

ခရောင်းလမ်းကိုဖြတ်ကျော်ခြင်း

(ပဉ္စမအကြိမ်)

ခရောင်းလမ်းကို ဖြတ်ကျော်ခြင်း

ဘဝခရီးအတွက် အတွေးအမြင်များ

နန္ဒာသိန်းခံ

ပျိုင်းယန်းစာပေ
အမှတ် ၃၈၊ တိုက်လေးဖျော့လမ်း။
ရန်ကင်းမြို့။
[(ပဉ္စမအကြိမ်)]

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ် ၁၉၇၉-ခု ဇွန်လ
အုပ်ရေး ၃၀၀၀။
ဒုတိယအကြိမ် ၁၉၈၀-ခု ဇန်နဝါရီလ
အုပ်ရေး ၃၀၀၀။
တတိယအကြိမ် ၁၉၈၁-ခု မတ်လ
အုပ်ရေး ၃၀၀၀။
စတုတ္ထအကြိမ် ၁၉၈၂-ခု ဩဂုတ်လ
အုပ်ရေး ၃၅၀၀။
ပဉ္စမအကြိမ် ၁၉၈၃-ခု ဇူလိုင်လ
အုပ်ရေး ၄၀၀၀။
ဘလောက် - ဖွင့်
အဖုံးရိုက် - ချင်းတွင်း
ရောင်းဈေး ၁၀-ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ

ဦးအောင်ဇေယျ၊ (မြဲ-၁၆၀၀)
သပြေဦးစာပေ
၁၄၄၊ အနော်ရထာလမ်း၊ ရန်ကင်းမြို့။

ပုံနှိပ်

ဦးသိန်းတန် (မြဲ-၀၀၁၉) သီဟရတနာပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ် ၁၄၄-အနော်ရထာလမ်း၊ ရန်ကင်းမြို့။

ဖြန့်ချိရာဌာန

လှိုင်းသစ်စာပေ
အမှတ် ၃၈-တိုက်လေးဖျော့လမ်း၊ ရန်ကင်းမြို့။

တုတ်စေ့ချစ်အမှာ

“ခရောင်းလမ်းကို ဖြတ်ကျော်ခြင်း” သည် နန္ဒာသိန်းဇော်၏ ဟောပြော ပြုချေချက် အချို့ကို စုစည်းထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ၁၉-၈-၇၈ နေ့၊ လုပ်သားများကောလိပ်၊ အောက်တိုဘာလအထက် တွင် “အစေ့ချစ်အတွက် အတွေးအမြင်များ” ဟု ထောခေါင်းစဉ်ဖြင့် ဟောပြောချက်မှ အနောက်တိုင်း အဆန် ပညာရှင်များ၏ အယူအဆများကို (အဆန်က အာသာရပ်နှင့် ပရမ်းနီးယွများအတွက် ငြိမ့်ငယ် ဖြစ်နိုင်သောကြောင့်) ဆရာနန္ဒာသိန်းဇော်၏ ထောတူညီမှုဖြင့် ခြွင်းချန်ထားခဲ့ပါသည်။

(ပဉ္စမအကြိမ်)

“ခရောင်းလမ်း ကို ဖြတ် ကျော် ခြင်း ဟု အမည်ပေး၍ ယခုကဲ့သို့ စာအုပ် အဖြစ် ကူးယူ ရိုက်နှိပ် ခွင့် ပြု သော ဆရာနန္ဒာသိန်းဇော်အား အထူး ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ ဟောပြောချက် များကို ယခုကဲ့သို့ စာအုပ်အဖြစ် ရောက်လာနိုင် ရန် ကက်ဆက်တိတ်ခွေများမှတစ်ဆင့် သက်ဆိုင် ရာ အခန်းများခွဲ၍ လက်နှိပ်စက် ရိုက်ကူးပေး သော ဦးစံကောက် (ကုန်သွယ်ရေး) နှင့် လက် ရာမြောက်သောဒီဇိုင်းပန်းချီများဖြင့် သက်ဆိုင် ရာ နေရာတို့တွင် သရုပ်ဖော်ပေးသော ဆရာ ပေါ်ဦးသက် တို့အားလည်း အထူး ကျေးဇူး တင်ပါသည်။

တုတ်စေ့ချစ်

(ပဉ္စမအကြိမ်)

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ

“ပြင်းထန်သောဆန္ဒရှိသူတယောက်
 အဖို့ မိမိ အလိုရှိအပ်သော အရာသည်
 စကြာဝဠာ၏ ဟို မှာ အက်ကမ်း တွင်
 ရှိသည် ဆို ငြား ဆုံး၊ ထို အရာ အား
 ပိစင်းသည့် လမ်းကို နင်းလျက် သွား
 ရောက်ယူခြင်းဖြင့်သာလျှင် ရယူနိုင်မည်
 ဟုလည်း ဆိုငြားဆုံး၊ ထိုသူသည် ဆန္ဒ၏
 အဟုန်ဖြင့် သွားရောက်ယူပေလိမ့်မည်။
 ရရှိသောအခါ၌မူ ထိုသူ၏ ခြေဖဝါး
 ကိုပင် မီးမကူးကြောင်း တွေ့မြင်ရပေ
 လိမ့်ဦးမည်။ ဤကား ပြင်းထန်သော
 ဆန္ဒ၏ သတ္တိ တည်း”

အထက်ပါ ဘုရား၏စကားကို ရည်
 မျှော်၍ မျက်နှာဖုံးပန်းချီကို ရေးဆွဲ
 လိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ပေ၇၉၊ သက်

(ပဉ္စမအကြိမ်)

မာတိကာ

အခန်း		စာမျက်နှာ
	ထုတ်ဝေသူ၏အမှာ နိဒါန်း	၀
၁။	ဝိုးတဝါးလမ်းနှင့် အတွေးအမြင် အလင်းရောင်မတင်းမလျော့၊ လှေဖောင်ဖော့သို့ ရှုမြင်လုပ်ဆောင်ရတဲ့..... လူ့ဘဝ လူ့လောကမှ လူမှုပြဿနာတွေ....	၂၀
	ညှိထွန်းသွားအပ်တဲ့ မီးရှူးတန်ဆောင်....	၂၅

(ပဉ္စမအကြိမ်)

၂။ တွေဝေခြင်းကို ကျောခိုင်းခြင်း
 မျက်မှောက်ခေတ်ကို တချို့က
 “စိတ်ဓာတ်ကျနေတဲ့ခေတ်” လို့တောင်
 ခေါ်နေကြတယ်။ လူကိုလဲ “စိုးရိမ်သောက
 ဖျောက်နေသော သတ္တဝါ” လို့
 အဓိပ္ပာယ် သတ်မှတ်လာကြတယ်။
 ဒုက္ခအန္တရာယ်တွေကြောင့်
 အရည်အသွေးမြင့်လာတဲ့ လူတွေ
 လဲ ရှိတယ်....

J၇

၃။ တဝခရီးသည်တွေဆီက အသံ
 ‘ဖြစ်ရမယ်’ ဆိုတဲ့ အသံရယ်
 ‘ဖြစ်မှဖြစ်ပါမလား’ ဆိုတဲ့ အသံရယ်
 ‘ဖြစ်မှမဟုတ်ပါဘူး’ ဆိုတဲ့ အသံရယ်....
 အရက်တက်ခါနီးအထိ ခိုင်ခိုင်မာမာ
 မြတ်မြတ်နိုးနိုး ထွေးပက်ထားတဲ့
 မျှော်လင့်ချက်ကို လျော့ချပစ်လိုက်သူ
 ဟာ....နေထွက်လာလို့ တနေလုံး
 လမ်းရောင်ပြာနေပေမယ့် သူ့အတွက်တော့
 တနေလုံး မှောင်နေနိုင်တယ်....

၃၉

၄၉

၄။ အပြုအမူကောင်းတို့အတွက်
 ရည်မှန်းချက်
 “အကျင့်စရိုက်ကောင်းရှိကြပါ” လို့
 ပြောနေပေမယ့်အစား “မြင့်မြတ်တဲ့

[(ပဉ္စမအကြိမ်)]

ရည်မှန်းချက်ဆိုတာဟာ ဘယ်လို
 ရည်မှန်းချက်မျိုးဖြစ်တယ်” ဆိုတာ ပြောပြ
 နိုင်ဖို့လဲ လိုတယ်လို့ ယူဆကြတယ်....
 တလှတပ ဘဝရပ်လုံးပေါ်လာအောင်
 ဖယ်ထုတ်-ပယ်ထုတ်ပစ်ရတဲ့
 အရာတွေ....

၅၇

၆၃

၅။ ကိုယ့်ဝန်းကျင်ကိုပါ စင်ကြယ်စေနိုင်သူ
 အကျင့်သီလကောင်းရှိသူမှာ
 ရနိုင်တဲ့ အကျိုးငါးပါး....
 တွေ့တွေ့ဝေဝေနဲ့ ဘဝနိဂုံးသတ်ရ
 သူနဲ့ တဝခရီးမှာ ဦးလည်မော့ပြီး
 အပြစ်မဲ့စွာ လှမ်းလျှောက်သွား
 နိုင်သူ....

၆၉

၇၇

၆။ ပုလဲကောင်းလိုသော် နက်နက်ငုပ်
 “တအိပ်တည်း အိပ်၍သာနေသော
 ကေသရာဇာ ခြင်္သေ့ကြီး၏
 ခံတွင်းထဲသို့ သားသမင်တို့သည်
 အလကား ဝင်မလာကြကုန်”
အခွင့်အခါကောင်းဆိုတာမှာ
 ရုတ်ခြည်းပျံထွက်သွားနိုင်တဲ့
 အတောင်တွေ ရှိတယ်....

၈၂

၉၈

(ပဉ္စမအကြိမ်)

အခန်း

စာမျက်နှာ

၇။ ကိုယ်သာလျှင် ကိုယ့်ဘဝရှဲ့ပဲ့ကိုင်
အောင်မြင်ပြီးစီးနိုင်တဲ့ အခြေခံ
အကြောင်းတရားလေးမျိုး
ရေအဆန်၊ လေအထန်၊ မုန်တိုင်းဒဏ်
တွေကို ဖြတ်ကျော်နိုင်ဖို့အတွက်
ကိုယ်တိုင် ပဲ့ကိုင်ပြု၍....

၁၀၂

၁၀၇

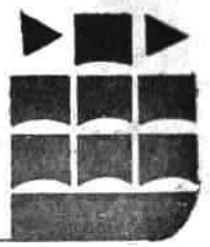
၈။ ငြိမ်းအေးခြင်းဟူသော
အဆုံးပန်းတိုင်
လောကအောင်မြင်မှုတွေကို
ကျော်လွန်သော အောင်မြင်မှု....
“ပကတိငြိမ်းနေသောသဘာဝ”....
အဆုံးပန်းတိုင်ကို သွားတဲ့လမ်း

၁၁၀

၁၁၇

၁၄၃

နိဒါန်း

ဟို...ရှေးခေတ်

ရွက်သဘောကြီးတွေနဲ့ ပင်လယ်ခရီးကို ကူးသန်း
သွားလာတဲ့ ခေတ်က.... တနေ့မှာ.... ပင်လယ်ထဲမှာ
သဘောတစင်းဟာ မုန်တိုင်းမိနေပါတယ်။ ဒီအခါမှာ
သဘော ကက်ပတိန်က သဘောသား လူငယ်တဦးကို
ရွက်တိုင်မကြီးပေတက်ပြီး (ဖြုတ်ပစ်မှဖြစ်တော့မယ်)
ရွက်ကြီးတခုကိုဖြုတ်ခိုင်းတယ်။ လေက သိပ်ထန်နေပေ
မယ် သဘောသား လူငယ်ဟာ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ သွက်သွက်
လက်လက်ပဲ ရွက်တိုင်မကြီးပေတက်ရောက်အောင် တက်
သွားပြီး ရွက်ကြီးကိုဖြုတ်လိုက်တယ်။ ဖြုတ်ပြီးလို့ မြန်
ဆင်းဖို့ အောက်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့....

သဘောတခုလုံးဟာဒေါသထန်နေတဲ့လှိုင်းလေတွေ
ထဲမှာရပ်တည်ရာမရ လူးလိမ့်နေတာ မြင်ရတယ်။ ဝါကို
ကပေတီစီးကနေ မြင်နေရတော့ ချက်ချင်းပဲ ဖိလူငယ်
မှာ ဝတ္တိတွေ ခွန်အားတွေ ဆုတ်သွားပြီး ထိတ်ထိတ်

(ပဉ္စမအကြိမ်)

F. 1

(ပဉ္စမအကြိမ်)

လန်လန်နဲ့ မူးမိုက်မေ့မြောသလို ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါနဲ့ သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်က သူ့ သူငယ်ချင်းဆီ လှမ်းပြီး “ဟေ...ငါတော့ လိမ့်ကျတော့မယ်၊ လုပ်ပါအုံး” လို့ အော်ပြောတယ်။

ဒီအခါမှာ ကုန်းပတ်ပေါ်က သူ့ သူငယ်ချင်းက “အောက်ကို မကြည့်နဲ့ သူငယ်ချင်း၊ ငွေကြည့်မနေနဲ့၊ အပေါ်ကိုပဲကြည့်” လို့ တအားကုန် လှမ်းအော်ပြီး သတိပေးတယ်။

သူ့ သူငယ်ချင်း သတိပေးတဲ့အတိုင်း သင်္ဘောသား လူငယ်ဟာ အပေါ်ကိုပဲကြည့်ဖို့ မျက်နှာမူထားတယ်။ ဒီအခါမှာ အောက်က မူးဝေ ထိတ်လန့်စရာ မြင်ကွင်း တွေကို မမြင်ရတော့ စိတ်သက်သာရာ ရလာတယ်။ စိတ်ငြိမ်လာတယ်။ အားမာန်သတ္တိလဲ ပြန်ဝင်လာတယ်။ ဒီတော့မှ သင်္ဘောသား လူငယ်ဟာ ရွက်တိုင်မကြီး ပေါ်ကနေ သတိဝီရိယထားဆင်းယင်း သင်္ဘောကုန်း ပတ်ပေါ်ကို အောင်မြင်စွာပဲ ရောက်လာတယ်တဲ့။

ဒီလိုပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ဘဝမှာအဆင်မပြေနိုင်တာ တွေ၊ ကျရှုံးတာတွေ၊ ဖျော်လင့်သလို ဖြစ်မလာတာတွေ ကို တွေ့မြင် ဆုံဆည်းနေရတဲ့ အခါမှာ ရွှေဆက်ပြီး ကြိုးစားချင်စိတ် ကုန်သွားတတ်ပါတယ်။ အားမာန် သတ္တိတွေ လျော့ကျသွားတတ်ပါတယ်။

(ပဉ္စမအကြိမ်)

“ငါတော့ ဒီ အခြေအနေက ကျော်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျပါပြီ၊ ရှုံးပါပြီ၊ ဒီဘဝ ဒီမျှနဲ့ပဲ ပြီးပါပြီ” ဆိုတဲ့ အားလျော့မှုတွေ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ဒီလို အားလျော့စရာတွေကိုပဲ ပြန်ကြည့်နေ... ငွေကြည့် နေယင်တော့ ပိုပိုပြီး အားလျော့မိ၊ စိတ်ပျက်မိတာက လွဲလို့ ဘာအောင်မြင်မှုမှ ရမှာမဟုတ်ပါဘူး။

ဒီတော့ ဘယ်လို အဆင်မပြေတာတွေနဲ့ပဲ ကြုံနေ ကြုံနေ... ဒါတွေကို ပြန်ပြန် ငွေကြည့်မနေပဲ ကိုယ် မျှော်လင့်ထားတဲ့၊ မြင့်မြင့်မားမား ချမှတ်ထားတဲ့ ပန်း တိုင်ဆီကိုပဲ မော်ကြည့်ပြီး ပြောချင်တာကတော့... အပေါ်ကိုပဲကြည့်ပြီး သတိဝီရိယတွေနဲ့ လုပ်သင့်တာ တွေကို ဆက်လုပ်ဖို့လိုမှာပါပဲ။

ကျွန်တော် ဒီမှာအခုလို လာရောက် ဟောပြောခြင်း ရဲ့ ပမာနရည်ရွယ်ချက်ကတော့ မပြေချောတဲ့ ဒုက္ခလှိုင်း လေထန်တဲ့၊ မပြေမလွင်ဘဝ ခရီးစဉ်မျိုးကို ကျွန်တော် လို သွားလာရသူများပါခဲ့ယင် ခရီးသည် အချင်းချင်း ရိုင်းပင်းတဲ့အနေနဲ့ “မိတ်ဆွေတို့... အောက်ကို ကြည့် ယင်း စိတ်ဓာတ်ကျမနေပါနဲ့၊ အပေါ်သာကြည့်” လို့ သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်က လူငယ် လှမ်းအော် သတိပေး တဲ့ သတိပေးစကားကို အတုယူပြီး သတိပေး ပြုပါ။ အခု လို သတိပေးတဲ့အနေနဲ့ အခုလို ကျွန်တော် ပြောပြတဲ့အ ခါမှာ အတွေ့အကြုံ မရှိကျက် နေပြီဖြစ်တဲ့ ဝါရင့်ခရီး

(ပဉ္စမအကြိမ်)

သည်တဦးအနေနဲ့ ပြောပြတာတွေ ဖြစ်တယ်လို့တော့ မမှတ်ယူစေလိုပါဘူး။ ဝါရင်ခရီးသည် မဟုတ်သေးတဲ့အတွက် ဟို...ရွှေကသွားနှင့်ကြတဲ့ ခရီးသည်တွေဆီက တဆင့် ကြားရဖူး။ မှတ်ရဖူးတဲ့ အတွေ့အကြုံတွေ သင်ခန်းစာတွေကို “တခါတုန်းက...ဤသို့...ဤသို့တဲ့...” ဆိုတဲ့အသုံး အနှုန်းမျိုးနဲ့သာ ခရီးသည်အချင်းချင်း ရိုင်းပင်းအားပေးတဲ့အနေ သတိပေးစကား ကျွန်တော်ပြောသွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ပြောတာတွေကို သိပြီး၊ ကြားဖူးပြီးတွေ့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ထပ်မံပြီးသိရ ကြားရတဲ့အခါ ထပ်ပြီး သတိရတဲ့အကျိုး ရှိနိုင်ကောင်းရှိလို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။

မပြေချောတဲ့ခရီးကို ကျွန်တော်တို့လိုသွားရသူများ မဟုတ်ပဲ ပြေပြေ လွင်လွင် အောင်အောင် မြင်မြင်နဲ့ သွားကြရသူများ အဖို့တော့ အခုလို သတိပေးတဲ့အနေ ပြောပြတာဟာ ပို၍ပို၍ ပြေလွင် အောင်မြင်သူတွေ ဖြစ်အောင် ကြိုးစားနိုင်ဖို့အတွက် အထောက်အကူ တစ်ခုတရာ ဖြစ်နိုင်ကောင်းရှိလို့ မျှော်လင့်မိပါတယ်။

((ပဉ္စမအကြိမ်))

အခန်း [၁]

စိုးတဝါးလမ်းနှင့် အတွေးအမြင်အလင်းရောင် *

အဝခရီးမှာ မတွေ့ချင် မဆံ့ချင်ပေမယ့် တွေ့လာရတာ၊ ကြုံလာရတာက “ဒုက္ခ” ကို ပါပဲ။ ဒုက္ခကို တွေ့ဆံ့ဖို့ ဘယ်သူမှ လှမ်းလှမ်းမောမော မထမ်းတပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒုက္ခနဲ့တော့ တွေ့ကြုံရတာပဲ။ “ဒုက္ခနှင့်ဆုံဆည်းရပါလိ၏။ ဒုက္ခနဲ့ မကွဲမကွာ နေရပါလိ၏” လို့လဲ ဘယ်သူမှဖြတ်ဖြတ်နိုးနိုး ဆုမတောင်းဘူး။ ဆုမတောင်းပေမယ့် ပြည့်ပါတယ်။ ဘာကြောင့် ဆိုတော့...

* အခန်း (၁) မှ အခန်း (၇) အထိသည် ‘အဝခရီးအတွက် အတွေးအမြင်များ’ ဟူသော ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ၃-၈-၇၈ နှင့် ၁၉-၈-၇၈ ရှေ့လုပ်သားများကောလိပ်၊ ဒဿနိကဗေဒ အသင်း၌ ဟောပြောချက်များ ဖြစ်ပါသည်။

((ပဉ္စမအကြိမ်))

ဒုက္ခနဲ့ဆုံဆည်းနေရလို့ပဲ။ ဒုက္ခနဲ့ အစဉ်လိုလို မကွဲမကွာ တွေ့ဆုံပေါင်းဖော်နေရလို့ပဲ။

ဒုက္ခကို အသွင်အမျိုးမျိုးနဲ့ကို ဘဝခရီးမှာတွေ့ရဆုံရတယ်။ အခက်အခဲတွေ၊ ဘေးရန်အန္တရာယ်တွေအဖြစ်နဲ့လဲ ဆုံဆည်းရတယ်။ ရက်စက်မှုတွေ၊ မသမာမှုတွေ၊ တရားမမျှတမှုတွေ အနေနဲ့လဲ တွေ့ရကြုံရတယ်။

ဒီလို ကြုံတွေ့တဲ့အခါ...

တချို့က စိတ်ပျက်သွားတတ်ကြတယ်။ စိတ်ဓာတ်တွေကျဆင်းသွားတတ်ကြတယ်။ အခုလို အခက်အခဲတွေ၊ ဘေးရန်အန္တရာယ်တွေစတဲ့ ပြဿနာတွေကို ကြုံရတာဟာ အတိတ်က မကောင်းလို့ပဲလို့ ယူဆတတ်ကြတယ်။ ကံကြမ္မာအပေါ် အပြစ်ပုံချတတ်ကြတယ်။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ပြေလည်တာတွေ၊ ကောင်းတာတွေနဲ့ ကြုံတွေ့ရယင်လဲ ကံကြောင့်၊ ကံကောင်းတဲ့ အတွက်ကြောင့်လို့ ယူဆတတ် ကြတယ်။ ဒီအယူအဆကို ကြည့်ယင် အတိတ်ကံကြမ္မာဟာ လူတိုင်းရဲ့ ဘဝကို ကောင်းအောင်၊ ဆိုးအောင်၊ အခက်အခဲတွေနဲ့ တွေ့ကြုံအောင် ပြေလည်တာတွေနဲ့ ဆုံဆည်းအောင် ပြဋ္ဌာန်းပေးနေတဲ့ သဘောရှိတယ်။ ဒီအယူအဆကို ခံယူထားယင် “ကြမ္မာဝါဒ” ဒါမှ မဟုတ် အတိတ်ကံကိုသာ ယုံကြည်သောဝါဒ “Fatalism” ကို လုံးလုံးလက်ခံနေရာ ဖောက်တယ်။

တချို့ကတော့လဲ ဘဝခရီးမှာ ကြုံတွေ့လာရတဲ့ အခက်အခဲတွေ၊ မပြေလည်မှုတွေ၊ ကျရှုံးတာတွေကိုလောကကို ဖန်ဆင်းတဲ့ တန်ခိုးတော်ရှင်၊ တရားသခင်ရှင် အလိုတော်အတိုင်း တွေ့ရကြုံရ

(ပဉ္စမအကြိမ်)

တာပဲလို့ ယူဆကြတယ်။ ဘုရားသခင်ကို အချို့ကလဲ “ငါတို့ကို အရလို အခက်အခဲတွေ၊ ဒုက္ခ အန္တရာယ်တွေနဲ့ ဘုရားသခင်က အာကြောင့် တွေ့ကြုံဆုံဆည်းစေချင်ပါလိမ့်” ဆိုတဲ့ သံသယနဲ့ တရားသခင်အပေါ် မဝံ့မရဲအပြစ်တင်ကြတယ်။ ဒီလိုယုံကြည်သူဟာ အတိတ်ကံကြမ္မာကိုသာ ယုံကြည်သူနဲ့ မခြားနားပါဘူး။ ဒီလိုယုံကြည်နေယင် အခက်အခဲတွေ၊ ဘေးရန်အန္တရာယ်တွေနဲ့ တွေ့ကြုံတဲ့အခါ ပျော့ညံ့သူ၊ အရှုံးပေးသူဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ပစ္စုပ္ပန်က ဉာဏ်ဝီရိယအားတွေကို မစိုက်ထုတ်မိပဲ တွေ့ဝေသူလဲဖြစ်နိုင်တာပဲ ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ်မပိုင်တော့ သလိုလဲ ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။

တချို့ကတော့လဲ အခက်အခဲတွေ၊ ဘေးရန်အန္တရာယ်တွေနဲ့ ကြုံလာတဲ့အခါ ကမ္မရှုထိုးစိတ်လိုက်မာန်ပါ ဖြေရှင်းတတ်ကြတယ်။ အကြမ်းပတမ်းရင်ဆိုင်တတ်ကြတယ်။ ဒါဟာ အခြေအနေကို မှန်မှန်ကန်ကန်ရှုမြင်ပြီး လုပ်တာမဟုတ်တော့ အပြုအမူတွေဟာ မှားနိုင်တယ်။ ရမ်းကားတဲ့ အပြုအမူမျိုးတွေ ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ ကြောက်ကန် ကန်ခြင်းမျိုးတွေလဲဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒီနေ့ကမ္မာမှာ ကြောက်ကန် ကန်ပြီး အကြမ်းဖက်တဲ့ ဝါဒ “Terrorism” ကို ခံယူပြီး ပြဿနာတွေကို ဖြေရှင်းနေသူတွေလဲရှိကြတယ်။ အကြမ်းဖက်ခြင်းအားဖြင့် အခက်အခဲတွေကို ကျော်လွှားနိုင်ဖို့ မလွယ်ဘူး၊ အောင်မြင်မှုရဖို့ မလွယ်ဘူး။ မအောင်မြင်တဲ့အခါ လူဟာ တွေ့ဝေသွားပြန်တာပဲ။ တွေ့ဝေတဲ့စိတ်၊ တွေ့ဝေတဲ့အမြင် ရှိလာယင် လူ့ဘဝ လူ့လောကကြီးတခုလုံးကို အချည်းနှီး လူ့လောကကြီး အဖြစ်၊ အချည်းနှီးသော အဓိပ္ပာယ်ပဲသော ဘဝကြီးအဖြစ် ထင်မြင်ယူဆတဲ့ အချည်းနှီး

(ပဉ္စမအကြိမ်)

ကမိပ္ပာယ်ပဲ့ဝါဒ” Nihilism ကိုခံယူလာတတ်တယ်။ သုံးသပ်မှု မမှန်ယင်၊ ရှုမြင်မှု မမှန်ယင် ခံယူချက်၊ ယူဆချက်တွေ မှားတတ်တာပဲ။

ပီတော့ အခက်အခဲတွေ၊ ဘေးရန်အန္တရာယ်တွေကို ကြုံလာတဲ့အခါ မှန်ကန်တဲ့သဘောထား၊ အစွန်းမရောက်တဲ့အမြင်၊ ပခောနု အကျဆုံး အကြောင်းတရားကို သိတဲ့အသိနဲ့ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းတတ်ဖို့လိုမှာပဲ။ ဒါကိုပြောယင်းနဲ့ အဖြစ်အပျက်ကလေး တခုကို အမှတ်ရတယ်။

တနေ့မှာ ငုံးကလေးတကောင်ဟာ အစာရှာနေခိုက် မုဆိုးတဦးရဲ့ အဖမ်းကို ခံလိုက်ရတယ်။ ဒီမုဆိုးက ငုံးတွေကို အရှင်ဖမ်းပြီး ငုံးသား စားချင်လို့ ငုံးဝယ်လာသူတွေကို ငုံးရောင်းစားတဲ့ အလုပ်နဲ့ အသက်မွေးသူပဲ။

ဒါနဲ့ ဆိုင်တဲ့ငုံးကလေးကို မုဆိုးကဖမ်းသွားပြီး အိမ်ရောက်တော့ အခြားငုံးတွေနဲ့အတူ လှောင်ချိုင့်ထဲ ထည့်လိုက်တယ်။ မုဆိုးက လှောင်ချိုင့်ထဲက ငုံးတွေကို အစာကောင်းကောင်းကျွေးတယ်။ ကောင်းကောင်း အစာကျွေးတာကလဲ ငုံးကလေးတွေ ဝဝလှလှကလေးတွေ ဖြစ်လာအောင်လို့ပဲ။ ဝဝလှလှ စားချင်စဖွယ်ကလေးတွေ ဖြစ်လာမှလဲ ငုံးဝယ်လာသူတွေ မျက်စိကျပြီး ဝယ်ချင်မှာကိုး။

လှောင်ချိုင့်ထဲ ရောက်တဲ့ ငုံးတိုင်းဟာ တချိန်ချိန်မှာတော့ ငုံးသားစားချင်လို့ လာဝယ်သူတွေရဲ့ လက်ထဲမှာ ဆောရမှာ အမှန်ပဲ။ ငုံးတိုင်းဟာ မလွဲမသွေ ရောက်လာမယ့် ဆောခြစ်၊ တရားကို လှောင်ချိုင့်ထဲကနေပြီး စောင့်ဆိုင်းနေရတာပဲ။

(ပဉ္စမအကြိမ်)

မှန်မှန် ကန်ကန် သုံးသပ်ရှုမြင်ဖို့ လိုတယ်။

(ပဉ္စမအကြိမ်)

ဘူး။ ဆိုခဲ့တဲ့ ငုံးကလေးဟာ သေရမယ့်ဘေးကိုမြင်တယ်။ ဒါပေမယ့် တခြားငုံးတွေလို အကြမ်းဖက်ပြီး လွတ်အောင် မရုံးဘူး။ ရုန်းလဲမရနိုင်ဘူးဆိုတာ သူသိတယ်။ အကြမ်းဖက်တဲ့ ငုံးတွေဟာ အတင်းကစားရော ရုန်းကြကန်ကြနဲ့ အတောင်ကျိုး၊ နှုတ်သီးကျိုး တွေဖြစ်ပြီး အဆုံးမှာ မောပန်းသေကြတာပဲ။ ခိုင်ခံ့တဲ့လှောင်အိမ်ထဲကနေပြီး ဒီလိုအကြမ်းဖက်တဲ့နည်းနဲ့ ဘယ်လွတ်နိုင်ပါ့မလဲ။ ပြီးတော့သေဘေးကိုမမျှော်မတွေးကြတဲ့ တခြားငုံးတွေလိုလဲ သူက မေ့မေ့လျော့လျော့မနေဘူး။ သေဘေးကို မမျှော်မတွေးမိကြတဲ့ ငုံးတွေဟာ မုဆိုးကျွေးသမ္မာ နှင်းစားပြီး ပျော်နေကြသေးတယ်။ ပြီးတော့ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်တော့ဆိုပြီး တခြားငုံးတွေလိုလဲ သူက ကံကိုပုံချပြီး စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်မနေဘူး။ သူက စိတ်ခိုင်ခိုင်နဲ့ သေခြင်းတရားက ဘယ်လို လွတ်နိုင်ပါ့မလဲလို့ အကြံ ထုတ်တယ်။ နည်းလမ်း ရှာတယ်။ ရှာယင်းက အကြံတခုရလာတယ်။ ဒီအကြံနဲ့ သူက မုဆိုးကျွေးလာတဲ့ အစာကို နည်းနည်းကလေးမသေရုံကလေးပဲ စားနေတယ်။ အစာကို နည်းနည်းပဲစားတော့ သူ့ခန္ဓာကိုယ် ကလေးက ပိန်လာတယ်။ ချည့်ချည့်နဲ့ ကလေးဖြစ်လာတယ်။

ဒီလို ပိန်ပိန်ချည့်ချည့်ကလေးဆိုတော့ ငုံးဝယ်လာသူတွေက သူ့ကို မျက်စိမကျတော့။ မဝယ်လိုကြဘူး။ ဘယ်သူမှမဝယ်ကြလို့ ကျန်နေတာဟာပဲ သူ့အတွက် အခွင့်ကောင်းရနေတယ်။ အကြံထုတ်ချိန် စဉ်းစားမျှန်ပိုရနေတယ်။

ဒါနဲ့ နောက်ဆုံး တခြားငုံးတွေ ကုန်လို့ သူတကောင်ထဲ ကုပ်ကုပ်ကလေး ကျန်နေတော့မုဆိုးက “ဒီငုံးကလေးဟာအစာ

(ပဉ္စမအကြိမ်)

ကျွေးပါလျက်နဲ့ ဝမလာပဲ ကုတ်ကုတ်ကလေး ဖြစ်နေတာဟာ ရောဂါတခုခု ရှိနေလို့ ထင်တယ်” လို့ တွေးပြီး ငုံးကလေးကို လှောင်အိမ်ထဲကထုတ်၊ သူ့လက်ဝါးပေါ်တင်ပြီး ငုံးကလေးမှာ အာရောဂါပျား ရှိသလဲလို့ စုံစမ်းတယ်။ မုဆိုးက ဒီလောက် ချည့်နေတဲ့ ငုံးကလေးဟာ ချက်ချင်းတော့ ပျံနိုင်လိမ့်မယ် လို့မထင်ပူး။ ဒါ့ကြောင့် သတိလဲ သိပ်မထားဘူး။ ဒါပေမယ့် ငုံးကလေးကတော့ အကြံနဲ့ ဆိုတော့ မုဆိုး သတိ မထားပဲ လက်ဝါးပေါ် တင်ကြည့် နေခိုက်မှာ ဖြုတ်ဆို ပျံထွက်သွားတယ်။ ဆက်ပြီး သူ့အပေါင်းအဖော် ငုံးတွေရှိရာ တောထဲ အရောက် ပျံသွားတယ်။ ဒီနည်းနဲ့ သေရမယ့် ဒုက္ခအန္တရာယ် ကနေပြီး ငုံးကလေးဟာ လွတ်သွားခဲ့ရတယ်။ တကယ်လို့သာ ငုံးကလေးဟာ ကံအတိုင်းပဲဆိုပြီး စိတ်ဓာတ်ကျနေယင် အခုလို အသက်ဘေးက လွတ်မှာမဟုတ်ဘူး။ အကြမ်းဖက်ပြီး လှောင်အိမ်ထဲက ရုန်းကန်ပြီး ထွက်နေယင်လဲ ပင်ပန်းပြီး သေဖို့သာ ရှိမယ်။ ဒါမှမဟုတ် မုဆိုးက “ဒီလောက်တောင် ရုန်းကန်နေရ လား” လို့ပေါ်သဖြစ်ပြီး သတ်လို့သေယင်လဲ သေသွားနိုင်တယ်။

သူမိတ်ဆွေ ငုံးတွေဆီပြန်ရောက်တော့ မိတ်ဆွေ ငုံးတွေက မေးကြတယ်။ ဘယ်ရောက် ဘယ်ပျောက်ပြီး ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲ ပေါ့။ ဒီတော့ ငုံးကလေးက သူ့အဖြစ်ကို အစမှ အဆုံးတိုင် ပြန်ဖြောင့်ပြီး သူ့ဘဝမှာ ရခဲ့တဲ့ သင်ခန်းစာကိုလဲ ပေးလိုက်ပါတယ်။

“အတွေ့တို့... မကြံစည် မတွေးခေါ်သူ (အခြေအနေတွေကို မသုံးသပ် မဆင်ခြင် မရှုမြင်တတ်သူ)ဟာ

(ပဉ္စမအကြိမ်)

အကျိုးထူးကို မရဘူး။ ငါ့အဖြစ်ကို သင်တို့ ကြည့်ပါ။ ကြံစည်စိတ်ကူးခြင်း၊ အခြေအနေ တွေကို မြှော်ခေါ် ဆင်ခြင်တတ်ခြင်းကြောင့် မလွဲမသွေကြုံရမယ့်သေဘေး လို့ ဒုက္ခအန္တရာယ်မျိုးကတောင် ငါလွတ်မြောက်ခဲ့ရ တယ်” တဲ့။

ဘဝခရီးမှာ ဉာဏ်အမြော်အမြင်ရှိဖို့ သိပ်အရေးကြီးတယ် လို့ ယူဆရမှာပဲ။ တနည်းဆိုရလျှင် အတွေးအမြင် ဒဿနဟာ အရေးကြီးတယ်လို့ ဆိုရမှာပဲ။

အခက်အခဲတွေကို ကြုံလာတဲ့အခါ အခြေအနေကို မှန်မှန် ကန်ကန်မသုံးသပ်မရှုမြင်နိုင်လျှင် ဘယ်လိုလုပ်သင့်တယ်၊ ဘယ်လို လုပ်ရမယ်ဆိုတာကို ဆုံးဖြတ်ချက် မချနိုင်ဘူး။ တွေဝေနေ နိုင်တယ်။

ဒီနေရာမှာ ဗုဒ္ဓစာပေက ကုဏ္ဍလကေသီလို့ခေါ်တဲ့ အမျိုး သမီးတဦးရဲ့ အဖြစ်ကို ပြောစရာရှိလာပါတယ်။

ဒီအမျိုးသမီးဟာ အင်မတန်ကြွယ်ဝချမ်းသာတဲ့ သူဌေးကြီး တဦးရဲ့အမီးဖြစ်ပါတယ်။ တနေ့မှာ ဒီအမျိုးသမီးဟာ အိမ် ပြတင်းထဲခေါ်ကာ လမ်းဆီပျော်ကြည့်နေခိုက် ခိုးမှုကျူးလွန်တဲ့ သူခိုးတဦးကိုသတ်ဖို့ မင်းချင်းယောက်ျားတွေ ဆွဲထုတ်လာတာ ကို မြင်ရတယ်။ မင်းချင်းတွေဆွဲထုတ်လာတဲ့ ဒီသူခိုးကိုမြင်လျှင် မြင်ချင်းပဲ ချစ်ခင် တပ်မက်တဲ့ စိတ်တွေ ဒီအမျိုးသမီးမှာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဖြစ်လာတယ်။ ဒါနဲ့ သူ့ဖခင်သူဌေးကြီးကို သူဟာ ဒီသူခိုးအမျိုးသားနဲ့ အတူနေလို့ကြောင်း၊ အတူမနေ

(ပဉ္စမအကြိမ်)

ရယင် သူ့အသက်ကုန်ဖယ်ရာရှိပါကြောင်း ပြောပြတယ်။ ဖခင် သဌေးကြီးက အကြောင်းအမျိုးမျိုး ပြပြီး သူ့သမီးရဲ့ ဆန္ဒကို တားမြစ်တယ်။ မရပါဘူး။ ဘယ်လိုမှတားမရဘူး။ သမီးဖြစ်သူ ကလဲ သူခိုး အမျိုးသားနဲ့မှ မနေရလျှင် သေရပါတော့မယ် ဆိုတဲ့ အမူအရာကို ပြနေတယ်။ ဒါနဲ့ သမီးကို သိပ်ချစ်တော့ ထမီးစိတ်ချမ်းသာယင် ပြီးရောဆိုပြီး သဌေးကြီးက သူခိုးကို ပသတ်ပဲ လွတ်ပေးဖို့ မင်းချင်းယောက်ျားတွေကို လာဘ်ထိုး တယ်။ အဲဒီနောက် သူခိုးအမျိုးသားကို အိမ်ကိုခေါ်လာတယ်။ တိမ်ရောက်တော့ သမီးနဲ့ လက်ထပ်ပေးလိုက်တယ်။

သူခိုးယောက်ျားဟာ သဌေးသမီးနဲ့ အတူနေလို့ မကြာ ဝေပဲ ပြီးငွေမှု ဖြစ်လာတယ်။ အယင်ကလို့ အပေါင်းအသင်း တွေနဲ့ သောက်သောက်စားစား ပျော်ပျော်ပါးပါး နေချင် လာတယ်။ ခိုးချင်တဲ့အကျင့်ကလဲ ပြန်ပေါ်လာတယ်။

တနေ့မှာ သူခိုးယောက်ျားက သဌေးသမီးကို လိမ်လည်ပြီး “ရှင်မ ငါ့ကိုမင်းချင်းတွေ ကြီးနဲ့တုပ်နှောင်ပြီး ခေါ်လာစဉ် အခါက သူခိုးတွေကို ပစ်ချပြီးသတ်တဲ့ချောက်ကို စောင့်တဲ့နတ် ကို ဗလိနတ်စာပူဇော်ပသပါမယ်လို့ ဝန်ခံခဲ့တယ်။ ဒီလိုဝန်ခံခဲ့ လို့ပဲ ငါဟာ အသက်ဘေးက လွတ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီနတ်ရဲ့ တန်ဖိုး ကြောင့် သင်နဲ့ငါဟာ တွေ့ဆုံပေါင်းဖော်ရတယ်။ ဒါကြောင့် နတ်ကို တို့သွားပြီးတော့ ပူဇော်ရမယ်။ ပူဇော်ရအောင်သွားတဲ့ အခါ အပိုးအထိုက်တန်ဆိုးလက်ဝတ်ရတနာတွေကိုလဲ ဝတ်ခဲ့” လို့ သူခိုးယောက်ျားက ပြောတယ်။ သူ့အကြံက တောင်စိပ်ကို

(ပဉ္စမအကြိမ်)

ရောက်ယင် အမျိုးသမီးရဲ့ လက်ဝတ်တန်ဆာတွေကို ယူပြီး ချောက်ထဲ တွန်းချသတ်မယ်၊ ပြီးတော့ သူ့သွားလိုရာကို သွားမယ်၊ အဲဒီလိုကြံထားတယ်။ သူ့ပြောတဲ့စကားကို အဟုတ်မှတ်ပြီး သဋ္ဌေးသမီးကလဲ သဘောတူလိုက်တယ်။

ဒါနဲ့ အမျိုးသမီးက သူ့ပြောတဲ့အတိုင်း သတ်မှတ်ထားတဲ့ ရက် ရောက်တဲ့ အခါမှာ တောင် စောင့်နတ် ပူဇော်ရအောင် အကောင်းဆုံးဝတ်စားဆင်ယင်၊ အခြေအရံတွေကို ခေါ်၊ ဗလိနတ်စာကို ယူပြီး သူ့ခိုးယောကျ်ားနှင့်အတူ ထွက်လာခဲ့တယ်။ တောင်ခြေရင်းရောက်တော့ သူ့ခိုးယောကျ်ားက အမျိုးသမီးကို “အခြေအရံတွေကို တောင်ခြေမှာ ထားခဲ့၊ တို့နှစ်ယောက်ထဲ တောင်ထိပ်ကို တက်မှဖြစ်မယ်လို့” ပြောတယ်။ နှစ်ယောက်ထဲ သွားမှလဲ သူ့အကြံက ပြီးမြောက်မှာကိုး။ အမျိုးသမီးကလဲ သူ့လင်တော်မောင် စကား အတိုင်း သူ့အခြေ အရံတွေကို တောင်ခြေမှာပဲ နေခိုင်းခဲ့တယ်။ ဒီလိုနေခိုင်းခဲ့ပြီး နှစ်ယောက်ထည်း တောင်ပေါ်တက်ခဲ့ကြတယ်။

တောင် ထိပ် ရောက် တော့ ကြံ ထား တဲ့ အ တိုင်း သူ့ခိုးယောကျ်ားက သူ့မယား သဋ္ဌေးသမီးကို ... “ကဲ လက်ဝတ် ရတနာတွေကိုချွတ်၊ နှင့်ကို ငါ့သတ်ဖို့ ခေါ်လာတာပဲ” ဆိုပြီး လက်ဝတ် ရတနာတွေကို အတင်းချွတ်ခိုင်းတယ်။

တကယ်တော့ ဒီသဋ္ဌေးသမီးဟာ သူ့ရဲ့ အသက် သခင်ပဲ၊ သူ့ရဲ့အသက်ကို ကယ်ခဲ့သူပဲ၊ သူ့ကို အင်မတန်မှ ချစ်ခင်စွာနဲ့ ပေါင်းသင်းခဲ့သူပဲ။

ဒီတော့ သူ့ကို ဘယ်မျှချစ်ခဲ့ရကြောင်း ပြောပြပြီး မသတ်ဖို့ သဋ္ဌေးသမီးက အမျိုးမျိုးတောင်းပန်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုမှ မရဘူး။ ဘယ်လိုမှ မရနိုင်တော့တဲ့အခြေအနေ၊ မလွဲမသွေ အသတ်ခံရတော့မယ့် အခြေအနေနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတယ်။

ဒီအခါမှာ အမျိုးသမီးက....

“အသျှင်...အသျှင်ကို ကျမ သိပ်ကိုချစ်မြတ်နိုးခဲ့သူပါ။ ဒီအချိန်ဟာဖြင့် အသျှင်ကို နောက်ဆုံး မြင်တွေ့ရခြင်းပါပဲ။ ဒီတော့ ကျမ မသေခင် အသျှင်ကို ထွေးဖက်နှုတ်ဆက်လိုပါ တယ်” လို့ အချိုသတ်ပြီး တောင်းပန်စကားပြောတယ်။

ဒီအခါမှာ သူ့ခိုးယောကျ်ားက နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ခွင့်ပေးတယ်။ ဒါနဲ့ အမျိုးသမီးက အဲဒီခေတ်က ထုံးစံအတိုင်း သူ့ခိုးယောကျ်ားကို လက်ယာရစ် လှည့်တယ်။ ဒီလိုလက်ယာရစ် လှည့်ပြီး ရွှေမှုနောက်မှ ထွေးဖက်နှုတ်ဆက်တယ်။ ဒီလိုနှုတ်ဆက်တာကို သူ့ခိုးယောကျ်ားက တကယ်ပဲ သူ့ကို မခွဲနိုင် မခွာရက် ဖြစ်နေလို့ နှုတ်ဆက်တာပဲလို့ ထင်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် အမျိုးသမီးကတော့ အကြံနဲ့ကိုး၊ ဒီတော့ သူ့ခိုးယောကျ်ားအလစ်မှာ ဖြုန်းသို့ ဟို...အသုတဏှန်တဲ့ချောက်ထဲကို တောင်ထိပ်ပေါ် ကနေပြီး သူ့ခိုးယောကျ်ားကို တွန်းချလိုက်တယ်။

ကျသွားတဲ့ သူ့ခိုးဟာချောက်နံရံ အစွန်းတွေနဲ့ အဆင့်ဆင့် တိုက်မိပြီး ခန္ဓာကိုယ်တခုလုံး ကြေမှုပြတ်သတ်ပြီး သေသွားတယ်။

အခြေအနေအရာ—

မိဟာ....အခြေအနေကိုက အခုလိုလုပ်မှဖြစ်တော့မှာ မို့လို့ ပီအတိုင်း လုပ်လိုက်ရတာပဲ။ သတ်သင့်လို့ သတ်ပစ်လိုက်ရ တာပဲ။ အသိအမြင်ရှိတဲ့အခါမှာအခြေအနေတွေကို သုံးသပ်ပြီး လျှင်မြန်စွာပဲ ဘာလုပ်သင့်တယ်၊ ဘယ်လို ပရိယာယ်သုံးပြီး လုပ်ရမယ်ဆိုတာကို ဆုံးဖြတ်ချက်ချနိုင်တယ်။ တွေဝေမနေဘူး။

နောင်တချိန်မှာ ဒီအမျိုးသမီးဟာ ဗုဒ္ဓသာသနာမှာရဟန္တာ မှာဖြစ်လာပြီးလျှင်မြန်တဲ့ဉာဏ်ရှိသူအဖြစ် (တန်နုပုတ္တိဉာဏ်အရာ မှာ တေဒဂ်ဘွဲ့ရသူအဖြစ်) ဗုဒ္ဓရဲ့ဂုဏ်ပြုမှုကို ခံခဲ့ရတယ်။

မှန်တဲ့အမြင်၊ မှန်တဲ့အသိရှိဖို့လိုတယ်၊ ပညာလိုတယ်ဆိုတာကို စကားအနေနဲ့ ပြောရတာလွယ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မှန်တဲ့အ မြင်၊ မှန်တဲ့အသိကိုယ်မှာ တကယ်ရှိဖို့ဆိုတာကတော့ လက်တွေ့ အစမှာမလွယ်လှဘူး။ အတွေ့အကြုံတွေ၊ ဗဟုသုတတွေနဲ့အဆင် မြင်တရားကို ဆက်စပ်ပြီး သတိနဲ့အများကြီး လေ့ကျင့်နေဖို့လို မှာပဲ။ လေ့ကျင့်နေရမှာပဲ။ တခါတခါမှာ အဖြေရှင်းရ ခက်လှ မပါအယ်ဆိုတဲ့ သိပ္ပံပညာရပ်တွေက ပြဿနာတွေထက် လူ့လော က လူ့အဝက လူမှုပြဿနာတွေဟာ ပိုပြီး အဖြေရှင်းရ ခက်ပါ အယ်။ ဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး သင်္ဂဇာဆရာတော်ကြီး ပြောပြခဲ့ဖူး တဲ့ အဖြစ်အပျက် တခုကို အမှတ်ရပါတယ်။ ဆရာတော်ကြီး ကတော့ လုပ်ပုံလုပ်နည်းတွေ မဟုတ်ယင် မှားနိုင်တယ်ဆိုတာ ရည်ညွှန်း ပြောလိုတာပဲ။

မန္တလေး ရတနာပုံနေပြည်တော်ကြီး ကောင်းစားစည်ပင် မျိန်တုန်းက တနေ့မှာ အမေဖြစ်သူက သူ့သမီးပျို အချော

အလှူကို ပြချင်တာနဲ့ အကောင်းဆုံး ဝတ်ဆင်ပေးပြီး မြို့ထဲကို ခေါ်လာတယ်။ သားအမိနှစ်ယောက်သား ဝင့်ဝင့်ကြားကြား လျှောက်လှူကြတယ်။ သမီးကလဲ တကယ်ပဲ ချောမောလှပ သူကလေးဆိုတော့ မြင်သူကကော ငေးမော ကြည့်ရှုရတာပဲ။ ဒါကို အမေကြီးက သူ့သမီး အချောအလှ အတွက် ဂုဏ်ယူ ဝင့်ကြားယင်း လျှောက်လာတယ်။ ဒီလိုလျှောက်လာတုန်း မမျှော်လင့်ပဲ လေပေတခုက သူတို့သားအမိကို တိုးဝင်တိုက် သွားတယ်။ အဖြစ်ဆိုးပုံက...လေပေတို့အဝင်လိုက်မှာ သမီး ဖြစ်သူရဲ့ ထဘီကကျွတ်ပြီး ပါသွားတယ်။ ဘယ်လောက်များ သမီးလေးခမျာရှက်လိုက်မလဲလို့ ဒီအခါမှာအမေဖြစ်သူက ကပျာ ကသိ သူ့ထဘီကိုချွတ်ပြီး သမီးကလေး အရှက်ကို ကာကွယ်ဖို့ ဝတ်ပေးတယ်။ ကပျာကသိဆိုတော့ ချက်ချင်းထဘီက ဝတ်လို့ မရနိုင်ဖြစ်နေတယ်။ ဒီခေတ် အမျိုးသမီးတွေရဲ့ ထဘီကွင်းမျိုး မဟုတ်ဘူးနဲ့တူပါတယ်။ ဒီတော့အမေရောသမီးပါ မလုံမလဲ ဖြစ်နေတယ်။ အနီးအပါးကလူတွေ သူတို့သားအမိနှစ်ယောက် ဖြစ်ပုံကိုကြည့်ပြီး မရယ်ပဲမနေနိုင်အောင်ဖြစ်ကုန်တယ်။

ဒီအဖြစ်အပျက်ကို အချိုသော လူတွေက “အမေဖြစ်သူဟာ သမီးအတွက် သူ့ထဘီကို ချွတ်မပေးသင့်ဘူး” လို့ထင်မြင်ချက် ပေးကြတယ်။ အာကြောင့်လဲဆိုတော့ အမေကထဘီချွတ်ပေး တော့ သမီးရောအမေပါ နှစ်ယောက်စလုံး ထဘီမရှိပဲ ဖြစ်ရပြီ။ နှစ်ယောက်လုံး ရှက်ရလို့ပဲတဲ့။

“ကဲ...ဒါဖြင့် အမေက သမီးအတွက် ထဘီချွတ် မပေးသင့် ဘူးဆိုယင် ဘယ်လိုပြုမူသင့်သလဲ” မေးတော့ သူတို့အထဲက

(ပဥမအကြိမ်)

အချို့က “အမေဖြစ်သူက သမီးရဲ့ထဘီကိုလိုက်ပြီး ကောက်ယူ ရမယ်။ ကောက်ယူပြီးသမီးကို ဝတ်ပေးရမယ်။ ဒါဆိုယင် သမီး တဖောက်သာရှက်ရမယ်။ နှစ်ယောက်ရှက် မဖြစ်တော့ဘူး” တဲ့။ အချို့ကတော့လဲ “အမေဖြစ်သူက သမီးကို သူ့ကိုယ်နဲ့ ကပ်ပြီး ကာကွယ်ထားရမယ်။ ဒီလို ကာကွယ်ထားပြီး အနီးအပါးက လူတွေကို “ထဘီကောက်ပေးကြပါ” လို့အကူအညီ တောင်းရ မယ်တဲ့။ ဒါပေမယ့် အနီးအနားကလူတွေဟာ ယောက်ျားတွေ ဖြစ်နေတယ်ဆိုယင် ထဘီကိုလိုက်ကောက်ပေးချင်ကြမှာမဟုတ် တဲ့။ ကဲ... ဒီပြဿနာကို ဘယ်လိုရှင်းကြမလဲ။

ထင်မြင်ချက်တွေ အမျိုးမျိုးတော့ ထွက်လာမှာပဲ။

ဒီမှာ ပြောလိုတာကတော့ လူ့ဘဝလူ့လောကမှာရှိတဲ့ လူမှု ပြဿနာတွေ အခက်အခဲတွေဟာ လေးနက် သိမ်မွေ့ပါပေတယ် ဆိုတဲ့သိပ္ပံပညာကပြဿနာတွေထက် တခါတခါမှာပိုပြီးဖြေရှင်း ရခက်တတ်တယ်။ ဒီလူမှုပြဿနာတွေကို ဖြေရှင်းနိုင်ဖို့အတွက် အသိအလုံတော့ အမြော်အမြင် အဆင်ခြင်တော့ လျင်မြန်စွာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချနိုင်မှုတွေရှိဖို့ လိုအပ်တယ်။ ဒီလိုရှိဖို့ အတတ် နှစ်ဆုံး လေ့ကျင့်နေဖို့လိုတယ်ဆိုတာ ပြောလိုရင်းဖြစ်ပါတယ်။

သိပ္ပံပညာရပ်ဆိုင်ရာ ပြဿနာတွေကို ဖြေရှင်းတဲ့ အခါမှာ အထော်အတန် တိကျခိုင်မာတဲ့ နှုန်းစံမျိုးတွေကို အားကိုးလို့ ရတယ်။ ထိန်းချုပ်ပြီးတော့ အပြန်ပြန် အလှန်လှန် လက်တွေ့ စမ်းသပ်ပြီး ဖြေရှင်းနိုင်တာမျိုးတွေရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် လူ့ကိစ္စ

(ပဥမအကြိမ်)

လူမှုပြဿနာတွေကို ဖြေရှင်းတဲ့အခါမှာတော့ အများအမှန်ကို တိုင်းတာနိုင်တဲ့ မူဝေနှုန်းစံမျိုးလဲ မရှိဘူး။ ထိန်းချုပ်မှု (control) ပြုပြီး အပြန်ပြန် အလွန်လွန် လက်တွေ့ခမ်းသပ် ကြည့်ရှုလဲ မလွယ်ဘူး။ ဒါကြောင့် လူ့စိတ် လူ့ပြဿနာတွေကို လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက် ဖြေရှင်းတဲ့အခါမှာ သိပ်ကို သတိထားပို့ လိုမှာပဲ။ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ ပြုမူတတ်ဖို့လိုမှာပဲ။ အခြေအနေ တွေကို ဘက်စုံရှုထောင့်ကနေကြည့်ပြီး အသိသတိတွေ အများ ကြီးနဲ့ လူ့စိတ် လူ့ပြဿနာတွေကို လုပ်ဆောင်ရတာ ဖြေရှင်း ရတာဟာ တကယ်ကို မလွယ်ပါဘူး။ လူအများကို လမ်းညွှန် ပြုရသူ၊ အုပ်ချုပ်ကွပ်ကဲရသူ၊ ခေါင်းဆောင် ပြုရသူတွေမှာ လူ့စိတ် လူ့ပြဿနာတွေကို ဘယ်မျှအထိ ဆောင်ရွက်ရတာ ခက်တယ်။ အဖြေရှင်းရခက်တယ်ဆိုတာသိသာမှာပဲ။ ဒီနေရာ မှာ ဆက်စပ်နေလို့ ဟိုရွေးခေတ် အင်းစာဘုရင်ရုတိယမင်းခေါင် ထံကို ပေးပို့ခဲ့တဲ့ ကန်တော်မင်းကျောင်း ဆရာတော်ရဲ့ မေတ္တာ စာမှာပါတဲ့ စာပိုဒ်အချို့ကို ထုတ်ပြောချင်ပါတယ်။ (တချို့ ကတော့လဲ ဒီမေတ္တာစာဟာ ရုတိယမင်းခေါင်လံပို့ခဲ့တဲ့မေတ္တာ စာ မဟုတ်ဘူး။ ဘုရင်ရှေ့နန်းကြော့ရှင်ထံပို့တာဖြစ်တယ်လို့လဲ ဆိုကြပါတယ်။) ဒီမေတ္တာစာမှာ ကန်တော်မင်းကျောင်း ဆရာ တော်က လူမှုစိတ်တွေကို ပြုမူဆောင်ရွက်တဲ့အခါ လူမှုပြဿနာ တွေကို ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းတဲ့အခါမှာ အသိသတိ အမြော်အမြင် အဆင်ခြင်တွေ လိုအပ်ပုံနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့....

“...အလျင်အနှေး၊ အလေးအပေါ့၊ အလျော့ အတင်း၊ အတင်းအပ၊ အဆအမှန်၊ ခပ်သိမ်းဝန်ကို၊

မကျန်စေဘဲ၊ ရှောင်ကာရှားကာ၊ လွဲကာ ပယ်ကာ၊ သိပ်ညာဖြင့်၊ နက်စွာနှလုံး ပြုစေချင်....” စသည်ဖြင့် ပော်ပြထားတယ်။

“အလျင်အနှေး” ဆိုတာက လျင်လျင်မြန်မြန် ပြုရတာမျိုး၊ နှေးနှေးပြုရတာမျိုးလဲရှိတယ်။ ဒီတော့ “လျင်သင့် နှေးသင့် နှလုံးချင့်ပြီး” ပြုမူလုပ်ဆောင် ဖြေရှင်းရမယ်လို့ ဆိုလိုတယ်။ အချို့ကိစ္စကို ပြုမူဆောင်ရွက်တဲ့အခါမှာနှေးနှေးပြုသင့်ပါလျက် နဲ့ မြန်မြန်လောလောကြီး ပြုမိလို့ မှားတာတွေရှိတယ်။ တချို့ ကိစ္စတွေကိုတော့ မြန်မြန်ပြုရမှာဖြစ်ပေမယ့် တွေဝေ ဖြေးနှေး နေလို့ လိုချော် တာတွေ၊ မှားယွင်း တာတွေ ဖြစ်ပြန်တယ်။ မြန်မြန်ပြုသင့်တယ်၊ နှေးနှေးပြုသင့်တယ်ဆိုတာကို အတိအကျ တိုင်းတာနိုင်တဲ့ နှုန်းစံမျိုးမရှိတော့ အသိသတိ အမြော်အမြင် ကြီးစွာနဲ့ ချိန်ဆပြုမူဖို့ လိုတယ်ဆိုတာကို ရည်ညွှန်းပော်ပြထား ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

“အလေးအပေါ့” ဆိုတာက အမှုကြီးငယ် အပြစ်ကြီးငယ် တွေကို မှန်မှန်ကန်ကန် စိစစ်နိုင်ပြီးတော့ အပြစ်ကြီးလေးယပ် အပြစ်ကြီးလေးသလို၊ အမှုပေါ့ယင် ပေါ့သလို၊ ငယ်ယင် ငယ် အလို အပြစ်ပေးရတာကို ဆိုလိုတယ်။ လေးလေး နက်နက် ပြုသင့်တာကိုလေးလေးနက်နက်ပြုဖို့၊ လေးလေးနက်နက်ပြော ထင်တာကို လေးလေးနက်နက်ပြောဖို့၊ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး လုပ် ထင်တာကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလုပ်ဖို့၊ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပြောဆင် ဓာကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပြောဖို့ လိုတယ်လို့လဲ အဓိပ္ပာယ် စကောက်နိုင်ပါတယ်။

“အလျော့အတင်း” ဆိုတာက တချို့ကိစ္စတွေကိုတော့ သိမ်သိမ်မွေမွေ ပျော့ပျော့ ပြောင်းပြောင်းနဲ့ ခပ်လျော့လျော့ ဖြေရှင်းရပြီး တချို့ကိစ္စတွေကိုတော့ ခပ်တင်းတင်း ဖြေရှင်းရတာ မျိုးလဲ ရှိတယ်လို့ ဆိုလိုတယ်။ အခြေအနေတွေကို သုံးသပ်ပြီး လျော့သင့်ကလျော့ တင်းသင့်က တင်းရတာကို ဆိုလိုတာပဲ။ ဒီနေရာမှာ “လျော့သင့်ကလျော့ တင်းသင့်ကတင်း” ဆိုတာဟာ အစွန်းရောက်အောင်လျော့တာမျိုး တင်းတာမျိုးကိုမဆိုလိုပါဘူး။ မဇ္ဈိမပဋိပဒါကျကျ အခြေအနေတွေကို မှန်မှန်ကန်ကန် ရှုမြင်ပြီး လုပ်သင့်သလောက် လုပ်တာ လုပ်ရမယ့် အခြေအနေမျိုးထိ လုပ်တာကို ဆိုလိုတာပဲ။

“အတွင်းအပ” ဆိုတာက “ဤလိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကတော့ အတွင်းလူအဖြစ် ထားသင့်ပြီး အရေးကြီးတဲ့ အတွင်းကိစ္စတွေကို ဆောင်ရွက် စေသင့်သူ ဖြစ်တယ်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကတော့ အပကိစ္စတွေ အတွက်လောက်သာ ဆောင်ရွက်စေသင့်သူဖြစ်တယ်” ဆိုတာကိုခွဲခြားသိဖို့လိုအပ်တယ်လို့ဆိုလိုပါတယ်။ ပီးတော့ဘယ်အလုပ်ကတော့ အရေးကြီးတယ်၊ ဘယ်အလုပ်ကတော့ အရေးမကြီးဘူး။ ဘယ်အချက်ကတော့ပမာနဖြစ်တယ်၊ ဘယ်အချက်ကတော့ သာမညဖြစ်တယ် ဆိုတာ ခွဲခြားသိမြင်ဖို့ လိုတယ်လို့လဲ အဓိပ္ပာယ်ကောက်နိုင်ပါတယ်။

“အဆအမှန်” ဆိုတာကတော့ ဘယ်နေရာဘယ်အမှုကိစ္စမှာ မဆိုအမှန်တရားနဲ့ အဖြစ်နိုင်ဆုံး မလွဲချော်အောင် တွေးဆပြီး ဆုံးဖြတ်ပြုမူနိုင်ဖို့လိုတယ်လို့ ဆိုလိုရာရောက်တယ် ထင်ပါတယ်။

အနာဂတ်မှာသက်ရောက်လာနိုင်တဲ့၊ ဖြစ်လာနိုင်တဲ့ အခြေအနေတွေကို ကြိုတင်တွေးဆဖို့၊ မသိသေးတဲ့အရာ မဖြစ်သေးတဲ့အခြေအနေကို မြော်မြင်တွေးဆဖို့ လိုတယ်လို့လဲ အဓိပ္ပာယ်ယူလိုက်ယူနိုင်ကောင်းပါတယ်။

ဖော်ပြခဲ့တဲ့အတိုင်း အခြေအနေအခြင်းအရာတွေကို ဘက်စုံကနေ ရှုမြင်နိုင်တဲ့ အသိပညာရှိဖို့၊ သက်ရောက်လာမယ့် မလို့လား အပ်တာတွေကို ရှောင်ရှားနိုင်၊ လွှဲဖယ်နိုင်ဖို့လိုတယ်ဆိုတာ ထပ်ပြုစေချင်တယ်တဲ့။

အခြေအနေတွေကို သုံးသပ်ပြီး မဇ္ဈိမပဋိပဒါကျကျ ပြုမူဆောင်ရွက်နိုင်ဖို့ ဖြေရှင်းနိုင်ဖို့ အရေးကြီးတယ် ဆိုတာကိုလဲ ထပ်ပြီး ဆရာတော်က—

“...မပေါ့မလေး၊ မနှေးမလျင်၊ ရွှေချိန်ခွင်သို့၊ မတင်းမရွလျော့၊ လှေဖောင်ဖော့သို့၊ မလျော့ပညာ၊ တံငါလုလင်များ ကြိုင်းငင်သို့...” လို့ ဥပမာတော့နဲ့ ဖော်ပြထား သေးတယ်။

“ရွှေချိန်ခွင်နဲ့ရွှေကို အပိုအလျော့ မရှိရအောင်ချိန်ထလို့ပဲ ပြုမူလုပ်ဆောင်ရာမှာ မနှေးလွန်းမမြန်လွန်း ဆောင်ရွက်ရမယ်။ မလွှာမော့ဝါးချည်တဲ့အခါမှာ နှစ်ဘက်အနည်းအများပျံပြီး ချည်မှ လှေဟာဖြောင့်ဖြောင့်သွားနိုင်တယ်။ ဒီနည်းတူ ပြုမူလုပ်ဆောင်မှုတွေကိုလဲ မတင်းလွန်း မလျော့လွန်း ပြုမူလုပ်ဆောင်ပုလုံရာပြီးမြောက်နိုင်မယ်။ တံငါသည်ဟာ ဝါးများ ကြိုင်းကိုငစ်တဲ့

ခေတ်မှာတော့ လူ့ကိုစိုးရိမ်သောက ရောက်နေသော သတ္တဝါ ဖြစ်တယ်” လို့ သတ်မှတ်သင့်ကြောင်း ပြောဘူးတယ်။

လူလောကမှာ စိတ်ပျက်စရာ စိတ်မချမ်းမြေ့စရာ တွေများ လေတော့ စိတ်ဓာတ်ကျတဲ့ ရောဂါတွေ မျက်မှောက်ခေတ်မှာ အဖြစ်များတာပဲ။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ တခုမှာတွင်ပဲ တနှစ်ကို လူ လေးသောင်း (၄၀၀၀) လောက် စိတ်ဓာတ်ကျ ရောဂါနဲ့ ဆေးရုံတက်ကြရတယ်လို့ သိရတယ်။ ပီးတော့ အဲဒီအင်္ဂလန်နိုင်ငံ တခုတွင်မှာပဲ နှစ်စဉ် လူ (၅၀၀၀) လောက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေကြတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ စိတ်ဓာတ်ကျ ရောဂါကြောင့် သတ်သေသူတွေ အများဆုံးပဲလို့ စာရင်းအရသိရတယ်။

စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းပြီး သောကတွေ၊ ဗျာပါဒတွေ များလာ ယင်... ခန္ဓာကိုယ်မှာ ရောဂါအမျိုးမျိုးတွေ ဖြစ်လာနိုင်တာပဲ။ စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းလို့ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ရောဂါတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး သုတေသနပြုကြတဲ့ ဆရာဝန်တွေ အဆိုအရ လူနာ ၅၀ ရာခိုင်နှုန်းမှ ၇၀ ရာခိုင်နှုန်းအထိဟာ စိတ်ဓာတ်ကျမှုကြောင့် ခန္ဓာ ကိုယ်မှာ ရောဂါတွေ ရလာတာပဲလို့ ပြောကြတယ်။

အမေရိကန်မှာလဲ တနှစ်ကို လူပေါင်း လေးသန်းကနေ ငွှစ်သန်းအထိ စိတ်ဓာတ်ကျရောဂါ အခြေအနေကြောင့် အကူ သခံရတယ်။ အဲဒီလူနာတွေထဲက နှစ်သိန်းခွဲဟာ ဆေးရုံတက်ပြီး အကူသခံနေရတယ်လို့ ၁၉၇၂ ခု လောက်က (Time) မဂ္ဂဇင်း ဆေးပညာကဏ္ဍမှာ ဖော်ပြထားတာ ဖတ်ရဘူးတယ်။

ဒီတော့ စိတ်ပျက်စရာတွေ အခက်အခဲတွေစတဲ့ ဒုက္ခနဲ့ကြုံတဲ့ အခါ အရှုံးမပေးပဲ အပြစ်နိုင်ဆုံး အားမာန်ကို တင်းထားရ

မှာပဲ။ ပစ်တိုင်းထောင် ရုပ်ကလေးတွေကို မြင်ဘူး ကြမှာပဲ။ ပယ်ဖယ်က ဒီပစ်တိုင်းထောင် ရုပ်မျိုးလေးတွေနဲ့ ကစားဘူး မကောင်၊ ကစားဘူးကြ မှာပဲ။ ပစ်တိုင်းထောင်ကို ဘယ်လိုပဲ ပစ်ပစ် ဘယ်နေရာကိုပဲ ပစ်လိုက်ပစ်လိုက် ကျရာနေရာမှာ မတ် လျက်၊ ထောင်လျက်ပဲ။

ဒီပစ်တိုင်းထောင်လိုပေါ့။ ဘယ်လိုအခြေအနေကိုပဲ ရောက် ရောက်၊ “ဦးထောင်ထောင် လည်မော့မော့နဲ့ နေမယ်၊ အား မာန်တွေကို မလျော့ဘူး” လို့ အားတင်းရမှာပဲ။ လူတော် လူ မကောင်းတွေဟာ သေရမယ်ဒုက္ခကြီးမျိုးတွေကိုတောင် ခိုင်ခံ့တဲ့ စိတ်နဲ့ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြတာ သမိုင်းမှာအများကြီးပဲ။ ငါ့ကြုံတွေ့နေ ရတာတွေက ဘာဟုတ်သေးလဲလို့ စိတ်ကိုဖြေသင့်တာပဲ။

မဟာဇနက မင်းသားအကြောင်းကိုကြားဖူးမှာပဲ။ တခါ တခါ ဂုက္ခတွေနဲ့ကြုံရတဲ့အခါ မဟာဇနက မင်းသားကို မြင် မယောင်ပြီးအားတင်းမိပါတယ်။ ဒီမှာသိကြတဲ့အတိုင်း ပင်လယ် တွင်မှာ သင်္ဘောပျက်တော့ တခြားလူတွေဟာ ထိတ်ထိတ် ပျံ့ပျံ့တော့ဖြစ်ကုန်ကြတယ်။ တချို့ကလဲ သူတို့ယုံကြည်ရာ နတ် မဟာကို ရော်ရမ်းတမ်းတကြတယ်။ တချို့ကလဲ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ပဲ ကိုးကွယ်ရာမရ အော်ဟစ် ငိုကြွေးပြီး၊ ရုန်းရမ်း မာန်တော်ဖြစ်နေကြတယ်။ ဒါပေမယ့် မဟာဇနက ကတော့စိတ် ဓာတ်မိုက်မာသူဆိုတော့ ပျာယာခတ်မနေဘူး။ တခြားသူတွေကို အယ်လိုမှကယ်လို့ မဖြစ်နိုင်တဲ့အဆုံးမှာ၊ မဟာဇနက မင်းသား ဟာ အစာကို ကောင်းကောင်းစားတယ်။ ထောပတ်တွေကိုလဲ

တဝစားတယ်။ သူ့ကိုယ်မှာလဲ ရနိုင်သလောက် ဆီတွေထောပတ်
တွေကို သုတ်လိမ်းတယ်။ ပီးတော့... ရွက်တိုင်ထိပ်ကို ရောက်
အောင်တက်တယ်။ စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာသူဆိုတော့ အခြေအနေကို
တည်ငြိမ်စွာသုံးသပ်နိုင်ပြီး ဘာကိုလုပ်ရမယ် ဆိုတာကိုလဲ ဆုံး
ဖြတ်နိုင်တယ်။ သူ့ရွက်တိုင်ဖျားရောက်အောင် တက်ရတာကလဲ
အကြောင်းရှိတယ်။ သင်္ဘောကြီးဝမ်းပေါက်ပြီး လူတွေရေနှစ်
တော့... ငါးလိပ် ငါးမန်းတွေက ဝင်စားကြတယ်။ သင်္ဘောခွဲ
ဝန်းကျင်မှာ အာသာငန်းငန်းဖြစ်နေကြတဲ့ ငါးလိပ်ငါးမန်းတွေ
ဟာ ရေနှစ်သူတွေကို စားဖို့တိုးကြိတ်နေကြတယ်။ ဒီတော့ ငါး
လိပ်ငါးမန်းတွေ အများဆုံးစုဝေးနေတဲ့ နေရာကို သူ့ရောက်
သွားယင် ဘယ်လောက် ရေကူးတော်ပေမယ့် အကိုက် အခဲခံရ
ပြီး သေမှာပဲ။ ဒါကို ဆင်ခြင်နိုင်တဲ့အတွက် မဟာဇနကမင်း
သားဟာ ရွက်တိုင်ထိပ်ဖျားရောက်အောင်တက်... ငါးလိပ်ငါး
မန်းတွေစုဝေးပြီး စားသောက်ကိုက်ခဲနေတဲ့ နေရာနဲ့ ဝေးနိုင်
သမျှ ဝေးအောင် တအားကုန် ခုန်လွှားချလိုက်တယ်။ အဲဒီ
နောက် မဆုတ်မနုတ်ပဲ ဝိရိယနဲ့ အပြောကျယ်တဲ့ ပင်လယ်ပြင်ကြီး
ကို ကူးတော့တာပဲ။ ကမ္ဘာမှာဖြင့် အကြီးကျယ်ဆုံးသော ရေ
ကူးသမားကြီးအဖြစ် ကူးခတ်နေတဲ့ မဟာဇနက မင်းသားကို
မြင်ယောင်ကြည့်နိုင်ပါတယ်။ ဘာကြောင့် အကြီးကျယ်ဆုံးလို့
ဆိုနိုင်သလဲဆိုတော့ ရွက်တိုင်ဖျားမှခုန်ချပြီးတဲ့နောက် ပင်လယ်
ပြင်မှာ ခုနစ်ရက်လုံးလုံး ကူးခတ်နေသူဖြစ်လို့ပဲ။ သူ့စိတ်ဓာတ်
ခိုင်ကြည်မှုနဲ့ ဇွဲလုံ့လကြောင့် မဏိမေခလာရဲ့ အကူအညီရပြီး
အသက်ချမ်းသာရာ ရခဲ့တယ်။

(ပဉ္စမအကြိမ်)

မဟာဇနကမင်းသားဟာ အခြားလူတွေလို စိတ်ဓာတ်တွေ
စချွေကံချား ပျက်ပြားသွားယင် အခြေအနေတွေကို ရုတ်ခြည်း
ဖျုံးဆပ်နိုင်စွမ်းရှိမှာမဟုတ်ဘူး။ ဘာကိုလုပ်သင့်တယ်၊ ဘယ်လို
လုပ်သင့်တယ်ဆိုတဲ့ အသိအမြင်ကိုလဲ ရနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီလို
မဏိမေခမြင်မရှိယင် ဘာကိုလုပ်မယ်ဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုချနိုင်
မှာ မဟုတ်ဘူး။ စိတ်ဓာတ်ပျက်ပြားကျဆင်းသွားယင် ခုနစ်ရက်
လုံးလုံးကူးနိုင်တဲ့ ဇွဲသတ္တိနဲ့ ဝိရိယလဲရှိမှာမဟုတ်ဘူး။ စိတ်ဓာတ်
ကျဆင်းသွားယင် သေဘေးက လွန်မြောက်လိုတဲ့ ဆန္ဒနဲ့ မျှော်
လင့်ချက်လဲ ကုန်သွားနိုင်တာပဲ။ ဒီတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အား
မာန်တော့ တင်းထားရမှာပဲ။ စိတ်ဓာတ်တွေမလှုပ်မရှား မယိမ်း
မယိုင်အောင် ထိန်းထားရမှာပဲ။

ပထမကမ္ဘာစစ်ပြီးတဲ့အခါမှာ Marshal Foch ကို လူတွေ
က သူ့ကို “ဘယ်လိုများ စစ်အတွင်းက အုပ်ချုပ်ကွပ်ကဲခဲ့ပါ
ဖယ်” လို့ မေးတော့... သူက “ဆေးတံဖွာယင်း ခေါင်းအေး
မေးခွဲလုပ်ရမယ်ဟာ လုပ်ခဲ့တာပါပဲ” လို့ ပြန်ပြောဘူးတယ်။
ရရှိလာတဲ့ သတင်း Informations တွေ အခြေအနေ တွေ
ပေါ်မှာ မှန်ကန်စွာ သုံးသပ်ပြီး အမိန့်ပေးနိုင်တဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်
ချနိုင်တဲ့ စစ်ဘက် ခေါင်းဆောင်ကောင်းတွေ၊ စစ်ပြေပြင်မှာ
ရန်သူကို အနိုင်တိုက်နိုင်ကြတဲ့ စစ်သည် တော် ကောင်း တော်၊
ကြုံတွေ့လာတဲ့ လူမှုပြဿနာတွေကို ဖြေရှင်းနိုင်တဲ့ တိုင်းပြည်
ခေါင်းဆောင်ကောင်းတွေမှာ ခိုင်ခံ့ တည်ငြိမ်တဲ့ စိတ်ဓာတ်
တွေ ရှိကြတာပဲ။

(ပဉ္စမအကြိမ်)

၃၂ နန္ဒာသိန်းဇံ ခရောင်းလမ်းကိုဖြတ်ကျော်ခြင်း

အခက်အခဲတွေ၊ ဘေးရန် အန္တရာယ်တွေ၊ ပြဿနာတွေကို ကိုယ်တိုင် လက်တွေ့ မကြုံရသေးခင်မှာ လူတိုင်းကို လူတော် လူကောင်း ဟုတ်တယ် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဆုံးဖြတ်ရခက်တယ်။ ဒါကြောင့် “ဘေးရန်အန္တရာယ်တို့ဆိုးရောက်လာသောအခါ ကာလတို့၌ ပုဂ္ဂိုလ်၏စွမ်းရည်သတ္တိကိုသိရမည်။ ဆုံးဖြတ်ရမည်” လို့ ဆိုတာပဲ။ အကြောင်းမရှိသေးခင်က ဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဘယ်လို အရည်အချင်း စွမ်းရည်သတ္တိရှိတယ်လို့ ချီးမွမ်းနေကြပေမယ့် ကေန့်မဆုံးဖြတ်နိုင်သေးဘူး။ တကယ်အခက်အခဲတွေ ဘေးရန် အန္တရာယ်တွေနဲ့ ကြုံပြီး ဒီအခက်အခဲတွေ၊ ဘေးရန် အန္တရာယ် တွေကို ကြုံကြုံခိုင်ခိုင် ရင်ဆိုင် ဖြေရှင်းနိုင်တာကို တွေ့မှသာ ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်းကို တကယ်သတ္တိရှိတယ် ရှေ့ဘူး၊ လူစွမ်းလူစွဲရှိတယ် မရှိဘူးဆိုတာ သိနိုင်တာပဲ။ စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်းရှိတယ် မရှိဘူးဆိုတာလဲ ဒီနည်းတူ ဆုံးဖြတ်ရမှာပဲ။

ဂေါတမဗုဒ္ဓတရားအဖြစ်မရောက်ခင် ရှေးအခါကာလတုန်းက သာဝတ္ထိပြည်မှာ ဝေဒေဟိကာဆိုတဲ့အိမ်ရှင်မတဦးရှိတယ်။ သူ့ကိုအမျှားက “ကိုယ်ကျင့်တရား ကောင်းတယ်၊ စိတ်နေ သဘောထား ကောင်းတယ်၊ သိပ်ကိုစိတ်သဘောထား ပျော့ ပျောင်းတာပဲ” လို့ ချီးကျူးနေကြတယ်။ “ဝေဒေဟိကာဟာ သူတော်ကောင်းစိတ် ရှိတယ်၊ အပြောအဆိုကလဲ အင်မတန် ကောင်းတယ်၊ ချိုချို သာသာ ရှိတယ်၊ ဆက်ဆံရေးမှာလဲ ဖော်ဖော်ရွေရွေနဲ့ အင်မတန် တော်တယ်၊ တကယ် သူတော် ကောင်းမလေးပဲ” လို့ အရပ်က ဝိုင်းပြီး ချီးမွမ်းနေကြတယ်။

(ပဉ္စမအကြိမ်)

ကဲဒီ ဝေဒေဟိကာရဲ့ အိမ်မှာ ကာဠိလို့ခေါ်တဲ့ ကျွန်မ တစ်ယောက်ရှိတယ်။ ကာဠိဟာ ဘယ်အိမ်သွားသွား ဘယ်သူနဲ့ပဲ မတွေ့တော့ သူ့သခင်မ ဝေဒေဟိကာရဲ့ ကောင်းကြောင်းတွေ၊ လည်းခံ တတ်ကြောင်းတွေ၊ စိတ်ကောင်း ရှိကြောင်းတွေပဲ ကြားနေရတယ်။ ဒါနဲ့ကာဠိက စဉ်းစားတယ်။ “ငါ့သခင်မဟာ တကယ်ပဲ စိတ်သဘောထား ကောင်းနေလို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် ဟိပ်ပူရေးရာကိစ္စတွေကို ငါက အကုန် ဆောင်ရွက် ပေးနေလို့ အချိုးကျ အဆင်ပြေနေလို့လား၊ စုံစမ်းအုံးမယ်” ဒီလိုကြံပြီး မိတ္တူ တနေ့မှာ ကာဠိဟာ ခါတိုင်းလို အိမ်မှုကိစ္စကိုလုပ်ဖို့ စော စောမထပဲ ပေးပြီးအိပ်နေတယ်။

ဝေဒေဟိကာ အိမ်ရှင်မ အိပ်ရာက ထလာပြီး အခြေအနေ မတူကြည့်တော့ ခါတိုင်းလို မျက်နှာသစ်စရာရေကလဲ အဆင် သင့်မရှိဖြစ်နေတာ တွေ့ရတယ်။ မီးဖိုထဲမှာ ချက်ရေးပြုတ်ရေး အတွက်လဲ ဘာမှမလုပ်ရသေးဘူး။ အမှိုက်လှဲစရာ ရှိတာတွေကို လဲ လဲကျင်းမထားတာ တွေ့ရတယ်။ ဒီတော့ ဝေဒေဟိကာက စဉ်းစားတယ်။ “ဒီကနေ့ ကာဠိဟာ အိပ်ရာက မထထေးဘူး၊ အခါတိုင်း လုပ်နေကျ အလုပ်တွေကိုလဲ ဘာမှမလုပ်ရသေးဘူး၊ မနုပကောင်းလို့များလေလား” ဒီလိုတွေးပြီး သူကစိတ်မဆိုး မထားပါဘူး။ စိတ်ဆိုးစရာ အကြောင်းက မလုံလောက်သေး ပဲကိုး။ “နေမကောင်းရှာလို့နဲ့ တူပါရဲ့” လို့ ကရုဏာလေးနဲ့ ဆရာမိတ်တောင် ဖြစ်လိုက်သေးတယ်။

ဒါနဲ့ နေမကောင်းလို့ထင်ပြီး ဝေဒေဟိကာက ကာဠိကို လှူပေးတယ်။

P. 3

(ပဉ္စမအကြိမ်)

“ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ၊ နေမကောင်းဘူးလား” လို့ မေးတော့ ကာဠိက....

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ အိပ်ချင်လို့အိပ်နေတယ်” လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ဝေဒေဟိကာက ဘာမှတော့ မပြောဘူး၊ မျက်နှာတော့ ပျက်သွားတယ်။ ဒါကိုမြင်တော့ ကာဠိက “ဒီသခင်မ စိတ်ဆိုးတတ်သားပဲ” လို့ တွေးတယ်။ “ဒါပေမယ့် မသေချာသေးဘူး၊ ထပ်စုံစမ်းအုံးမှပဲ” လို့ တွေးပြီး နောက်နေ့မှာလဲ အိပ်ရာက စောစောမထပဲ ပေးပြီး အိပ်နေတယ်။ ဒီအခါမှာလဲ ဝေဒေဟိကာက မနေ့ကလိုပဲ လာပြီး ဘာကြောင့် မထတာလဲလို့ မေးတော့....

“အိပ်ချင်လို့ အိပ်နေတာ သခင်မ” လို့ ကာဠိက ပြန်ပြောတယ်။

ဒီအခါမှာ ဝေဒေဟိကာက....

“နင် ငါ့အကြောင်းသိမယ်” လို့ ကြိမ်းတယ်။

အရင်က အပြောအဆို ယဉ်ကျေးပါတယ် ဆိုတဲ့ ဝေဒေဟိကာက အခုကြမ်းတမ်းတဲ့စကား ပြောလာတာကို ကာဠိ သတိထားမိတယ်။ ဒါပေမယ့် ပိုပြီးသေချာအောင် နောက်နေ့မှာလဲ အိပ်ရာက စောစောမထပဲ ပေးပြီးအိပ်နေတယ်။

နောက်နေ့မနက်မှာ ဝေဒေဟိကာက လာမေးပြန်တယ်။ ကာဠိကလဲ “မထချင်လို့ အိပ်နေတာ” လို့ ပြောလိုက်တယ်။

(ပဉ္စမအကြိမ်)

ဒီတကြိမ်မှာတော့ ဝေဒေဟိကာဟာ ကာဠိကိုစိတ်ဆိုး ဒေါသ တွေဖြစ်ပြီး ကြိမ်းမောင်း ဆဲဆိုရုံသာမက တံခါး ကန့်လန့်နဲ့ မပါကလိုက်တာ ကာဠိရဲ့ ဦးခေါင်း ပေါက်ကွဲ သွားတယ်။ ဒီအခါမှာ ကာဠိဟာ အိမ်နီးနားချင်းတွေဆီသွားပြီး “ကျမဖြစ်ပုံကို ကြည့်ကြပါအုံး၊ အိမ်မှာ ခိုင်းစရာ ဆိုယင် ကျမတယောက်ထဲရှိပါတယ်၊ ဒီတယောက်ထဲရှိတဲ့ကျမကို အိပ်ရာက စောစော မထတာလေးနဲ့ ဒါလောက် ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ရိုက်နှက် သင့်ပါသလား၊ အရပ်ကဖြင့် ချီးမွမ်းလိုက်ကြတာ၊ မပြောပါနဲ့တော့၊ ဝေဒေဟိကာဟာ တကယ့်သူတော်ကောင်း မလေးတဲ့၊ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ပြောတတ်ဆို တတ်တယ်တဲ့၊ လူတွေကိုဆက်ဆံတဲ့နေရာမှာ ဖော်ရွေတယ်တဲ့၊ ဈေးဈေးပျောင်းပျောင်းနဲ့စိတ်သဘောထား ပြည့်ဝတယ်တဲ့၊ အခုတော့ ကြည့်ပါအုံး၊ အဲဒီ ရှင်တို့ရဲ့ သူတော်ကောင်းမလေး က ဒီတယောက်ထဲရှိတဲ့ကျမကို ဒီလောက်ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း တံခါး ကန့်လန့်နဲ့ ပေါက်ရသလား၊ ကျမမှာ ဦးခေါင်းပေါက် ကွဲရပါပြီ” လို့ တိုင်တန်းတယ်။

ဒီတော့မှ လူတွေဟာ ဝေဒေဟိကာရဲ့ သဘောအမူနဲ့ကို ဝီလာကြရတာပဲ။

ဒီအဖြစ်အပျက်ဟာ တကယ်တမ်း အဆင်မပြေ တာတွေ မရှုပ်ဖြိုက်နိုင် တာတွေနဲ့ ကြုံတဲ့အခါမှ လူတော် လူကောင်း ဟုတ်မဟုတ် သိနိုင်ကြောင်း ဖော်ပြနေတာပဲ။ အိပ်စကား မရမှာလဲ ဒီလိုပဲ။ ပစ္စည်းဥစ္စာပြည့်စုံမှု၊ ခုထူးဌာနန္တရကြီးကြီး

(ပဉ္စမအကြိမ်)

ဘေးတူ ပူအမျှ

ရနေမှုတို့ရှိတဲ့အခါ အိမ်ထောင်ရေးဟာ ပြေလည်နေတယ်။
ဇနီးမယားကလဲ သူလိုချင်တာကို ရ၊ ဝတ်ချင် ဆင်ချင်တာ
ဝတ်ရ ဆင်ရ ဆိုတော့ သူ့ချစ်လင်ယောက်ျားကို ချစ်မြတ်နိုး
ပီတိတွေရှိနေတယ်။ ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ အမှုအရာတွေကိုပဲ ပြုနေ
တယ်။ ဒီတော့ သမားတို့ တယ်လို့ အခက်အခဲတွေနဲ့ပဲ ကြုံကြုံ
မညည်းမညှနဲ့ ဘေးအတူ ပူအမျှနေမယ့် တကယ် သစ္စာရှင်
မလေး၊ အလိမ္မာတိုးကလေးလို့ ထင်နေရတယ်။ ဒါပေမယ့် တ
ကယ်ရုက္ခတွေ၊ ဆင်းရဲတာတွေနဲ့ ကြုံလာတဲ့ အခါကျတော့
အလိမ္မာမကလေးဟာ စကားပြောတာကအစ မယဉ်မကျေး
တော့ဖြစ်လာတယ်။ ချစ်သူယောက်ျားကို အပြစ်တင် စကား
တွေ ပြောလာတယ်။ ကလန်ကဆန်တွေ လုပ်လာတယ်။

အဆိုတခုရှိတယ်။ “လင်ချမ်းသာသည့်အခါ မယား
ဖြစ်သူကလဲ ချမ်းသာကို ဝေမျှခံစားပြီး လင်ဆင်းရဲတဲ့
အခါမှာလဲ မယားဖြစ်သူဟာ ဆင်းရဲကို မညည်း မညှ
ဝေမျှခံစားသူဖြစ်မှ မယားကောင်း မယားမြတ် ဖြစ်
တယ်။ ပစ္စည်းဥစ္စာ ပေါများကြွယ်ဝသူမှာ မယား
ပေါများခြင်းဟာ အံ့ဩစရာမဟုတ်ပါဘူး” တဲ့။

တကယ် အခက်အခဲတွေ၊ ဆင်းရဲရုက္ခတွေနဲ့ ကြုံတော့မှသာ
တကယ် ချစ်သူကောင်း၊ အဖော်ကောင်း၊ ပီတိတွေကောင်း၊
ဟုတ်မဟုတ် ဆုံးဖြတ်နိုင်တော့တာပဲ။ ဒါကြောင့်ပဲ အဆင်
မပြေတာတွေ၊ အခက်အခဲတွေ၊ ဘေးအန္တရာယ်တွေ၊ မတရားမှု
တွေ...စတဲ့ ဒုက္ခတရားတွေဟာ လူတိုင်းကို လူ့အတတ်လူကောင်း

(ပဉ္စမအကြိမ်)

ဟုတ်မဟုတ်၊ လူစွမ်းလူစ ရှိမရှိ စစ်ဆေးပေးနေတဲ့ မှတ်ကျောက် တွေပဲလို့ ဆိုနိုင်တယ်။ မိမိကိုယ်တိုင်လဲ “ငါဟာ ဒုက္ခရဲ့ အစမ်း အသပ်ကို ဘယ်လောက်ခံနိုင်သူ ဖြစ်သလဲ၊ ဒုက္ခရဲ့ မှတ်ကျောက် အတင် အဘယ်မျှခံနိုင်သူဖြစ်သလဲ” ဆိုတာ ဆုံးဖြတ်ရမှာပဲ။ ပုဂ္ဂိုလ်တဦးက ပြောဘူးတယ်။

“ဒုက္ခအန္တရာယ်တွေ၊ အခက်အခဲတွေဆိုတာ ပူပြင်း တဲ့ ရာသီဥတုနဲ့တူတယ်။ ပူပြင်းတဲ့ ရာသီဥတုဟာ နွားနှို ကိုတော့ချဉ်သီးသွားစေတယ်။ ဒါပေမယ့် တချို့သော သစ်သီးတွေကိုတော့ ချိုမြိန်စေတဲ့ သစ်သီးတွေအဖြစ် ရောက်အောင် ရင့်မှည့်စေနိုင်တယ်” တဲ့။

ဒီနည်းတူပါပဲ၊ အခက်အခဲတွေ၊ ဘေးရန် အန္တရာယ်တွေ စတဲ့ဒုက္ခတရားနဲ့ ကြုံကြိုက်တဲ့အခါ စိတ်ဓာတ်ခိုင်ကျည်မှု မရှိသူ တွေကတော့ ပျက်ယွင်း ဆုံးပါးကျဆုံးခြင်းတွေ ဖြစ်ရတယ်။ စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်သူတွေကတော့ အခက်အခဲတွေကို ကြုံကြံ့ခိုင်ခိုင် ကျော်လွှားယင်း အောင်မြင်သူတွေ၊ အရည်အသွေးမြင့်သူတွေ ဖြစ်လာတာပဲ။ ဒီတော့ ကြုံလာသမျှ ဒုက္ခနဲ့ ဒုက္ခရဲ့ အပေါင်း ပါတော့ဖြစ်တဲ့ အခက်အခဲတွေ၊ ဘေးရန် အန္တရာယ် တွေကို ကြံ့ကြံ့ခိုင်ခိုင်နဲ့ ကျော်လွှားဖို့ အားမာန်ကို တင်းထားရမှာပဲ။ တင်းကိုတင်းထားရမှာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

အခန်း [၃]

ဘဝခရီးသည်တွေဆီက အသံ

မှန်တဲ့အမြင်၊ ခိုင်ခံ့တဲ့စိတ်ဓာတ်မရှိပြန်ယင် ဖြစ်လိုရလို့ ဆန္ဒ တွေရဲ့ မျှော်လင့်ချက် တွေဟာလဲ ပျက်ပြယ် လျော့နည်းသွား ကတ်တာပဲ။ “ဒါကိုတော့ ရနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး”၊ “ဖြစ်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး”၊ “အောင်မြင်တော့မှာမဟုတ် ပါဘူး” စသည်ဖြင့် အားလျော့စိတ်တွေ ဖြစ်တတ်တာပဲ။ ပုဂ္ဂိုလ်တဦးက ဘဝခရီးသည်တွေထံကလေသံသုံးမျိုးကြား ရတတ်တယ်။ “ဒါဖြစ်ရမယ်” ဆိုတဲ့အသံရယ်၊ “ဒါဖြစ်မှဖြစ်ပါ မလား” ဆိုတဲ့အသံရယ်၊ “ဒါတော့ဖြစ်မှာမဟုတ်ပါဘူး” ဆိုတဲ့ အသံရယ်၊ ဒီသုံးမျိုးကြားရတတ်တယ်တဲ့။ ပထမ အသံရုပ်ဟာ ဘဝခရီးမှာ အောင်မြင်သူဖြစ်နိုင်တယ်။ ဘာကြောင့်ဆိုတော့

ဖြစ်ရမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ချက် ချထားလို့ပဲ။ ဒုတိယ အသံရှင်က တော့ ဘဝခရီးမှာ အောင်မြင်မှုနဲ့ တော့လဲ့လဲ့နေသူဖြစ်တယ်တဲ့။ ဘာကြောင့်ဆိုတော့ အလုပ်တခုခု လုပ်တော့မယ်ဆိုယင် ဖြစ် ဖြစ်ပါမလားဆိုတဲ့ သံသယဝင်နေလို့ပဲတဲ့။ တတိယ အသံရှင် ကတော့ ဖြစ်မှာမဟုတ်တော့ပါဘူးလို့ အစကတည်းကထင်နေ တော့ ဘာမှလဲ မလုပ်ဖြစ်သူ၊ ဘာမှလဲ အောင်မြင်မှုမရသူဖြစ် တယ်တဲ့။ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး ထင်နေတော့ ဘယ်ဖြစ်ပါမလဲ ဒါ ထုံးစံပဲ။

စိန့်ဘားနစ် တောင်ကြား St. Barnard ကို ဖြတ်ပြီး စစ်တပ်ကြီး ချီတက်ဖို့ နပိုလ်ယိုက သူ့အင်ဂျင်နီယာတွေကို လွှတ် ပြီး စုံစမ်းလေ့လာခိုင်းတယ်။ အင်ဂျင်နီယာတွေ ပြန်ရောက်တဲ့ အခါ “ဖြစ်လို့ဖြစ်နိုင်ရဲ့လား” လို့ နပိုလ်ယိုကမေးတော့ အင်ဂျင် နီယာတွေက သံသယနေတဲ့ လေသိန့် “ဖြစ်နိုင်လောက်ပါ တယ်” လို့ ဖြေကြတယ်။

နပိုလ်ယို ဘယ်နှယ်လုပ်တယ်ထင်သလဲ။
လိုအပ်တာတွေကို အသေအချာစစ်ဆေးပြီးတဲ့နောက်—
နပိုလ်ယိုက သူ့စစ်တပ်ကြီးကို “ချီတက်” လို့ တချက်ထဲအမိန့် ပေးလိုက်တယ်။

နပိုလ်ယိုရဲ့ စိတ်ဓာတ်က ခိုင်တယ်၊ ပြတ်တယ်၊ သံသယကင်း တယ်၊ သူ့လုပ်ချင်တာကို ဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့အန္တက ပြင်းထန်တယ်၊ ဖြစ်ရမယ်လို့တထစ်ချ ယုံကြည်ထားတယ်။ “ကျွန်ုပ်၏အဘိဓာန် နှင့် မဖြစ်နိုင်” ဆိုသော စကားလုံးသည်မရှိ” လို့တောင် နပိုလ်ယိုက

ကြေးကြော်ထားသူဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် အင်ဂျင်နီယာတွေလို့ “ဖြစ်နိုင်လောက်ပါတယ်” ဆိုတဲ့ သံသယမျိုး သူ့မှာ မရှိဘူး။ ဖြစ်နိုင်လောက်တယ်ဆိုယင်တော့ ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမယ်လို့ နပိုလ်ယို ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ပြီးဖြစ်တယ်။

ကမ္ဘာကသိကြတဲ့အတိုင်း အင်မတန်ခက်ခဲတဲ့ သေမင်းတမန် စိန့်ဘားနစ် တောင်ကြားကြီးကို နပိုလ်ယိုရဲ့ စစ်တပ်ကြီးဟာ ကောင်မြင်စွာပဲ ဖြတ်ကျော်နိုင်ခဲ့တယ်။

နိုင်ငံမြစ်စစ်ပွဲမှာ အင်္ဂလိပ် ရေတပ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး နယ်လ် ဆင် Nelson ဟာလဲ ဒီအတိုင်းပဲ။ နိုင်ငံမြစ်စစ်ပွဲ မဆင်နွှဲခင်မှာ ဟဲလ်စစ်ပွဲနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူ့ဂရုတစိုက်ရေးဆွဲထားတဲ့ အစီအစဉ် ကို ရှင်းပြတဲ့ အခါမှာ ကက်ပတိန် ဘယ်ရီ Capt. Berry က “တကယ်လို့ (အကယ်၍) ကျွန်တော်တို့ ဒီစစ်ပွဲကိုနိုင်ယင်လူတွေ က ဘာပြောကြမလဲ” လို့ ကြားဖြတ်မေးတယ်။ “တကယ်လို့ နိုင်ယင်....” ဆိုတဲ့ သူ့စကားက တထစ်ချ ယုံကြည်ချက် လျော့ နည်းကြောင်း ပြနေတယ်။ ဒီအခါမှာ နယ်လ်ဆင်က....

“ဒီကိစ္စမှာတကယ်လို့ (အကယ်၍) ဆိုတာမရှိဘူး၊ ငါတို့ပုချ နှစ်ရမယ်” လို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

အစည်းအဝေးပြီးလို့ ကက်ပတိန်တွေ သူတို့သင်္ဘောတွေရှိ များပြန်ကြတဲ့အခါမှာ နယ်လ်ဆင်က....

“မနက်ဖြန် ဒီအချိန်မှာ တို့တတွေသူ့ရဲကောင်းတဲ့တွေ ရယ် ရှ၊ မရယင် အာဇာနည်ကုန်း ရောက်နေမှာပဲလို့” ထပ်ပြော လိုက်သေးတယ်။

နယ်လ်ဆင် ယုံကြည်ထားတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ နိုင်းမြစ်စစ်ပွဲမှာ အနိုင်ရခဲ့တယ်။

ဒီအဖြစ်မျိုး မမာ့သမိုင်းမှာလဲ ရှိတယ် ဘုရင့်နောင်ဟာ နောင်ရိုး တိုက်ပွဲမှာ ဒီယုံကြည်ချက်မျိုး၊ ဆုံးဖြတ်ချက်မျိုးနဲ့ တိုက်ခိုက်ခဲ့တာပဲ။

စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာသူဟာ ဖြစ်ချင်၊ ရချင်၊ အောင်မြင်ချင်တဲ့ ဆန္ဒကို ယုံယုံကြည်ကြည် ခိုင်ခိုင်ခံ့ခံ့ တင်ထားနိုင်တယ်။ အသိ ပညာရှိအကူအညီ၊ စိတ်ဓာတ်ခိုင်ခံ့မှုရဲ့ အကူအညီနဲ့ ခိုင်မာပြင်း ထန်တဲ့ ဆန္ဒရှိယင် တော်ရုံအဟန့်အတား၊ အခက်အခဲတွေ၊ ဘေး ရန် အန္တရာယ်တွေကို ကျော်လွှားသွားနိုင်မှာပဲ။ မျှော်လင့်ရာကို ရနိုင် ရောက်နိုင်မှာပဲ။ ဒီတော့ အောင်အောင် မြင်မြင်နဲ့....

ဘဝခရီးကို သွားလိုသူတွေမှာ ဆန္ဒ၊ သို့မဟုတ်ရည်မှန်းချက် ရှိဖို့လိုပါတယ်။ ရည်မှန်းချက်မရှိပဲ ခရီးတခုကို လျှောက်ယင် ဘယ်ကိုမှ ရောက်မှာမဟုတ်ဘူး။ ပန်းတိုင်.... ဒါမှမဟုတ် မျှော် မှန်းချက် မထားယင် သွားနေတဲ့ ခရီးဟာ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး။

တခါတုန်းက ဆရာကြီးတဦးဟာ တပည့် နှစ်ယောက်ကို သူ့ဆီလာဖို့ ခေါ်လိုက်တယ်။ တပည့်နှစ်ယောက် ရောက်လာ တော့ အဲဒီနှစ်ယောက်ထဲက တယောက်ကို အခန်းထဲခေါ်သွား တယ်။ တယောက်ကိုတော့ အပြင်မှာ ချန်ထားခဲ့တယ်။

အခန်းထဲရောက်တော့ ဆရာကြီးက....

“တပည့်....အခု ဆရာပြောတာ မှာတာတွေကို အပြင်မှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ မင်းသူငယ်ချင်းကို လုံးဝပြန်မပြောရဘူး၊ ဘယ်မှာပဲ

မပြောပပြောရဘူး၊ မပြောပါဘူးလို့ ဆရာ့ကို ကတိပေးပါ” လို့ဆိုတော့....

တပည့်က ကတိပေးပါကြောင်း ပြောတယ်။

ဒီတော့ဆရာကြီးက....

“ကောင်းပြီ၊ ဆရာပြောမှာက.... မနက်ဖြန်ကျယ် အရှေ့ ဖက်သစ်တောကို ရိက္ခာအပြည့်အစုံယူပြီး ငါတပည့်သွားရမယ်။ တာယံ ဝောက်တော့ ဘယ် သစ်ရွက် သစ်မြစ် တွေဟာ ဆေး အက်ဝင်တယ် ဆိုတာ တတ်နိုင်သလောက် လေ့လာမှတ်သား ရမယ်။ ပီလို မင်းလေ့လာ မှတ်သားနေတာကို မင်သူငယ်ချင်း မြစ်ယင်လဲ ဘာတွေ လေ့လာမှတ်သားနေတယ် ဆိုတာကို မပြောနဲ့ မသိခနဲ၊ ပြန်လာတော့မှ မှတ်ခဲ့သမျှကို ဆရာ့ကို ပြောပြရမယ်။ နမူနာအဖြစ် ဆေးဘက်ဝင်တဲ့ သစ်ရွက်သစ်မြစ် များကိုလဲ တတ်နိုင်သလောက်ယူခဲ့၊ ဒါပါပဲ။ ကဲ-သွားတော့” လို့ပြော လွှတ်လိုက်တယ်။ ဘယ်နေ့မှာ ပြန်ခဲ့ရမယ် ဆိုတာလဲ မှာလိုက်တယ်။

ဒီတပည့်သွက်သွားတော့မှ အခန်းအပြင်မှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ တပည့်ကို ဆရာကြီးက အခန်းထဲကို ဝင်ခဲ့လို့ ခေါ်တယ်။ တပည့် အဖန်၊ထဲရောက်တော့ ဆရာကြီးက....

“တပည့်....အခု ဆရာပြောတာ မှာတာကို စောစောက မှတ်သားတဲ့တပည့်ကို မပြောရဘူး။ ဘယ်မှာတော့တော့ မပြော ရဘူး။ မပြောပါဘူးလို့ ဆရာ့ကို ကတိပေးပါ” ဆိုတော့-

၄၄ နန္ဒာသိန်းဇံ ခရောင်းလမ်းကိုဖြတ်ကျော်ခြင်း

ဒီတပည့်ကလဲ ကတိပေးတယ်။

ဒီအခါမှာ ဆရာကြီးက-

“ကောင်းပြီ၊ ဆရာပြောမှာက... မနက်ဖြန်ရောက်ယင်ရိက္ခာ အပြည့်အစုံယူပြီးတော့ အရှေ့ဘက်သစ်တောကို ငါတပည့်သွားရမယ်။ တောထဲရောက်တဲ့အခါမှာ ဘယ်လို သစ်မျိုးကတော့ အဆောက်အအုံ ကောင်းတွေအတွက် သင့်လျော်တယ်။ ရာသီဥတုဒဏ်ကို ဘယ်မျှခံနိုင်တဲ့သစ်မျိုးဖြစ်တယ်ဆိုတာကို တတ်နိုင်သလောက် လေ့လာမှတ်သားခဲ့ရမယ်။ နမူနာအဖြစ် ဒီသစ်အမျိုးအစား နမူနာတွေကို တတ်နိုင်သလောက် ယူခဲ့ရမယ်။ ဆရာထံပြန်ရောက်တဲ့အခါ လေ့လာမှတ်သားခဲ့သမျှ ပြန်ပြောရမယ်။ ဒါပါပဲ။ ကဲ သွားတော့” ဆိုပြီး လွှတ်လိုက်တယ်။ ဘယ်နေ့မှာ ပြန်လာခဲ့ရမယ်လို့လဲ မှာလိုက်တယ်။

ဒါနဲ့ နောက်တနေ့မှာ ရိက္ခာထုပ် ကိုယ်စီနဲ့ တပည့်နှစ်ယောက်ဟာထွက်လာပြီး အရှေ့ဘက်သစ်တောကို သွားကြတယ်။ လမ်းမှာ သူတို့နှစ်ယောက်ဆုံမိကြတယ်။ ဆုံတဲ့အခါမှာ သူတို့စိတ်ထဲမှာရှိတာတွေကို ပြောချင်နေကြတယ်။ မပြောရဘူးလို့ ဝှက်ထားပါဆိုယင် ပိုပြီး ပြောချင်တတ်တာကတော့ လသဘာဝပဲ။ ဒါပေမယ့် သူတို့ဆရာကြီးကိုကတိပေးခဲ့တဲ့အတိုင်း တာမှ မပြောပဲ တောထဲကို ဝင်ခဲ့ကြတယ်။

ရောက်တော့ သူတို့ လေ့လာစရာရှိတာတွေကို လေ့လာနမူနာအဖြစ် ယူဆင့်တာယူပြီး သတ်မှတ်ထားတဲ့နေ့မှာ ပြန်လာခဲ့ကြတယ်။

(ပဉ္စမအကြိမ်)

ဆရာကြီးက သူတို့နှစ်ယောက်ကို အခြား တပည့်တွေနဲ့ ဆုံတယ်ကြိုနေတယ်။ မောပန်းလာတဲ့ သူတို့နှစ်ဦးကို ဆရာကြီးက ရေခဲရိုးချိုးခိုင်း အနားယူခိုင်းပြီး ထမင်းကောင်းကောင်းကျွေးပေးတယ်။ ညရောက်တဲ့အခါမှာ သူတို့နှစ်ဦးကို တပည့်တွေ စုဝေးရာ ခန်းမထဲကို ခေါ်သွားတယ်။ အခြားတပည့်တွေကိုလဲ ခန်းမထဲမှာ စုဝေးနေကြဖို့ခေါ်ထားတဲ့အတွက် သူတို့ရောက်တဲ့အခါ ခန်းမကြီးထဲမှာ တပည့်တွေ စုဝေး ရောက်ရှိနေပြန်ကြပြီ။

ဒီအခါမှာ ဆရာကြီးက တပည့်တွေကို ဩဝါဒကောင်းပြောပါတယ်။

“တပည့်တို့... တောတွင်းက ပြန်လာကြတဲ့ ဟောဒီ တပည့်နှစ်ယောက်ရလာခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ကြည့်ကြပါ။ တယောက်မှာတော့ ပစ္စည်းတွေနဲ့ နောက်တယောက်ရလာတဲ့ ပစ္စည်းတွေဟာ မတူကြဘူး။ တယောက်က ဆေးဘက်ဝင်တဲ့ သစ်ရွက်အစုံဖြစ်တွေ နမူနာအဖြစ်ရလာခဲ့တယ်။ နောက်တယောက်က ကော့အဆောက်အဦတွေ ဆောက်လုပ်တဲ့အခါ ဘယ်လို သစ်မျိုးဟာဖြင့် ကောင်းတယ်။ ရာသီဥတုဒဏ်ကို ဘယ်လိုခံနိုင်တယ် ဆိုတာနဲ့ဆိုင်တဲ့ သစ်မျိုးကောင်း နမူနာတွေရလာတယ်။ ဆရာဟာ သူတို့ ထူးချွန်နိုင်မယ့်ဘက်ကို ကြည့်ပြီး အခုလို လေ့လာပေးအပ်ခဲ့ဖို့ စေလွှတ်ခဲ့တာပဲ။ ခေလွှတ်ခဲ့တဲ့အတိုင်းလဲ အင်မတန် အသုံးဝင် အကျိုးများတဲ့ မှတ်တမ်းတွေ ရခဲ့တယ်။ နမူနာယူပြီးတော့ စုဆောင်းနိုင်ခဲ့တယ်”

(ပဉ္စမအကြိမ်)

ဒီလိုပြောပြီးတဲ့နောက် ဆရာကြီးကတပည့်နှစ်ဦးကို ဘယ်လို လျှို့ဝှက်မှာကြားခဲ့ပုံကို အစမှအဆုံးတိုင်ပြော ပြတယ်။ ဆက်ပြော တော့....

“ဒီလိုလျှို့ဝှက်မှာကြားတာက တခြားအကြောင်းကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီတပည့်နှစ်ဦးနဲ့ အခု ဒီမှာ ရောက်ရှိနေကြတဲ့ တပည့်တို့ကို ဆရာပညာပေးချင်လို့ပဲ လူဟာ... မိမိ စိတ်ညွတ် ထားတဲ့အတိုင်း စိတ်မှာထားတဲ့ ဆန္ဒ၊ ရည်မှန်းချက် အတိုင်း ဖြစ်လာတတ်တယ်ဆိုတာ ပြောချင်လို့ပဲ ပထမ တပည့်ဟာ ဆရာ မှာကြားတဲ့ အတိုင်း သူ့စိတ်မှာ “ဆေးဘက် ဝင်တဲ့ သစ်ရွက် သစ်မြစ်ကို ရှာရမယ်” လို့ စိတ်ညွတ်ထားတယ်။ ဒီလို စိတ်ညွတ်ထားတဲ့အတိုင်း သူ့စိတ် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကလဲ လိုက်ပါ လှုပ်ရှားပြီး လေ့လာဆည်းပူးမှုပြုတယ်။ ဒီအခါမှာ သက်ဆိုင်ရာ ဆေးဘက်ဝင် သစ်ရွက် သစ်မြစ်တွေနဲ့ ဆိုင်တဲ့ အချက် အလက် အကြောင်းအရာတွေကို ရလာတယ်။ ဆေးဘက်ဝင်တဲ့ သစ်ရွက် သစ်မြစ်တွေကို နမူနာပြုအဖြစ် ရရှိခဲ့တယ်....

“နောက်တပည့်ကလဲ ဆရာမှာတဲ့အတိုင်းသူ့စိတ်မှာ “ဘယ် လို အဆောက်အဦအတွက် ဘယ်လို သစ်မျိုးတွေဟာ သုံးစွဲ ကောင်းတယ်၊ ရာသီဥတုဒဏ်ကိုဘယ်လိုသစ်မျိုးက ဘယ်မျှအထိ ခံနိုင်တယ်ဆိုတာ ငါ့လေ့လာမယ်၊ ရှာဖွေမယ်” လို့ စိတ်ညွတ် ထားတယ်။ ဒီစိတ်ကို ညွတ်ထားတဲ့အတိုင်း သူ့စိတ် သူ့ခန္ဓာကိုယ် ကလဲ လိုက်ပါ လှုပ်ရှားပြီး လေ့လာတယ်။ ဆည်းပူးတယ်။ စုဆောင်းတယ်။ ဒီအခါမှာ သစ်မျိုးကောင်းတွေနဲ့ ဆိုင်တဲ့

(ပဉ္စမအကြိမ်)

အကြောင်းအရာ အချက်အလက်တွေကို ရလာတယ်။ သစ်မျိုး ကောင်း နမူနာတွေ စုဆောင်းရရှိခဲ့တယ်....

“တပည့်တို့... သူတို့နှစ်ယောက်လုံးဟာ တောတတောထဲကို ပဲ သွားကြတာပဲ။ သူတို့မျက်စိတွေဟာလဲ တယောက်မြင်သလို တယောက်ကလဲမြင်တာပဲ။ သူတို့မျက်စိတွေမှာ ထင်လာ မြင် လာတာတွေ၊ အာရုံတွေဟာ တူညီပေမယ့် သူတို့ရဲ့ မြင်ပုံ မြင်နည်းချင်းဟာ မတူဘူး။ လေ့လာတာခြင်း မတူဘူး။ သိပုံ မတူဟာလဲ မတူဘူး။ တယောက်က ဆေးဘက်ဝင် သစ်ရွက် အစုံဖြစ်တော့ကိုတွေ့ဖို့ စိတ်ညွတ်ထားတော့ သူမြင်သလို တခြား တပည့်က မြင်မှာမဟုတ်ဘူး။ သူ့သိသလို တခြားတပည့်က သိမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ရရှိ စုဆောင်းမိတာတွေဟာလဲ တခြား တပည့် ရရှိစုဆောင်းမိတာနဲ့ မတူဘူး။ ဒီနည်းတူပဲ သစ်မျိုးကောင်း တွေကို လေ့လာစုဆောင်းဖို့ စိတ်ညွတ်ထားတဲ့ နောက်တပည့် မြင်သလို အခြားတပည့်က မြင်မှာမဟုတ်ဘူး။ သိမှာလဲမဟုတ် တဲ့။ စုဆောင်းမိတာချင်းတွေလဲ တူမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီလို ဖြစ်ရ တာဟာ... စိတ်ညွတ်ထားပုံချင်းကမတူလို့ပဲ။ ဆန္ဒချင်း၊ ရည်မှန်း ထားတာချင်း မတူကြလို့ပဲ။...

“ထကယ်လို့ ဒီတပည့် နှစ်ဦးနဲ့ အတူ ထင်းခုတ်သမား တယောက်ပါလာယင်လဲ ထင်းခုတ်သမားရဲ့ အာရုံမှာ တပည့် တွေ့ ပျက်စိမှာ အာရုံတွေ ထင်သလို ထင်မှာပဲ။ မြင်မှာပဲ။ ပါပေမယ့် ထင်းခုတ်သမားရဲ့ အမြင်ဟာ တပည့်တွေ မြင်ပုံနဲ့ မတူဘူး။ ထင်းခုတ်သမားရဲ့စိတ်မှာ “ထင်းခုတ်ရမယ်” ဆိုတဲ့

(ပဉ္စမအကြိမ်)

ဆန္ဒနဲ့ဆိုတော့ ဘယ်သစ်ပင်ဟာ ထင်းအတွက် ကောင်းတယ် ဆိုတာပဲ သူ့သိမယ်၊ မြင်မယ်၊ ဒီအသိအမြင်နဲ့ ထင်းခတ်ပြီး ထင်းတွေ ရုဆောင်းမိမှာပဲ၊ ဒါဟာ စိတ်ညွတ်တဲ့အတိုင်း ဆန္ဒကို ညွတ်ထာတဲ့အတိုင်း ကိုယ်နှုတ် စိတ်တွေဟာ လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်တတ်တဲ့ သဘောပဲ။...

“ဆရာပြောလိုတာကတော့ စိတ်ဆန္ဒညွတ်တဲ့အတိုင်း ဘဝဟာ လိုက်ပါပြီး ဖြစ်တတ်တယ် ဆိုတာကိုပဲ၊ ဆေးဘက်မှာ ကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ်ချင်ယင်၊ ဖြစ်လိုဆန္ဒရှိယင် ဆေးဘက်မှာ ကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ သစ်ပင်သစ်တော ဘက်မှာ ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်ချင်ယင်၊ ဖြစ်လိုဆန္ဒရှိယင် သစ်ဘက် သစ်တော ဘက်မှာ ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်လာတတ်တာပဲ၊ ဘာမှမဖြစ်ချင်သူ ဘာကိုမှဖြစ်လိုဆန္ဒမရှိသူကတော့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ မြင့်မားတဲ့ မြင့်မြတ်တဲ့ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်ရှိရမယ်၊ ဒီပန်းတိုင်ကို ရောက် လိုတဲ့စိတ်ဆန္ဒ ညွတ်ကိုင်မှု ရှိရမယ်၊ ပြင်းထန်တဲ့ ဆန္ဒရှိယင် ဘာမဆိုဖြစ်နိုင် ရနိုင်တယ်ဆိုတာ ပြောလိုပါတယ်” လို့ဆရာ ကြီးက ဩဝါဒပေးပါတယ်။

ဒါပေမယ့် လက်တွေ့ဘဝမှာ မျှော်လင့်တာမဖြစ်၊ မမျှော်လင့်တာက ဖြစ်၊ ဖြစ်ချင်တာက မဖြစ်၊ မဖြစ်ချင်တာက ဖြစ် ဆိုတာတွေနဲ့ ကြုံနေရတော့ မျှော်လင့်ချက်တွေ၊ ဆန္ဒတွေကို လျော့မိတာပါပဲ။ လျော့ပစ်မိတာမှ အကြိမ်ကြိမ်ပဲ၊ လျော့ပစ် ပြန်တော့လဲ လျော့သွားတာ၊ စိတ်ညစ်သွားတာကလွဲလို့ ဘာမှ အကြောင်းထူးမလာဘူး။ ဒီထော့ တင်းထားတာကမှ တော် သေးရဲ့ဆိုပြီး စိတ်ပြန်တင်းရမှာပဲ။

(ပဉ္စမအကြိမ်)

“အရုဏ်တက်ခါနီးအထိ ခိုင်ခိုင် မာမာ မြတ်မြတ် နိုးနိုး ထွေးဖက်ထားတဲ့ မျှော်လင့်ချက်ကို လျော့ချပစ် လိုက်သူဟာ နေထွက်လာလို့ တနေလုံး လင်းရောင်ဖြူ နေပေမယ့် သူ့အတွက်တော့ တနေလုံး မှောင်နေရိပ် တယ်” တဲ့။

ဒီတော့ ကိုယ့်မျှော်လင့်ချက်၊ ကိုယ့်ဆန္ဒကို တင်းထားရမှာ ပဲ၊ အရုဏ်ဦးကို ရောက်လို့ အောင်မြင်မှု ရောင်ခြည်လာသည် အထိ အားမာန် တင်းထားရမှာပဲ။

ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်းက “ကောင်းမွန်မြင့်မြတ်တဲ့ ရည်မှန်းချက်တွေ ယုံတာ ကောင်းကင်မှာ ရှိတဲ့ ကြယ်တာရာတွေနဲ့ တူတယ်။ ကြယ်တာရာတွေဆီကို ရောက်ဖို့တော့ မလွယ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဉာဏ်ချိန်မှာ သွားကြရတဲ့ ကန္တာရခရီးသည်တွေပင်လယ်ခရီး ထွားတွေဟာ ဒီကြယ်တာရာ တွေကို ကြည့်ပြီး ဒါဟာဖြင့် မြောက်၊ ဒါဟာဖြင့် တောင်၊ ဒါဟာဖြင့် အရှေ့၊ ဒါဟာဖြင့် ကနောက် စသည်ဖြင့် ချိန်ဆနိုင်တဲ့အတွက် လမ်းမှန်ကိုရောက် ကြရတာပဲ” တဲ့။

ဒီအတိုင်းပဲ။ ကိုယ်ချွတ်တဲ့ ရည်မှန်းချက် “Ideals” တွေထိ အတိအကျရောက်ဖို့မလွယ်ပေမယ့် မြင့်မြတ်တဲ့ဒီရည်မှန်း ချက်တွေ ရှိနေယင်တော့ ကိုယ်အပြုအမူ၊ နှုတ်အပြုအမူ၊ စိတ် အပြုအမူတွေ သိပ်တော့ လမ်းမချော်နိုင်ဘူး ပြီးတော့...မြင့် မြတ်တဲ့ရည်ရွယ်ချက်ကိုချွတ်ထားယင်ယတ်ညွတ်တဲ့ အပြုအမူပျိုးတော့ အောက်တန်းကျတဲ့စိတ်ထား၊ အောက်တန်းကျတဲ့ အပြုအမူတွေ

P. 4 (ပဉ္စမအကြိမ်)

နဲ့အောက်တန်းကျတဲ့ ဘဝမျိုးကိုတော့ မရောက်နိုင်ဘူးလို့ ယုံ
ပြုံး အားတင်းရမှာပဲ။

ဟုတ်တယ်- ရည်မှန်းတာ နိမ့်ကျယ် အောက်တန်းကျတဲ့
ယုတ်ညံ့တဲ့ သဘောထားတွေနဲ့ ယုတ်ညံ့တာတွေကို လုပ်မိတတ်
တာပဲ။

ဒါကို နိတိဆရာကြီးတဦးက ဥပမာတခု ပေးဘူးတယ်။

“ခြင်္သေ့ကြီးတကောင်ဟာ ကျောက်တောင်ဘေးက
တွင်းထဲမှာ ဝင်နေတဲ့ ကြွက်ငယ်တကောင်ကို စားမယ်
ဆိုပြီးလက်နဲ့ယက်တယ်တဲ့။ ယက်တော့တွင်းကကျောက်
တွင်းဆိုတော့ ခြင်္သေ့ကြီးရဲ့ လက်သည်းတွေ ကျိုးပဲ့ကန်
ရောတဲ့။ ကဲ...တကယ်လို့ အားကြီးမာန်တက် ယက်ပါ။
ရယ်ကော ကြွက်ငယ်လောင်း ကလေးတကောင်ပေလို့
မစားလောက်ပါဘူးတဲ့။

အမှန်ကတော့ တကယ် မြင့်မားတဲ့ စိတ်ထားရှိတဲ့
ရွှေဂူပျော်မို့၊ ကေသရီဇုတ် ခြင်္သေ့မြတ်တို့ ကတော့
သူတပါးရဲ့စားကြွင်းကို မစားဘူး တပါးသတ္တဝါတွေ
ကိုလဲ မှီခိုယေပြီး အစာမတောင်းဘူး၊ ကိုယ့်ခွန်ကိုယ်
အားနဲ့ သားကောင်ကြီးတွေကို ရှာပြီးစားတယ်တဲ့။ ဒါ
ပေမယ့် စောစောက ခြင်္သေ့ကြီးကတော့ ရောမ ခြင်္သေ့
ကြီးဖြစ်နေပါလျက်နဲ့ ကြွက်လိုအကောင်ငယ်မျိုးကိုစား
ဖို့ ယက်နေတာဟာတကယ်မြင့်မြတ်တဲ့ ခြင်္သေ့စိတ်ထား
မရှိလို့ပဲ။ ဒီနည်းတူ တချို့ဟာ မြင့်မြင့်မြတ်မြတ်လုပ်နိုင်

ထားအပ်သောမာန်

(ပဉ္စမအကြိမ်)

တာတွေရှိပေမယ့် မြင့်မြတ်တဲ့စိတ်၊ မြင့်မြတ်တဲ့ဆန္ဒ၊ ရည်မှန်းချက် မရှိတော့ ကိုယ့်နဲ့မတန်တဲ့ ယုတ်နိမ့်တာတွေကို လုပ်တယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် မြင့်မောက်တဲ့ မြင့်မြတ်တဲ့ ဆန္ဒနဲ့ ရည်မှန်းချက်တွေ ရှိရမယ်။ ဒါမှ မြင့်မြတ်တဲ့ အပြုအမူတွေ၊ မြင့်မြတ်တဲ့ အလုပ်တွေကို လုပ်နိုင်ပြီး ထိုက်တန်ရာကိုလဲ ရနိုင်မှာ ဖြစ်တယ်တဲ့။

ဘယ်လောက် ပြင်းထန်တဲ့ ဆန္ဒတွေ၊ စိတ်ဓာတ်တွေ ရှိပေမယ့် ဆိုးသလို ဆန္ဒရှိတဲ့အတိုင်း ကွက်တိဖြစ်ချင်မှတော့ဖြစ်မှာပဲ။ မဖြစ်လာပေမယ့်လဲ နေနှင့်ဦးပေါ့၊ မြက်တော့မစားဘူး၊ ကြွက်လိုအကောင်မျိုးကိုလဲ ယက်တော့မစားတော့ဘူးလို့ တကယ့်ခြင်္သေ့စိတ်နဲ့မာန်တင်းထားရတာလို့ “ယုတ်ညံ့တာတွေတွေ့မလုပ်ဘူး။ သေချင်လဲ သေစေတော့” လို့ မာန်တင်းထားရမှာပဲတဲ့။ ဒီလို မာန်တင်းထားယင်းက သေသွားတော့လဲ ဒီလို သေရခြင်းတာ မြတ်သောသေခြင်းပဲတဲ့။

သာမန်လူတွေ၊ ဘာမှကြီးကျယ်တဲ့ စိတ်ဆန္ဒမရှိသူတွေဟာ ဘာမှ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မကြိုးစားတော့ သာမန်ဘဝမှာပဲ မထင်မရှားပဲ၊ သူတို့ဘဝမှာ ကျရှုံးတယ်ရယ်လဲ သိမိမရှိဘူး။ အောင်မြင် တိုးတက်တယ်ရယ်လဲ သိပ်မရှိဘူး။

ဒီတော့ သာမန်လူအဖြစ်၊ သာမန်ဘဝမျိုးကနေ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်သူ ဖြစ်ချင်ယင်တော့ ကျရှုံးတာတွေ၊ ဒုက္ခအန္တရာယ်တွေကို ကြောက်နေလို့တော့ မဖြစ်ဘူး။ အတင်း ကြိုးစားရမှာပဲ၊ ကြိုးစားနေရမှာပဲ၊ ကျရှုံးတာတွေနဲ့ ကြုံတော့လဲ....

(ပဉ္စမအကြိမ်)

“ပြည့်စုံခြင်း၊ ဆုံးရှုံးခြင်းသည် ကြီးကျယ် မြင့်မြတ်သူတို့အတွက် ဖြစ်တယ်၊ လမ်းကြီးသည်ပင် ရံခါပြည့်ဝန်းပြီး ရံခါ လုတ်ယုတ်ရတယ်၊ သေးငယ်တဲ့ ကြယ်တာရာတွေ ကတော့ ‘သဘော မရှိဘူး’ ဆိုတဲ့ ဟိတောပဒေသ အဆုံးအမအတိုင်း သာမန်ဘဝမျိုးထက် သာချင်ယင်တော့ မာန်တင်းပြီးကြိုးစားရမှာပဲ၊ မိမိရည်မှန်းချက်ကို အမြဲအစွဲ ခိုင်ခိုင်ကြီးချပြီး ကြိုးစားနေရမှာပဲ၊ ဒုက္ခ အန္တရာယ်တွေကို တွေးပြီး ကြောက်နေလို့တော့ မဖြစ်ဘူး။

ဒီနေရာမှာ ဘားနစ်ရှော ပြောတဲ့ စကားတခုကို အမှတ်ရတယ်၊ သူက “ဟောဒီ လောကကြီးမှာ ဒုက္ခ အန္တရာယ်တွေကို ကြောက်တတ်သူအတွက် အပြစ် အန္တရာယ်ဟာ ရှိနေမှာပဲ”

In this world, there is always danger for those who are afraid of it. တဲ့။ ဒုက္ခ အန္တရာယ်ကို တွေး ကြောက် နေ ယင်တော့ ကြောက်မရာချည်းပဲ၊ လူ့လောက၌ ထိုးစိအတိုင်း ဒုက္ခအန္တရာယ်တွေကို အမျိုးမဟုတ်တမျိုး ကြုံနေမှာပဲ၊ ဒုက္ခတမျိုးပြီးယင် နောက်မှတမျိုးကို ရင်ဆိုင်တွေ့ကြုံနေရမှာပဲ။

စာခါတုန်းက လူတယောက်ဟာ ဆံပင်တွေကျွတ်ပြီး သူ့မျက်နှာကြီးက တဖြည်းဖြည်းပြောင်လာတယ်၊ ဒါကို သူက ရှက်တတ်တတ်ကြီးဖြစ်နေတယ်၊ တွေ့တဲ့လူတွေကို သူက အရှက်ပြေတယ်နွယ် ပြောသလဲဆိုတော့ “အခုမှပဲဗျာ ခေါင်းပြီးရတာ

(ပဉ္စမအကြိမ်)

သက်သာသွားတော့တယ်”တဲ့။ ဒီတော့အနားကလူတယောက်က “သက်သာပါဘူးဗျာ၊ နဖူးကြီး ပြောင်ပြောင်လစတော့ ခဏဗျာ မျက်နှာကြီးက ကျယ်ကျယ်လာပြီ၊ ပိုပို ဆေးကြော သုတ်ဆင်ရမယ့်အလုပ်က များလာပြန်တာပေါ့” လို့ပြောလိုက်တယ်။

ဒီအတိုင်းပါပဲ။ တဘက်ဘက်က ဒုက္ခ သက်သာသွားယင် အန္တရာယ်ရှင်းသွားယင် နောက်တဖက်မှာ ဒုက္ခတမျိုးမျိုး ရှိနေနိုင်တာပဲ။ အန္တရာယ်တမျိုးမျိုး ရှိနေနိုင်တာပဲ။ ဒါ လူ့ဘဝလူ့လောကရဲ့ထုံးစံပဲ။ ဟုတ်တယ်။ ဒီဘက်က အလုပ်က ခုသက်သာသွားယင် နောက်အလုပ်တခုလုပ်ဖို့ ရှိလာမှာပဲ။ ဒီဘက်က တာဝန်တခုနည်းသွားယင် နောက်တာဝန်တခု ပိုလာအုံးမှာပဲ။ ဒါတွေကိုကြောက်လို့ ရှောင်ပြေးယင်လဲ - နောက်တနေရာမှာ ဒီထက် ပိုဆိုးတာတွေနဲ့ ကြုံတွေ့တတ်ပြန်တာပဲ။ ငယ်ငယ်က ပညာသင်ရတာကို ပျင်းလို့ ကြောက်လို့ ရှောင်ပြေးသူဟာ ခဏမှာတော့ သက်သာ သလိုလိုပဲ။ ဒါပေမယ့် တနေ့တချိန်ချိန်မှာ ပညာ မရှိလို့ အလုပ်မရှိ ဖြစ်တာမျိုး၊ အမြဲ အမြင်တုံးသွားလို့ မလုပ်တတ် မကိုင်တတ်နဲ့ ပင်ပင်ပန်းပန်းပဲ လုပ်ကိုင်စားသောက်ရပြီး ဆင်းရဲဒုက္ခကြုံတတ်တာမျိုးလို့ပေါ့။ ဒီတော့ လုပ်စရာရှိတာကို၊ လုပ်သင့်တာကိုတော့ လုပ်နေရမှာပါပဲ။

ဒီနေရာမှာ စာရေးဆရာကြီး မတ်ကင်တို့မ်း Mark Twain နဲ့ သူ့အိမ်ဖော် တပည့် အကြောင်းကိုလဲ အမှတ်ရပါတယ်။ တန်နက်မှာ မတ်ကင်တို့မ်းကအပြင်ကိုသွားဖို့အဝတ်အစားလဲပြ

(ပဉ္စမအကြိမ်)

ဖိနပ်စီးမယ်လုပ်တော့ ဖိနပ်မှာ ရှုံ့တွေပေတုံ့နေတာ တွေ့ရတယ်။ ဒါနဲ့ သူ့အိမ်ဖော်တပည့်ကို “ဘာလို့ ဖိနပ်ကို မနေ့စာစိုက်ချွတ် မထားတာလဲ” လို့ မေးတယ်။

ဒီတော့ အိမ်ဖော်တပည့်ကပြန်ပြောတယ် “တိုက်ချွတ်ထားလဲ အလကားပေါ့ဆရာ၊ ဒီလို စွတ်စိုတဲ့ ရာအိမ်မှာ ဆရာ အပြစ်ထွက်သွားလို့ ခဏကြာယင် ဖိနပ်က ရှုံ့ထပ် ပေလာအုံးမှာပဲ” တဲ့။ သူ့သဘောကတော့ ဖိနပ်ကို အခု တိုက်ချွတ်ထားလဲ ခဏကြာယင် ရှုံ့ပေလာမှာပဲ။ ရှုံ့ပေလာမယ့် အတူတူ အခုတိုက်ချွတ်ထားလဲ အလကား အချည်းနှီးပဲဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။

အဲဒီနေ့မှာပဲညစာစားချိန်ရောက်တော့မတ်ကင်တို့မ်းရဲ့တပည့် ကျော်ဟာ ညစာစားဖို့ ထမင်းစားခန်းထဲဝင်လာခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် စားပွဲပေါ်မှာ သူစားဖို့ဆိုလို့ဘာမှမကျန်ဘူး။ ဒီတော့ သူက မတ်ကင်တို့မ်းဆီသွားပြီး ဘာကြောင့် သူစားဖို့ချန်မထားရတဲ့အကြောင်း မေးတယ်။ ဒီတော့ မတ်ကင်တို့မ်းက....

“စားပြီးလို့ တော်တော်ကြာယင် မင်း ပြန်ဆာအုံးမှာပဲ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ နောက်တခါဆာမယ်အတူတူ မင်းစားနေလဲ အလကားပါပဲလို့ ထင်လို့ကွာ” လို့ ပြန်ပြောတယ်။

ကျွန်တော်တို့တွေဟာ နေရာများစွာမှာပဲ “အိုဒါလုပ်နေလဲ မထူးပါဘူး၊ လုပ်နေလို့လဲအပိုပဲ၊ ဘာမှ ဖြစ်လာမှာမဟုတ်ပါဘူး” စသည်ဖြင့် သဘော ထားမိ တတ်ပါတယ်။ ဒီသဘောထားမျိုးရှိနေယင် တွန့်ဆုတ်ခြင်းတွေဖြစ်ပြီး ဘာမှလဲ အားကြီး

(ပဉ္စမအကြိမ်)

၅၆ နန္ဒာသိန်းငံ ခရောင်းလမ်းကိုဖြတ်ကျော်ခြင်း

မာန်တက် မလုပ်ဖြစ်တော့ ဘာတိုးတက်မှုမှရမှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ သေချာပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဘယ်လို အခက်အခဲနဲ့ မပြေလည်တာတွေကိုပဲ ကြုံကြုံ ဖြစ်လိုရလို့ ဖြစ်ချင်ရချင်တဲ့ ဆန္ဒကို မလျော့ပဲ့ မာန်တင်းယင်း လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာကို မတူနဲ့ မဆုတ် လုပ်နေရမှာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

အခန်း [၄]

အပြုအမူကောင်းတို့အတွက် ရည်မှန်းချက်

မြင့်မြတ်တဲ့စိတ်ဆန္ဒ၊ မြင့်မြတ်တဲ့ ရည်မှန်းချက်ရှိခြင်းဟာ အကျင့်စရိုက်ကောင်းရှိဖို့၊ အကျင့်သီလကောင်းရှိဖို့ အထောက်အကူအများကြီးပေးတယ်လို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။

ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်းက မြင့်မြတ်တဲ့ ရည်မှန်းချက်ရှိခြင်းဟာ အကျင့်စရိုက်ကောင်း ဖြစ်ပေါ်လာဖို့အတွက် အခြေခံဖြစ်တယ်။ ဝါကြောင့် လူငယ်လူရွယ်တွေကို အကျင့်စရိုက်ကောင်းရှိကြပါလို့ ပြောနေမယ်အစား မြင့်မြတ်တဲ့ ရည်မှန်းချက်ဆိုတာဟာ တယ်လို့ ရည်မှန်းချက်မျိုးဖြစ်တယ်။ ဒီလိုရည်မှန်းချက်မျိုးကို စတင်အောင် ဘယ်လို ပြင်းပြတဲ့ဆန္ဒ ရှိသင့်တယ်ဆိုတာ ညွှန်ပြပေးဖို့ လိုတယ်တဲ့။

အောက်တန်းကျတဲ့ စိတ်ဆန္ဒတွေရှိယင် အောက်တန်းကျတဲ့ အပြုအမူတွေ၊ အလုပ်တွေကိုလုပ်မှာပဲ။ ခိုးစားမယ်လို့ ရည်ရွယ်ထားယင် ခိုးမယ်၊ သူ့ခိုးဖြစ်မယ်ပဲပေါ့။ အချောင်ခိုမယ်၊ ရေသာခိုနေမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ထား ထားယင် အချောင်ခိုမှာပဲ။ ရေထာခိုနေမိမှာပဲတဲ့။

တခါတုန်းက အာဖရိကရွာတရွာမှာ ရွာအကြီးအကဲ ပုဂ္ဂိုလ်က သူ့ရွာကရွာသားတွေကို မိမိအိမ်မှာ ညွှန်ခံပွဲတခု လုပ်ပေးပြီး တွေ့ဆုံဖို့စိတ်ကူးရတယ်။ ဒီညွှန်ခံပွဲလုပ်တဲ့အခါမှာ “စုပေါင်းညီညွတ်ခြင်းရှိယင် ပျော်ရွှင်မှုရနိုင်ကြောင်း” ရည်ညွှန်းတဲ့ အစီအစဉ်တခု ထည့်သွင်းဖို့လဲ အကြံရတယ်။ ရွာ အကြီး အကဲ ထည့်သွင်းလိုတဲ့ အစီအစဉ်က ဘယ်လိုလဲ ဆိုတော့... မိမိအိမ်ညွှန်ခံပွဲကို ရွာသားတွေ တက်ရောက်ဖို့လာတဲ့အခါမှာ ရွာသားတဦးလျှင် ထန်းရည်တအိုး ယူခဲ့ရမယ်။ ဧကန်တဲ့အခါ အိမ်ရှေ့မှာ အသင့်တည်ထားတဲ့ အိုးကြီးထဲကို ယူလာတဲ့ ထန်းရည်ကို လောင်းထည့်ခဲ့ရမယ်။ ရွာသားတွေနဲ့တွေ့ဆုံပြီး ပြောစရာ ဆိုစရာတွေကို ပြောပြီးယင် ဒီအိုးကြီးထဲက ထန်းရည်တွေကို ရွာသားတွေနဲ့ တပျော်တပါး စုပေါင်း ထန်းရည်သောက်ပွဲ လုပ်မယ်ဆိုတဲ့ အစီအစဉ်ပဲ။

ဒါနဲ့အဲဒီအစီအစဉ်အတိုင်း ရွာသားတွေကိုဖိတ်ဖို့ ရွာအကြီးအကဲက သူ့တပည့်တွေကို လွှတ်လိုက်တယ်။

ခါနီးဆိုထားတဲ့ရက်မှာ ရွာသားတွေဟာ ထန်းရည်အိုးကိုယ်စီနဲ့လာခဲ့ကြတယ်။ ရွာအကြီးအကဲရှင် အိမ်ကိုရောက်တော့

(ပဉ္စမအကြိမ်)

ကစီအစဉ်အတိုင်း အိမ်ရှေ့က အိုးကြီးထဲမှာ ထန်းရည်တွေ လောင်းထည့်ကြတယ်။

ဒါပေမယ့် ရွာသားတဦးကတော့ ညွှန်ခံပွဲကို သွားချင်ပေမယ့် ထန်းရည်မရှိဘူးဖြစ်နေတယ်။ သူ့မိန်းမက သူ့ကို တခြားမှာ ထန်းရည်သွားဝယ်ဖို့ အကြံပေးတယ်။ ဒါပေမယ့် သူက မဝယ်ချင်ဘူး။ သူက စဉ်းစားတယ်။ “ရွာသားတွေ... အများကြီးဟာ အိုးကြီးထဲကို ထန်းရည်တွေလောင်းထည့်ကြမှာပဲ။ ဒီလောက်များတဲ့ ထန်းရည်တွေထဲမှာ ရေတအိုးလောက် ထည့်လိုက်ရုံနဲ့တော့ ထန်းရည်အရသာ မပျက်နိုင်ပါဘူး” လို့စဉ်းစားတယ်။ “ငါတော့ အိုးထဲကိုရေတွေပဲ ထည့်ယူသွားမယ်။ ဟိုရောက်တော့ အိုးကြီးထဲကို မသိမသာ လောင်းထည့်လိုက်တာ မပါ” လို့လဲကြံတယ်။ ဒီလိုကြံပြီး အိုးတအိုးထဲမှာ ရေတွေထည့်၊ ထည့်ပြီးတော့ ညွှန်ခံပွဲဆီ ထွက်လာခဲ့တယ်။ အကြီးအကဲရှင် အိမ်ကိုရောက်တော့ အိမ်ရှေ့က အိုးကြီးထဲကို ဟန်နဲ့ပန်နဲ့ သူများ တွန့်ရောပြီး သူ့အိုးထဲကရေတွေကို လောင်းထည့်လိုက်တယ်။ သူ့လုပ်ပုံတွေ သူများ မသိဘူးလို့ထင်ပြီး ကျေနပ်နေမှာပါပဲ။

ဒီလို ရေတွေလောင်းထည့်ပြီး တခြားရွာသားတွေနဲ့ ရောရောင်ထိုင်ပြီး အကြီးအကဲပြောတဲ့ စကားတွေကို နားထောင်နေတယ်။ ပြောစရာ ဆိုစရာတွေ ပြီးဆုံးတဲ့အခါမှာ ရွာအကြီးအကဲက “ကြွရောက်လာကြတဲ့ ပရိသတ်များ ခင်ဗျား၊ ဟိုအိုးကြီးထဲက ထန်းရည်တွေကို တပျော်တပါး သောက်ကြ” လို့ ပြောလိုက်တယ်။

(ပဉ္စမအကြိမ်)

စောစောက ရွာသားဟာလဲကိုယ်တိုင်က ထန်းရည်ယူမလာ ပေမယ့် သူများတွေယူလာတဲ့ထန်းရည်ကိုအချောင် ငါသောက် ရတော့မှာပဲဆိုပြီး ပါးစပ်တပြင်ပြင်ဖြစ်နေတယ်။

ဒါနဲ့၊ ရွာသားတွေ အိုးကြီးနား သွားကြပြီး ထန်းရည် သောက်ကြဖို့ ခွက်တွေနဲ့အိုးကြီးထဲနို့ကံပြီး ခပ်လိုက်ကြတော့... အိုးကြီးထဲမှာ အားလုံးရေတွေချည့်ဖြစ်နေတာ တွေရတယ်တဲ့။ ဒီတော့မှ ရေတွေယူလာပြီး လောင်းထည့်ခဲ့တဲ့ ရွာသားက “အင်း...ငါလို လူတွေ အများကြီးပါလား”လို့ စဉ်းစားမိ တယ်တဲ့။

အချောင်ခိုချင်စိတ်၊ ရေသာခိုချင်စိတ်တွေနဲ့ ဟိုတယောက် က အချောင်ခို၊ ဟိုတယောက်က ဒါလောက်ကလေးတော့ မဖြစ်လောက်ပါဘူးဆိုပြီး အများပိုင်ပစ္စည်းတွေကို မသိမသာ အသုံးပြုမိ၊ ဟိုတယောက်က အဝတ်လုံကစားနဲ့ လုပ်မိကြပုင် ဒီလိုလုပ်သူတွေများလာတဲ့အခါ လူ့အဖွဲ့အစည်းတခုလုံးပျက်စီး သွားနိုင်တာပဲ။

ဒီနေရာမှာ တိုက်တပ်စ် Titus ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပြောတဲ့စကား တခုကိုအမှတ်ရပါတယ်။ သူက “ရောမအင်ပါယာကြီးလျောကျ ပျက်စီးရတာဟာ အစာရေစာ ခေါင်းပါးချိတဲ့လို့လဲ မဟုတ်ဘူး၊ ပြင်ပက ရန်သူတွေဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်လို့လဲ မဟုတ်ဘူး၊ (တကယ်အကြောင်းရင်းက) ပြည်သူ့ ပြည်သားတွေ အကျင့် စာရိတ္တပျက်စီးသွားကြလို့ပဲ” တဲ့။

(ပဉ္စမအကြိမ်)

အများအားဖြင့်တော့အကျင့်စရိုက်ကောင်းရှိသူဖြစ်ချင်ကြ တာပါပဲ။ ငါဟာ အကျင့်စရိုက်ကောင်းသူဖြစ်အောင် နေမယ် လို့ ဆုံးဖြတ်တော့ ထားတာပဲ။ ဒါပေမယ့် စိတ်ဆန္ဒတွေက မပြင်းထန်တော့ အကျင့်စာရိတ္တ ပျက်ပြားစရာ အခြေအနေ တမျိုးမျိုးနဲ့ကြုံတဲ့အခါ ပျက်ပြားသွားပြန်တာပဲ။ မပြည့်စုံသူ ကလဲ မပြည့်စုံတဲ့အတွက် အကျင့်ဖောက်ပြားတယ်။ ပြည့်စုံသူ ကလဲ ပိုပြီးပြည့်စုံချင်တာကြောင့် အကျင့်ဖောက်ပြားမိတာပဲ။

တခါတုန်းက ဂင်္ဂါမြစ်ဘေးက ကျောက်ဖျာပေါ်မှာနေ နေတဲ့သစ်ကျွတ်(ကျားသစ်)တကောင်ရှိတယ်တဲ့။ တနေ့တော့ မမျှော်လင့်ပဲ ဂင်္ဂါမြစ်ရေတွေရုတ်ခြည်းလျှံလာတယ်။ မြစ်ရေက ပီသစ်ကျွတ်နေတဲ့ကျောက်ဖျာကိုဝိုင်းပတ်မိသည်အထိ လျှံတက် လာတယ်။ ဒီအခါမှာ သစ်ကျွတ်က တွေးတယ်၊ “ငါမှာ အစာ ထွက်ရှာဖို့ လမ်းလဲမရှိတော့ဘူး။ ငါတော့ငတ်ပြီးသေတော့မှာ ပဲ။ ရေတွေထဲဖြတ်ပြီး အစာရှာထွက်လဲငါသေမှာပဲ။ ဒီတော့... သေမယ်အတူတူ ဥပုသ်စောင့်ယင်း သေတာကမှ အကျိုးရှိအုံး မယ်” လို့တွေးပြီး ဥပုသ်စောင့်ယင်း ကျောက်ဖျာပေါ်မှာ အိပ် နေတယ်တဲ့။

သူအိပ်နေတုန်း၊ သူ့အနီးအနားမှာ အသံကြားလို့ ခေါင်း ထောင်ကြည့်လိုက်တော့... သူနဲ့မနီးမဝေးမှာ ဆိတ်တကောင် ကိုဖြင်ရတယ်။ ဒီတော့ သစ်ကျွတ်က “အင်း...နောက်နေမှ ဥပုသ်စောင့်တာပေါ့။ ဒီနေ့တော့ ဆိတ်ကိုသတ်ပြီးသိတ်သား စားလိုက်အုံးမယ်” လို့ ကြံပြီး ဆိတ်ကို လိုက်ဖမ်းတယ်။ ဒါပေ မယ့် ဆိတ်ကအရှောင်အတိမ်း အပြေးအလွှား ကောင်းတော့

(ပဉ္စမအကြိမ်)

ဘယ်လိုမှ ဖမ်းလို့မရဘူး။ ဆိတ်ဟာ မကြာခင်ပဲ သူ့မျက်စိ အောက်က ပျောက်သွားတယ်။ ဒီအခါမှာ သစ်ကျွတ်ဟာသူ အိပ်တဲ့နေရာပြန်လာပြီး “အင်း...ငါ့မှာဥပုသ်သီလမှမပျက်သေး ပဲ ဆက်ပြီး စောင့်လိုက်အုံးမယ်” ဆိုပြီး ပြန်အိပ်သွားတယ်တဲ့။

ပြင်းထန်တဲ့ဆန္ဒနဲ့ မြင့်မြတ်တဲ့ရည်မှန်းချက်တွေ မရှိတဲ့အခါ လူဟာ မကောင်းတဲ့ အပြုအမူတွေကို ရှောင်ပြီး ကောင်းတဲ့ အပြုအမူတွေကို ပြုဖို့ မလွယ်လှဘူး။ ဖောက်ပြန် ချင်ယင်လဲ မဖောက်ပြန်အောင် “တောင့်” မခံနိုင်ပြန်ဘူး။ ရုရှားစကားပုံ တခုရှိတယ်။ “ငွေကစကားပြောလာတဲ့အခါ အမှန်တရားဟာ ဆိတ်ငြိမ်နေတယ်” When money speaks, the truth is silent. တဲ့။ သဘောတရားအရ အသိဉာဏ် ဆင်ခြင်ဉာဏ် Reason and Intellect တွေက ဤသို့ပြုမူခြင်းက ကောင်း တယ်။ ထိုသို့ပြုမူခြင်းကတော့ မကောင်းဘူးလို့ ခွဲခြားသိတတ် ပါရဲ့။ တခြားတပါး သူတွေရဲ့ အပြုအမူတွေကိုလဲ ဘယ်ဟာက မှားတယ်၊ ဘယ်ဟာကတော့ မှန်တယ်လို့ ပြောတတ်ပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် တကယ်မက်မောလောက်တဲ့ လိုချင်လောက်တဲ့ငွေ ကြေး လာဘ်လာဘတွေရဲ့ ဆွဲဆောင်မှုကို ကိုယ်တိုင်ကြုံလာတဲ့ အခါ ဘာမှအမှားအမှန် မပြောတော့ပဲ ဆိတ်ဆိတ် ငြိမ်ငြိမ် လက်ခံမိလိုက်တာပဲ။ ဒါဟာ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ “မမှန် တာတော့မလုပ်ဘူး” လို့ စိတ်က တောင့်မခံနိုင်တော့လို့ပဲ။ စိတ် မှာ မြင့်မြတ်တဲ့ရည်မှန်းချက်နဲ့ ပြင်းထန်တဲ့ဆန္ဒ၊ ခိုင်ခံ့တဲ့ စိတ် ခေတ်မရှိတဲ့အခါ ဆန္ဒ၊ ဒေါသ၊ ဘယာ၊ မောဟာ အစရှိတဲ့ အင်္ဂတိတရားတွေကို လိုက်စားမိနိုင်တာပဲ။

(ပဉ္စမအကြိမ်)

မြင့်မြတ်တဲ့ဘဝမျိုးကိုရဖို့ ရောက်ဖို့ ချမှတ်ထားတဲ့ ရည်မှန်း ချက်တွေ ဆန္ဒတွေ အားနည်းလို့...အို ဒါလော့ကလေး တော့လုပ်လိုက်ဦးမယ်ဆိုပြီး မဟုတ်တာကလေးတွေကို တစတစ နည်းနည်း နည်းနည်း ပြုလုပ်မိရာက နောင်ကြာလာတဲ့အခါမှာ ဖျောက်ဖျက်မရတဲ့ အကျင့် စရိုက်ဆိုးကြီးတွေ အဖြစ် လူမှာ ပြုစည်းမိသွားတာပဲ။ တခါနှစ်ခါလောက်နဲ့တော့ကိစ္စမရှိပါဘူး ဆိုပြီး တစတစအရက်သောက်ရာက အကြိမ်များလာတဲ့ အခါ မသွားသားတွေကပါ ကြိုက်တတ်တဲ့ အကျင့်ရလာပြီး အရက်မ သောက်ရမနေနိုင်တဲ့ အကျင့်ရသွားတာမျိုးပဲ။ တရားဥပဒေနဲ့ မညီတဲ့ အလုပ်မျိုးကို အို...ဒါလောက်ကလေးတော့တော့ ဖြစ် လောက်ပါဘူးဆိုပြီး တစတစလုပ်မိရာက ပိုပိုဇက်ရဲလက်ရဲဖြစ် လာပြီး တရားဥပဒေနဲ့ ဆန့်ကျင်တဲ့ ကြီးကျယ်တဲ့မသမာမှုကြီး မတွေ့ မကောင်းမှုကြီးတွေကို လုပ်မိခြင်းမျိုးတွေလဲ ဖြစ်လာနိုင် တာပဲ။ “ကြီးကျယ်တဲ့မကောင်းမှုကြီးဟာအနည်းငယ်အနည်း ငယ် မကောင်းတာလေးတွေ စုပေါင်းမိရာက မကောင်းမှုဒုစ ရိုက်ကြီး ဖြစ်ပေါ်လာတာပဲ” Great evil has small beginnings ဆိုတဲ့ စကားအတိုင်းပဲပေါ့။ ဒီလိုစွဲမြဲတဲ့ အကျင့် မရှိဘဲမျိုးကို ရပြီဆိုယင် ဖျောက်ဖျက်ပင်ဖို့ မလွယ်တော့ဘူး။ မိနရာမှာ ဆက်စပ်နေလို့ ပန်းပုဆရာကြီးတဦး ပြောပြတဲ့ စကားတခုကို ပြောရဦးမယ်။ သူက “ပန်းပု ထုတ်အခါမှာ မလိုတာတွေကို ဖဲ့ဖဲ့ ထုတ်ပစ်ရတယ်။ မလိုတာတွေကို ဖဲ့ထုတ်၊ ပယ်ထုတ်ပစ်ပြီးတော့မှ လှပတဲ့ ရုပ်လုံး ပေါ်လာနိုင်တာတဲ့။ နည်းတူပဲ လူဟာ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်ခန္ဓာမှာ မလိုအပ်တဲ့ အရာ တွေကို ဖဲ့ဖဲ့ထုတ်၊ ပယ်ပယ်ထုတ်ပစ်ရတယ်တဲ့။

[(ပဉ္စမအကြိမ်)]

မလိုတာတွေကို ဖယ်ထုတ်ပစ်ရတယ်။

ကိုယ်ဘဝကိုယ်ခန္ဓာက ဖွဲ့ထုတ်ပယ်ထုတ်ပစ်ရမှာက အကျင့်ဆိုး စရိုက်ဆိုး...စတဲ့ အရာတွေပဲတဲ့၊ အကျင့်ဆိုး စရိုက်ဆိုး စတဲ့ မလိုလားအပ်တာတွေကို ဖွဲ့ထုတ်ပယ်ထုတ်ပစ်မှ တလှတပ ဘဝ ပျိုး ဖြစ်လာနိုင်တာတဲ့။

တခါတုန်းက ဆရာကြီးတဦးက အကျင့်စရိုက်ဆိုးတွေ ရစ ပြုနေတဲ့ တပည့်တဦးကို ခေါ်ပြီး တောလမ်းကလေးအတိုင်း လျှောက်လာတယ်။ လျှောက်လာယင်းက အညွန့် အညောင့် ပေါက်စ သစ်ပင်ကလေး တပင်ကိုတွေ့တော့...ဆရာကြီးက...

“တပည့်၊ ဟောဟိုက အပင်ကလေးကို နုတ်ကြည့်စမ်း”လို့ ခိုင်းတယ်။

တပည့်ကလဲသွားပြီး အလွယ်ကလေးပဲ လက်ညှိုးနဲ့ လက်မ ကြားထဲညှပ်ပြီး ဆွဲနုတ်လိုက်တယ်။

ဒါနဲ့ ဆက်လျှောက်လာခဲ့ကြပြန်တယ်။

မကြာခင် အတော်ကလေး အမြစ်ခိုင်ခိုင်တွယ်မိနေပြီဖြစ်တဲ့ သစ်ပင်ငယ်တပင်ကို တွေ့တယ်။ ဒီအခါမှာလဲ ဆရာကြီးက “တပည့်၊ ဟောဟိုကသစ်ပင်ကို နုတ်ပါအုံး” လို့ ခိုင်းတယ်။ တပည့်ကသွားပြီးနုတ်တယ်။လက်နှစ်ဘက်နဲ့တော်တော်ကလေး ကားစိုက်ပြီး နုတ်လိုက်တော့ သစ်ပင်ငယ်က အမြစ်ကျွတ်ပြီ။ ပါလာတယ်။

ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်ဆက်ပြီးလျှောက်လာကြပြန်တယ်။ လျှောက်လာယင်း တပည့်လူငယ်က “ဘာမှအဆုံးမချပဲ သူ့ကို

သစ်ပင်နှုတ်ခိုင်းနေတာ ငါ့ဆရာကြီး စိတ်တွေမှ မမှန်သေးရဲ့လား” လို့ တွေးလာတယ်။

မကြာခင် လူတိုက်တစ်လောက် လုံးပတ်ရှိတဲ့သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်ကို တွေ့ရတယ်။ ဒီအခါမှာလဲ ဆရာကြီးက “တပည့် ဟောဟိုကသစ်ပင်ကြီးကိုနှုတ်စမ်းပါ” လို့ခိုင်းပြန်တယ်။ နုတ်လို့ မရမှန်းသိပေမယ့် ဆရာက ခိုင်းနေတော့ တပည့် လူငယ်က လက်နှစ်ဘက်နဲ့ သစ် ပင် ကြီး ကို ပိုက် ဖက် ပြီး တအား ကုန် နုတ်တယ်။ ချွေးဒီးဒီးသာကျတယ်။ သစ်ပင်ကြီးကတော့ တုတ် တုတ်တောင် မလှုပ်ဘူး။

ဒီတော့မှဆရာကြီးက “တပည့် မင်္ဂလာဆရာက အကြောင်းပဲ သစ်ပင်တွေကို နုတ်ခိုင်းနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သစ်ပင်တွေကို သာကေ ထားပြီး ပြောပြစရာရှိလို့ပါ။ အကျင့်စရိုက် ဆိုးတွေ ဆိုတာ နုတ်ခိုင်းရုံနဲ့ အကျင့်စရိုက်ဆိုးတွေ ကိုယ်မှာဖြစ်လာစေ အချိန်မှာ (သစ်ပင်ကလေးဖြစ်စေမှာ လွယ်လွယ်နဲ့ နုတ်ပယ်ပစ်လို့ ရသလို) နုတ်ပယ်ပစ်လို့ရတယ်။ နုတ်ပယ် မပစ်ပဲ ဆက်ပြီး အကျင့်ဆိုးတွေကို ကြီးပွားစေဖို့တော့ အထူးအထူးကြိုးလာ ပြီး (သစ်ပင်ကြီးဖြစ်လာတော့ နုတ်ပယ်လို့ မရတော့ သလိုပဲ) နုတ်ပယ်ပစ်လို့မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ ဒီအခါမှာ ဘဝဟာ ဆိုးရှက် ပျက်စီးသွား နိုင်တယ်ဆိုတာ ဆရာ ပြောချင်လို့ပဲ” လို့ ရှင်းပြတယ်။

ဟုတ်ပါတယ်။ ရောမ အခိုင်အခံတိုက်တာအဆောက်အအုံ ကြီးပေပါမှာ ညောင်စေ့ကလေးကျလို့ပေါက်လာတဲ့ ညောင်ပင်

(ပဉ္စမအကြိမ်)

ကလေးကို စောစောနုတ်ပယ်မပစ်ပဲကြီးထွားအောင် ထားယစ် ကြာတဲ့အခါ အမြစ်တွေကအုတ်ကြားထဲတိုးဝင်ပြီး အဆောက် အအုံကြီးကို ဖြိုချပစ်နိုင်သလိုပဲ။ အကျင့် စရိုက်ဆိုးတွေဟာ ကြာယစ် ဘဝ တခုလုံးကို ဖြိုချဖျက်ဆီးပစ်နိုင်တာပဲ။ ဒါကို မပြတ်ဖြတ်ပြီး အကျင့်စရိုက်ဆိုးတွေမဝင်အောင်၊ ဝင်လာယစ်လဲ မပျက်က နုတ်ပယ်နိုင်အောင် ကျွန်တော်တို့မှာ အစဉ်ပဲ သတိ ပေးနေဖို့ လိုတယ်လို့ ဆင်ပါတယ်။

(ပဉ္စမအကြိမ်)

ကစ၍ တွဲယှက်မှု စေတတ်တာတွေကို မသုံးဆောင်မိအောင်ရှောင်ကြဉ်ရတဲ့ သီလဟာလဲ သာမန်လူထက်တော့ ပိုပြီး ခိုင်ခံ့လာနိုင်တာပဲ။ သီလရှိခြင်းဟာ မှုမ့်တဲ့ လောက တိုးတက်ရေးမှာ အထောက်အကူ အများကြီးပေးမှာပဲ။ ဗုဒ္ဓစာပေတွေမှာ သီလရှိသူ ရနိုင်တဲ့ အကျိုး ၅မျိုးကို ပြထားတာ ရှိတယ်။ အာတွေလဲ ဆိုတော့....သီလရှိတဲ့ သူဟာ....

- (၁) မမေ့မလျော့တဲ့ အသိသတိရှိတဲ့အတွက် စည်းစိမ် ဥစ္စာကို ရတယ်။
- (၂) ကောင်းတဲ့ ကျော်စောခြင်း လုက်ကိုရတယ်။
- (၃) ဘယ်ပရိသတ်မျိုးထဲကို မဆို ရဲရဲ ဝံ့ဝံ့ ဝင်နိုင်တယ်။ ဘယ်ပရိသတ်မျိုးထဲမှာ မဆို ရဲရဲရင့်ရင့် တင့်တင့်တယ်တယ် နေနိုင်တယ်။
- (၄) မတွေ့ မဝေပဲလဲ သေရတယ်။
- (၅) သေပြီး နောက်မှာလဲ ကောင်းရာ ဘဝမျိုးကို ရောက်နိုင်တယ်တဲ့။

အခန်း [၅]

ကိုယ့်ဝန်းကျင်ကိုပါ စင်ကြယ်စေနိုင်သူ

မြင့်မြတ်တဲ့ ရည်မှန်းချက်၊ ပြင်းတန်တဲ့ ဆန္ဒ ရှိမယ်ဆိုရင် မကောင်းတာကိုပြုခြင်းမှရှောင်ကြဉ်ရတဲ့စာရိတ္တသီလတွေမှာလဲ ခိုင်သည်ထက်ခိုင် စင်ကြယ်သည်ထက် စင်ကြယ်လာနိုင်တယ်။ ဘဝမှာ နေရခိုက် ငါ့စိတ်ငါ့ခန္ဓာမှာ အညစ်အကြေးတွေ မထပ်အောင်၊ သန့်စင်အောင်ထားမယ်။ မြင့်မြတ်တဲ့ စိတ်ထားရှိတဲ့ ဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ ရည်မှန်းချက်ရှိရင် သူတပါးအသက်ကိုမတော်မတရား မသတ်ဖြတ်အောင်၊ သူတပါး ပစ္စည်းကို မတရားအချောင် မခိုးယူမိအောင်၊ ကာမဂုဏ် ဖောက်ပြန်မှုတွေ မပြုမိအောင်၊ မဟုတ်မမှန်စကားတွေကို မပြောမိအောင်၊ အရက်...

သီလမရှိသူ၊ သီလပျက်စီးသူ ကတော့ အသိသတိတွေ လစ်လျော်တဲ့အတွက် တိုးတက်အောင်မြင်မှု၊ ပစ္စည်းဥစ္စာ မြည့်စုံမှု ကို မရနိုင်ဘူးတဲ့။ သူတပါးအသက်ကို မတော်မတရား သတ်ဖြတ်နိုင်လောက်တဲ့ ဒေါသတွေ၊ မိုက်မဲတွေဝေခြင်းတွေ ရှိနေကြလို့လောဟာ ပြဿနာတွေကို ကမူးရှူးထိုးနဲ့ မဆင်မခြင် အသိသတိ ကမ်းမဲ့စွာနဲ့ ဖြေရှင်းတတ်တာပဲ။ ရင်ဆိုင်တတ်တာပဲ။ ဒီအခါ မပြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်ပြီး ဆုံးရှုံးမှုတွေနဲ့ ကြုံရတတ်တာပဲ။

((ပဉ္စမအကြိမ်))

((ပဉ္စမအကြိမ်))

မိုက်မဲ့မှုတွေနဲ့ အသက်မွေးမှုပြုခြင်း အားဖြင့်လဲ အဆုံးမှာ ပျက်စီးခြင်းနဲ့ နိဂုံးချုပ်တတ်တာ များတာပဲ။ ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ် မျိုးအဖို့ ကောင်းတဲ့ ကျော်စောသတင်းလဲ မရှိနိုင်ပါဘူး။ ပြီးတော့အများက သူ့ကို “လူယုတ်မာကြီး၊ ရက်စက်တတ်သူ ကြီး” လို့သာ ပြောကြမှာပဲ။ သူ့ကိုအများက ရှောင်ရှားကြ မှာပဲ။ ဒီလို ရက်စက်ယုတ်မာသူဟာ အကျင့်သီလ ရှိသူတွေ၊ နူးညံ့သိမ်မွေ့ကြသူတွေကြားမှာ တင့်တင့်တယ်တယ် မရှိနိုင်ပါ ဘူး။ ဒီလို ပရိသတ်မျိုးထဲ ဝင်ပို့လဲ သူ့မှာ မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေ တတ်ပါတယ်။

သူတပါးရဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာကို မတော်မတရား ခိုးယူသူ၊ ကာမ ဂုဏ်အရာမှာ မောက်ပြန် လိုက်စား သူဟာလဲ အဆုံးမှာ ပြဿနာအမျိုးမျိုး၊ ဘေးဒုက္ခ အမျိုးမျိုးနဲ့ စီးပွားဥစ္စာပျက် စီးခြင်းတွေ၊ ဆုံးရှုံးမှု တွေနဲ့ ကြုံတတ် တာပဲ။ အကျင့် မကောင်းသူအဖြစ် မကောင်းတဲ့ ကျော်စောသတင်းလဲ ထွက် မှာပဲ။ ပညာရှိတဲ့ မြင့်မြတ်ကြတဲ့ ပရိသတ် အတွင်းမှာလဲ ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးဟာ တင့်တင့်တယ်တယ် နေဝံ့ဖို့ မလွယ်ပါဘူး။ မဝံ့မရဲမလုံမလဲ ဖြစ်နေမှာပဲ။ မကောင်းကျင့်တွေ ပြုခဲ့မိတော့ တချိန်မှာ နောင်တတွေ၊ သောကတွေနဲ့ အကြည့်တသာ သေ လွန်ခြင်းလဲမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကောင်းတဲ့ဘဝကိုရဖို့လဲ မလွယ်ဘူး။

မုသာဝါဒ အစရှိတဲ့ “မဟုတ်မမှန် စကားတွေ၊ အလိမ် အညာစကားတွေကို ပြောတတ်သူဟာလဲ စီးပွားဥစ္စာက အစ တိုးတက်ဖို့ မလွယ်လှဘူး။ ခေတ္တခဏအားဖြင့် လိမ်ညာလှည့်

ပတ်ပြောလို့ ပစ္စည်းဥစ္စာ ရကောင်းရမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရေရှည် မှာတော့မူမမှန်တဲ့ သူ့အကျင့် တွေကြောင့် သူ့ကို အကျိုးပြုတဲ့ တပါးသူတွေဟာ သူ့ကို စွန့်ခွာသွားကြမှာပဲ။ သူ့ပစ္စည်းဥစ္စာ ဖုတ်ယုတ်အောင် သူ့ကိုတဖန် လိမ်ညာသူလဲ ပေါ်ချင်ပေါ်လာ နိုင်တာပဲ။ မဟုတ်မမှန်တဲ့ စကားတွေကို ပြောတဲ့ အတွက် “လူလိမ်-လူညာ” အဖြစ် မကောင်းတဲ့ ကျော်စော သတင်း ထွက်မှာပဲ။

“ဒီလူဟာဖြင့် သိပ်ပါးတဲ့လူ၊ သိပ်လျင်တဲ့လူ၊ သိပ်လည်တဲ့ လူ၊ ဂျင်ကလေးကျနေတာပဲ” လို့ ပြောတတ်ကြ ပါတယ်။ စါပေမယ် ဘယ်လောက်လည်တဲ့ဂျင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အရှိန်သေချိန်၊ ရပ်ချိန်ဆိုတာ ရှိတာပါပဲ။ တခြားပိုလည်တဲ့ ဂျင်နဲ့ တိုက်မိတဲ့ အခါလဲ ရှိနိုင်တာပါပဲ။ ဒီအခါမှာ လည်ပေဆိုတဲ့ ဂျင်လဲ ယိုင်လဲသွားတတ် တာပဲ။ လောကမှာ လိမ်ညာပြောဆိုပြီး လည်ပတ်စားသောက်သူဟာ အချိန်မရွေး ပျက်စီးဆုံးရှုံးမှုတွေ နဲ့ကြုံနိုင်တာပဲ။ ပုံမှန် တိုးတက်ပြည့်စုံမှုကို ရနိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး။

အရက်သေစာ အစရှိတဲ့ ယစ်မှူးစေတတ်တာတွေကို အလွန် အကျ သုံးဆောင် ခံစားခြင်းတွေဟာလဲ လူ့ကိုအသိသတိတွေ ထုထိုင် မေ့လျော့စေတတ်တာပဲ။ ဒီလိုထုထိုင်မေ့လျော့နေသူ ဟာ အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်းတွေ ထုတ်နိုင်မှာလဲ မဟုတ် ဟူး။ အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်းမရှိယင် တိုးတက်အောင် မြင်မှုကို ရဖို့မလွယ်ပါဘူး။ ပစ္စည်းဥစ္စာပြည့်စုံဖို့ မလွယ်ပါဘူး။ ဇာတက စာပေ တနေရာမှာ အရက်ကြောင့် လူဟာတယ်လို့ မပယ်မရာတွေ အများများ အယွင်းယွင်းတွေ ဖြစ်တတ်ပုံကို ပေးပြထားတာရှိတယ်။

“သေရည် သေရက်ကို သောက်စားပြီး ယစ်မူးနေသူဟာ ခြေလှမ်းတိုင်း၊ ခြေလှမ်းတိုင်း လဲပြိုကျတတ်တယ်။ ကမ်းပါးပြတ်၊ တွင်း၊ လိုက်တွေထဲကိုလဲ လိမ့်ကျသွားနိုင်တယ်။ ရွံ့နွံ့တွေ၊ မစင်အညစ်အကြေးတွေပေါ်ကိုလဲ လဲကျပြီး ပေရေကုန် နိုင်တယ်။ မစားသင့်တဲ့ အစာတွေကိုလဲ မူးတူးမင်တင်နဲ့ အတိုင်းအဆမရှိ စားမိတတ်တယ်။

“အရက် ယစ်မူး နေသူဟာ စိတ်ကို အစိုးမရတဲ့ အဖြစ်ကို ရောက်သွားတယ်။ ဒီအခါမှာ သွားချင်ရာရာ လျှောက်သွားတယ်။ ကိုယ်မှာ အဝတ်မရှိဖြစ်ပြီး မြို့ထဲရွာထဲ ဒယ်မီးဒယ်မိုင်နဲ့ လျှောက်သွားတယ်။ ရှက်ရမုန်းလဲမသိတော့ဘူး။ သိချင်းတွေလဲအော်ဟစ်ဆိုတယ်။ ကချင် ခုန်ချင်စိတ်တွေ ပေါက်ပြီး ကလား ခုန်လား လုပ်တယ်။ ကပြန်တော့လဲ ယစ်ယစ်မူးမူး၊ တုန်တုန် လှုပ်လှုပ်နဲ့ဆိုတော့ သစ်သားရုပ်ရှုံ ဦးခေါင်း၊ ခြေလက်တွေကို လှုပ်သလို အချိုးမကျ မလှမပ ဖြစ်ရတယ်။

“အရက်မူးယစ်နေတော့ လှဲအိပ်ချင်ရာမှာအိပ်တတ်တယ်။ မိမိအော့အန်ထားတဲ့ အန်ဖတ်တွေနဲ့ ပေကျဲပြီး အဝတ်အစားတွေ ကျွတ်နေတဲ့ ကိုယ်နဲ့ အိပ်ပျော်ချင်ပျော်သွားတတ်တယ်။

“အရက် မူးယစ်နေတဲ့အခါ မဆို သင့်တာတွေ ဆိုရဲ၊ ပြောရဲဖြစ်လာပြီး ဆိုမိပြောမိတတ်တယ်။ နှုတ်မစောင့်မိပဲ ကိုးတိုက်စကားတွေ ပြောမိတယ်။ အနီး

(ပဉ္စမအကြိမ်)

အပါးမှာ ပညာရှိတွေ ရှိပေမယ့် မူးမူးယစ်ယစ်နဲ့ ဆိုတော့ ကလေးကလားနဲ့ရယ်ဖွယ်ဖြစ်တဲ့ကိုယ့်စကားတွေကို အဟုတ်ကြီးလုပ်ပြီးပြောတတ်တယ်။ အရက်အရှိန်ကြောင့် ဖြစ်လာတဲ့ မျက်လုံး နီကြောင်ကြောင်တွေနဲ့ “လောကမှာဖြင့် ငါနဲ့တူသူ မရှိဘူး” လို့လွဲမှားတဲ့မာနတွေဝင်လာတယ်။ “အရက်သောက်မှ လူရာဝင်တယ်။ လူတော်လူတတ်ဖြစ်တယ်ဟေ့” လို့လဲဟစ်အော်ကြုံးဝါးတတ်တယ်။ မဆိုသင့်တာဆို၊ မပြုသင့်တာပြုမိပြီး တခြားတပါးသူတွေနဲ့ ခိုက်ရန်ဒေါသတွေ၊ သတ်ပုတ်ညှင်းဆဲတာတွေလဲ ဖြစ်ကုန်တယ်။ ရုံးပြင်ကနားတွေ ရောက်တယ်။ ငွေကုန်လူပန်းတွေလဲ ဖြစ်ရတယ်။

“အရက်သမားဟာ ပစ္စည်းဥစ္စာပြည့်စုံတဲ့ မျိုးရိုးက ဆင်းသက်လာသူ ဖြစ်ပေမယ့် အရက်ကြောင့် ပစ္စည်းဥစ္စာ ကုန်ခန်း ဆင်းရဲသွားသူ အဖြစ်ကို ရောက်သွားတယ်။ ဒါဟာ ဥစ္စာပစ္စည်း ပြည့်စုံတဲ့ အမျိုးအစဉ်ကို သူကျမှ ဖြတ်တောက်ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ရာ ရောက်တယ်။ အရက်ကြောင့်ပဲ သူ့ဝန်းကျင်က ဆွေမျိုးသားချင်းတွေရဲ့ ရှေ့ ငွေရတနာ၊ ဥစ္စာစပါး၊ ကျွဲ၊ နွား၊ ဆင်၊ ပြင်းစတဲ့ပစ္စည်းတွေကို မသိအောင် ခိုးယူခြင်းအားဖြင့် ဖြစ်ဝေ၊ အကြမ်းဖက် ယူခြင်းအားဖြင့်ဖြစ်စေ ဖျက်ဆီးပစ်ပစ်တတ်တယ်။ အရက်အတွက် အမျိုးကို ဖျက်ဆီးခြင်း ပြုတတ်တာပဲ။

(ပဉ္စမအကြိမ်)

“အရက်သေစာကို သောက်စားလို့ မူးယစ်ပြီဆိုယင် လို့မှားတဲ့ မာန်မာနတွေ ဖြစ်လာတယ်။ အမိအဖကိုလဲ ဆဲရေးမိတတ်တယ်။ အရက်ယစ်မူးပြီဆိုယင် ယောက္ခမ ယောကျ်ားဟာ ကိုယ့်ချွေးမကိုသော်လဲ ကိလေသဘူ ဆွဲလား ငင်လား၊ လုပ်မိနိုင်တယ်။ အရက်မူးပြီဆိုယင် သမက်ဖြစ်သူဟာ ကိုယ့်ယောက္ခမ မိန်းမသူ ကိုသော်လဲ ကိလေသဘူ ဆွဲလားငင်လားလုပ်နိုင်တယ်။ သေအရက် သောက်တဲ့မိန်းမဟာလဲကိုယ့်ယောက္ခမ၊ ကိုယ့်လင်သား ကို ဆဲရေးမိနိုင်တယ်။ ကိုယ့်နဲ့မတန်တဲ့ အလုပ်အကျွေး လက်အောက်ဝယ်သားကိုလဲ ကိလေသဘူပေါင်းဖော် မိနိုင်တယ်။

“ပီးတော့ အရက်ကြောင့် မူးမူးယစ်ယစ်နဲ့ဆိုတော့ မေ့လျော့မှုတွေဖြစ်ပြီး အင်မတန်အရေးကြီးတဲ့မှားတာ၊ ချက်တွေကို အချိန်မီ မဆောင်ရွက်မိတာမျိုးတွေ၊ ဒီလို မဆောင်ရွက်မိလို့တပါး သူမှားအသက်အန္တရာယ်ဆုံးပါး သည်အထိ ထိခိုက်နိုင်တာမျိုးတွေလဲဖြစ်သွားနိုင်တယ်” စသည်ဖြင့် ဖော်ပြထားတာတွေရှိတယ်။

ဒီမှာတော့ လိုရင်းလောက်ပဲ ပြောတတ်ပါတယ်။ အသေ အချာသိချင်ယင် (သိဖို့လဲ ကောင်းပါတယ်) ထိ သနိပါတိ- ကုမ္မဇာတ်ကို ဖတ်ကြည့်စေချင်ပါတယ်။

အရက်ကြောင့် စိတ်ရောဂါ အမျိုးမျိုးတွေဟာလဲ ဖြစ်လာ နိုင်တယ်။ အရက်ကို စွဲစွဲမြဲမြဲ အလွန်အကျွံ သောက်လာသူမှာ

Delirium Tremor ခေါ်တဲ့ “အရက်ရှူးရောဂါ” မျိုး၊ Alcoholic Hallucinatory Insanity လို့ခေါ်တဲ့ “စိတ်ချောက် ချားရောဂါ” မျိုးတွေဖြစ်လာတတ်တယ်။ ဒီအရက်ရှူးရောဂါ ရှင် စိတ်ချောက်ချားရောဂါရှင်ဟာ တစ်တစ်ဦးသောသူက သူ့ ကို မဟုတ်တာတွေလုပ်ဖို့ အတင်းအကျပ်အမိန့်ပေးနေတဲ့ အသံ မျိုးတွေကို ကြားယောင်တတ်တယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိခိုက်နာ ကျင်အောင်ပြုပြီး သေကြောင်းကြံခိုင်းတဲ့အသံမျိုးတွေ ကြား လာတတ်တယ်။ ဒီအခါ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေသွားတတ် တယ်။ တခါတရံမှာ ကိုယ်နဲ့အနီးကပ်ဆုံးနေ နေတဲ့ ကိုယ့်ဇနီး မယားကိုတောင် ကြောက်စရာသတ္တဝါတမျိုးလို့အထင်မှားပြီး လက်နက်တစ်ခုခုသတ်ဖြတ်တာမျိုးတွေအထိဖြစ်တတ်တယ်။

ပြီးတော့ အရက်ကြောင့် Alcoholic Pseudo-Paranoia လို့ခေါ်တဲ့ “ယုံမှားလွန်စိတ်ဝေဒနာ” မျိုးလဲ ရလာတတ်တယ်။ ဒီရောဂါရှင်ဟာ အနီးနားက လူတွေကို အမြဲပဲ မယုံသင်္ကာ ဖြစ်နေတယ်။ မနာလိုဝန်တို့စိတ်တွေ၊ အလိုမကျနိုင်ခြင်းတွေဖြစ် တယ်။ အလိုမကျနိုင်လွန်းတဲ့အခါ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေတာ မျိုးလဲရှိတယ်။ ကိုယ့်ဇနီးမယားအပေါ်မှာ အမြဲ မယုံသင်္ကာတွေ ဖြစ်ပြီး ဟိုယောကျ်ားနဲ့ စွပ်စွဲ၊ ဒီယောကျ်ားနဲ့ စွပ်စွဲလုပ်တယ်။ ကိုယ့်သားသမီးတွေကို တခြား၊ တပါးယောကျ်ားနဲ့ ကိုယ့်ဇနီး မယား ဖောက်ပြားလို့ ရထားတဲ့ သားသမီးတွေ ဖြစ်တယ်လို့ စတင် သံသယတွေဖြစ်နေတတ်တယ်။ ဘယ်လိုတောင်ဖြစ်သလဲ ဟိုယင် ယုံမှားသံသယပြင်းထန်လာတဲ့အခါ ကိုယ့်သားသမီးကို ယတ်ပစ်တဲ့အထိ စိတ်ကြမ်းကိုယ်ကြမ်းတွေဖြစ်တယ်။

နောက်ပြီးတော့ Alcoholic Pseudo-Paresis လို့ ခေါ်တဲ့ အရက်ကြောင့် အာရုံကြော ချွတ်ယွင်းတဲ့ ရောဂါဖြစ်လာတဲ့ အခါမှာ ခြေတွေလက်တွေ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မလှုပ်ရှားနိုင်ဖြစ်သွားတယ်။ သွားတဲ့အခါမှာ ခြေမသယ်နိုင်ပဲ ခြေဆွဲနေတာမျိုး၊ ထောင့်နင်း ထောင့်နင်းဖြစ်နေတာမျိုးကို မြင်ဖူးကြမှာပဲ။ ဒီလိုမဖြစ်ယင်လဲ ဒီရောဂါရှင်မှာဘဝင်မြင့်လွန်းတဲ့ စိတ်တွေ ဖြစ်လာပြီး လောကမှာ သူလုပ်ယင် ဖြစ်တာချည်းပဲလို့ထင်လာတယ်။ သူရဲကောင်းဆန်ဆန် ထင်မိထင်ရာတွေ မဟုတ်မတရားတွေ လုပ်တာပဲ။

အရက်ကြောင့် ဒီလိုဖောက်ပြန် ပျက်စီးနေသူမှာ စည်းစိမ် ဥစ္စာတိုးတက်ဖို့၊ အောင်မြင်သင့် အောင်မြင်ထိုက်တာတွေကို အောင်မြင်ဖို့ မလွယ်ပါဘူး။ အရက်စွဲနေတဲ့ အရက်သမားဟာ ကောင်းတဲ့ကျော်စောသတင်းရရှိလဲခက်ခဲပါတယ်။ “အလကား အရက်သမား၊ ကဇော်သမားကြီးပါကွာ” လို့ အပြောခံရဖို့များတယ်။ အရက်ရဲ့ကျေးကျွန်ဖြစ်နေသူဟာ ပညာရှိကြတဲ့အကျင့် သီလကောင်းရှိကြတဲ့ ရိုးရိုးကျင့် မြတ်မြတ်ကြံကြံတဲ့ လူတွေကြားကို ရောက်ယင် မလှမလဲ ဖြစ်နေတတ်တယ်။

ဒီဘက်ခေတ်မှာ သိပ်ကို အန္တရာယ်များတဲ့ ဘိန်းဖြူလို့မူးယစ်ဆေးဝါးမျိုးတွေကိုစွဲစွဲလန်းလန်း သုံးစွဲသူအတွက်တော့ ပိုလို့၊ တောင် အောင်မြင်မှုတွေ ဆုံးရှုံးနိုင်တယ်ဆိုတာသိသာပါတယ်။ ပစ္စည်းဥစ္စာလဲ ဆုံးရှုံးတာပဲ။ လူမျိုးလဲ တုံးသွားနိုင်တာပဲ။ ကောင်းတဲ့ ကျော်စောသတင်းလဲ ဘယ်လိုမှ မရှိနိုင်ပါဘူး။

(ပဉ္စမအကြိမ်)

“ဒီလူကဆေးသမားပဲ” လို့ပြောမှာပဲ။ ဆေးသမားဆိုတော့ သူတပါး ပစ္စည်းဥစ္စာကိုတော့ မပြောနဲ့တော့။ ကိုယ့်မိ ကိုယ့်ဖ ကိုယ့်အိမ်ကပစ္စည်းကိုတောင် ယစ်မူးဖို့ခိုးယူနိုင်သူဆိုတော့ သူ့ကို အများတကာက မယုံသင်္ကာ မျက်လုံးတွေနဲ့ ကြည့်ကြမှာပဲ။ ပညာရှိပရိသတ်၊ သူတော်သူမြတ် ပရိသတ်တွေထဲကိုလဲ သူဟာ တင့်တင့်တယ်တယ် ဝင်နိုင်၊ နေနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။

အရက်တို့၊ မူးယစ်ဆေးဝါးတို့ရဲ့ ကျေးကျွန် ဖြစ်နေသူဟာ ကောင်းသောသေခြင်း၊ ကောင်းသောကွယ်လွန်ခြင်း၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ တွေ့တွေ့ဝေဝေပဲသေရ၊ ကွယ်လွန်ရ၊ ဘဝနိဂုံးသတ်ရမှာ သေချာပါတယ်။

ဖဲရိုက်ခြင်း အစရှိတဲ့ လောင်းကစားမှုကို စွဲစွဲလမ်းလမ်း ပြုနေသူဟာလဲ ပုံမှန်ကြီးပွား တိုးတက်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဖဲရိုက်ခြင်းစတဲ့ လောင်းကစားတဲ့ အလုပ်နဲ့ကြီးပွားသူဟာ အင်မတန်ရှားပါတယ်။ အနိုင်နဲ့အရှုံး ဘယ်ဟာက များသလဲလို့ ချိန်ဆကြည့်ယင် ရှုံးတဲ့အလှည့်ပဲ များပါလိမ့်မယ်။

ဖဲရိုက်ခြင်းအစရှိတဲ့လောင်းကစားမှုကို စွဲစွဲလမ်းလမ်းပြုနေသူမှာ ကောင်းတဲ့ ကျော်စောသတင်းဖြစ်ဖို့ မလွယ်ပါဘူး။ “ဒီလူဟာ ဖဲသမား၊ အလောင်းသမားပါကွာ” ဆိုတဲ့ အပြောမျိုးနဲ့ အထင်သေး အမြင်သေးခံရဖို့ အခြေအနေကများပါတယ်။ လောင်းကစားခြင်းကို ဝါသနာပါတဲ့သူ အချင်းချင်းတောင် အထင်ကြီးခြင်း၊ လေးစားခြင်း မရှိပါဘူး။ လောင်းကစားဖို့ စိတ်ကူးတွေကိုသာ အချိန်အများဆုံး စိတ်ထဲမှာသိမ်းပိုက်ထားသူဟာ အချိန်ကိုတန်ဖိုးထားကြတဲ့ စိတ်ကောင်းစိတ်မြတ် ရှိကြ

(ပဉ္စမအကြိမ်)

ထိတ်လန့်စရာ မလိုသူ

တဲ့ ပရိသတ်တွေထဲ ဝင်ဖို့ ပျော်မွေ့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။
 ပီပရိသတ်မျိုးနဲ့ ဆီလျော်မှာလဲ မဟုတ်ဘူး။ ဒီလိုပရိသတ်ထဲ
 ဝင်ဖို့ မလုံမလဲ ဖြစ်ခြင်းတွေလဲ ရှိနေမှာပဲ။

ပရိတ်ခြင်းစတဲ့ လောင်းကစားမှုကို ပြုသူမှာ အင်မတန်မှ
 တန်ဖိုးရှိတဲ့ အချိန်တွေကို ဖြုန်းတီးပစ်ရာရောက်တယ်။ အရေး
 ကြီးတာတွေ၊ တန်ဖိုးရှိတာတွေ၊ မွန်မွန်မြတ်မြတ် လုပ်သင့်တာ
 တွေကို ယေလျော့ပစ်ရာ ကျော့ခိုင်း နေရာလဲ ရောက်တယ်။
 နေ့မှန်းမသိ၊ ညမှန်းမသိနဲ့ အအိပ်ပျက် အစားပျက် လောင်း
 ကစားနေတော့ ကျန်းမာရေးတွေလဲ ချွတ်ယွင်းလာနိုင်တာပဲ။
 လောင်းကစားနေချိန်မှာ အင်မတန် ရှက်နိုးပွယ် ကောင်းတဲ့
 လောဘတရားတွေနဲ့ လောင်းကစားနေရတော့ မျက်နှာဟာလဲ
 မကြည်လင်ပါဘူး။ စိတ်လဲ မကြည်လင်ပါဘူး။ ဒီတော့
 အလွန်အကျွံ စွဲစွဲလန်းလန်းနဲ့ လောင်းကစားတတ်သူဟာ တွေ
 တွေဝေဝေနဲ့ ဘဝနိဂုံးသတ်ဖို့ များပါတယ်။ ကောင်းတဲ့ဘဝ
 ကောင်းတဲ့အဖြစ်မျိုးကိုရဖို့၊ ရောက်ဖို့လဲ မလွယ်ပါဘူး။

ပြင်းထန်တဲ့ဆန္ဒနဲ့ မြင့်မြတ်သူဖြစ်ဖို့ ရည်မှန်းချက်ခိုင်ခိုင်ကြီး
 ချထားမယ်ဆိုရင် စိတ်ဓာတ်တွေကလဲ လိုက်ပါပြီး ခိုင်ခံ့လာ
 မယ်။ ဒီရိယကလဲ လိုက်ပါကြိုးစားပြီး အထောက်အကူပြုလာ
 မယ်။ အမှားအမှန်သိတတ်တဲ့ အသိအမြင် ပညာကလဲ လိုက်
 ပါပြီး ထောက်ကူလာမယ်။ ဒီအခါမှာ ဘဝတိုးတက်ရေးကို
 အဟန့်အတားအနှောက်အယှက်ပေးတတ်တဲ့ ကိုယ့်ဝန်းကျင်ကို
 ကိုလဲညှစ်ညှမ်းထိခိုက်စေနိုင်တဲ့ အကျင့်ဆိုး၊ အပြုအမူဆိုးတွေက
 လွန်မြောက်ပြီး တင့်တင့်တယ်တယ် ဘဝခရီးကို လှမ်းလျှောက်

(ပဉ္စမအကြိမ်)

သွားသူ။ ကိုယ့်ဝန်းကျင် ကိုလဲ လှပတင့်တယ် ဝေသူ ဖြစ်နိုင်
ကောင်းတယ်လို့ ဆိုရမှာပါ။

အကျင့်သီလကောင်း ရှိသူ၊ မဟုတ်မမှန်တာတွေ မလုပ်သူ
ဟာ ဘယ်လို အပြစ်ဒဏ်တွေကိုမှလဲ ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်စရာ
မရှိပါဘူး။ ကိုယ့်မှာက အပြစ် ကျူးလွန်ခဲ့တာ၊ မဟုတ်တာ
တွေလုပ်တာ မရှိတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှလဲ ခယ အောက်ကျို
စရာ မလိုဘူး။ အပြစ်ရှိတဲ့သူသာ မဟုတ်တာတွေ လုပ်ခဲ့သူ
သာပဲ အပြစ်ကလွတ်ဖို့ တပားသူကို ခယအောက်ကျိုရတာပဲ။
အပြစ်မရှိတော့ ဘယ်သူ့ ကိုမှလဲ ခယ အောက်ကျိုနေစရာ
မလိုဘူး။ နောင်တတွေ၊ ပူပင်သောကတွေ၊ စိုးထိတ်ရတာတွေ
နဲ့ ကြောင့်ကြောင့်ကြကြ ဖြစ်မနေရပဲ ဘဝခရီးကို ဦးထောင်
ထောင် လည်မော့မော့နဲ့ လှမ်းလျှောက်သွားနိုင်သူ ဖြစ်နိုင်
ကောင်းပါတယ်။

အခန်း [၆]

ပုလဲကောင်းလိုသော် နက်နက်ငုပ်

အသိပညာ အမြော်အမြင်ကလဲ နည်းမယ်၊ စိတ်ဓာတ်ကလဲ
ကျဆင်းမယ်၊ ဆန္ဒတွေကလဲ မပြင်းထန်ဘူးဆိုယင် ကြိုးစားမှု
မရှိအားဟာလဲ ကျဆင်းသွားမှာပဲ။

ဝိရိယဆိုတာ “ရဲရင့်ထက်မြက်ခြင်း” လို့ အနက်အဓိပ္ပာယ်
ရတယ်။ တစုံတခုသောအလုပ်ကို လုပ်တဲ့အခါမှာ ကိစ္စမပြု
မချင်း တွန့်ဆုတ်ခြင်းမရှိပဲ လုပ်ကိုင်ခြင်း သဘောရှိတယ်။ မတွန့်
မထုတ်ပဲ ဝိရိယနဲ့ထိုက်ထိုက်တန်တန် မကြိုးစားယင် ထိုက်တန်
ဖုကိုရဖို့မလွယ်ဘူးလို့ ဆိုရမှာပဲ။ ပစ္စည်းကောင်းကောင်းကိုလို့
မျှင်ယင် တန်ဖိုးများများ ပေးရတာလို့ပဲ။ ထိုက်ထိုက်တန်တန်၊
အောင်မြင်မှုကို ရချင်ယင် များများ ကြိုးစားမှုကိုပေးရမှာပဲ။

“ပုလဲကောင်း လိုသော်...နက်နက်ငုပ်” ဆိုတဲ့ စကား
အတိုင်း ကောင်းကောင်းကို လိုချင်ယင်၊ ကောင်းကောင်း

မုန်မုန်ဘဝမျိုးဖြစ်ချင်ယင် လေးလေးနက်နက်ကြီး ကြီးစားရ မှာပဲ။ အများကြီး ကြီးစားရ မှာပဲ။ အဲလ် ဘတ် က မှာ Albert Camus ဆိုတဲ့ စာရေးဆရာဟာ ဘဝရဲ့ စိတ်ပျက် ပွယ်ရာတွေအကြောင်း အများအားဖြင့် ရေးတတ်ပေမယ့် တနေရာမှာတော့ အားပေးတဲ့အနေ ဖော်ပြထားတဲ့ စကားတချို့ တွေ့ရတယ်။ ဘာလဲဆိုတော့ “ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဖြစ် ကတော့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ကြီးစားဖို့ပဲရှိတယ်။ တခြား နည်းမရှိပါဘူး” တဲ့။ ဟုတ်ပါတယ်။ ကြီးကြီး ကျယ်ကျယ် ဖြစ်ဖို့အတွက် ဖြတ်လမ်းမရှိပါဘူး။ ကြီးကြီး ကျယ်ကျယ်ပဲ ကြီးစားရမှာပဲ။

မကြီးစားပဲနဲ့ လိုချင်ကာမျှ၊ ဖြစ်ချင်ကာမျှ ဆိုယင်တော့ လိုချင်ရာ ဖြစ်ချင်ရာကို ရနိုင် ဖြစ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ဒါကို နီတီဆရာကြီးတွေက....

“အမှုကိစ္စဟူသမျှတို့သည် ကြီးစားအားထုတ်ခြင်း၊ ကြောင့်သာလျှင် အလိုရှိတိုင်း ပြီးစီးကြလေကုန်၏။ စိတ်သွားခါနီးမျှဖြင့် (ဝါ) စိတ်ကြံကာမျှဖြင့် ပြီးစီး သည်မဟုတ်ကုန်။ ဥပမာ အားဖြင့်....တအိပ်ထဲ အိပ်ပျက် သာနေသော ကေသရာဇာ ခြင်္သေ့မင်းကြီး၏ ခံတွင်းထဲသို့ သားသမင်တို့သည် အလကားဝင်၍ မလာကြ ကုန်” တဲ့။

ဒီနေရာမှာ ဗုဒ္ဓရဲ့ စကားဟာလဲ မှတ်ဖို့ကောင်းပါတယ်။ ဗုဒ္ဓက....

[(ပစ္စမအကြိမ်)]

“လောကမှာ လူသတ္တဝါတွေ ရနိုင်ခဲတဲ့ လိုချင် စရာ ငါးမျိုးရှိတယ်။ ဘာတွေလဲ ဆိုတော့...

၁။ လောကမှာ ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့အသက်ရှည်ကြာ နေရတဲ့အဖြစ်မျိုးကိုရနိုင်ခဲတယ်။ ဒီလိုရနိုင်ခဲတဲ့ကျန်းမာ အသက်ရှည်မှုကို လူသတ္တဝါတွေဟာ အလိုရှိတယ်။ နှစ်သက်တယ်။ မြတ်နိုးကြတယ်။

၂။ ရုပ်ရေအဆင်း လှပတင့်တယ်တဲ့ အဖြစ်မျိုးကိုလဲ လောကမှာ ရနိုင်ခဲတယ်။ ဒီလိုရနိုင်ခဲတဲ့ ရုပ်ရေအဆင်း လှပတင့်တယ်တဲ့ အဖြစ်မျိုးကို လူသတ္တဝါတွေ အလိုရှိ တယ်။ နှစ်သက်တယ်။ မြတ်နိုးတယ်။

၃။ ပစ္စည်းဥစ္စာ ကြွယ်ဝချမ်းသာစွာနဲ့ နေရတဲ့အဖြစ် မျိုးကိုလဲ လောကမှာ ရနိုင်ခဲတယ်။ ဒီလို ရနိုင်ခဲတဲ့ ကြွယ်ဝချမ်းသာစွာနေရတဲ့ အဖြစ်မျိုးကို လူသတ္တဝါ တွေဟာ အလိုရှိကြတယ်။ နှစ်သက်ကြတယ်။ မြတ်နိုး ကြတယ်။

၄။ အခြံအရံတွေနဲ့ သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်းနေရတဲ့အဖြစ် မျိုးကိုလဲ လောကမှာ ရနိုင် ခဲတယ်။ ဒီလို ရနိုင်ခဲတဲ့ အခြံအရံတွေနဲ့ သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်းနေရတဲ့ အဖြစ်မျိုး ကို လူသတ္တဝါတွေဟာ အလိုရှိကြတယ်။ နှစ်သက်ကြ တယ်။ မြတ်နိုးကြတယ်။

၅။ နတ်ပြည်လောက နတ်ဘဝမျိုးကိုလဲ လောကမှာ ရနိုင်ခဲတယ်။ ဒီလိုရနိုင်ခဲတဲ့ ဘဝမျိုးကို လူသတ္တဝါ

(ပစ္စမအကြိမ်)

တွေဟာ အလိုရှိကြတယ်၊ နှစ်သက်ကြတယ်၊ မြတ်နိုးကြတယ်၊ ဒါပေမယ့်... ဒီလို လောကမှာရနိုင်ခဲ့တဲ့ လိုချင်စရာ ငါးမျိုးကိုနှုတ်နဲ့ (ပါးစပ်ကနေ... ရချင်လိုက်တာ) လို့ တောင်တနေကာမျှနဲ့တော့ မရနိုင်ဘူး။ စိတ်ကနေ... “ငါရယင်ကောင်းမှာပဲ” လို့ တောင်တကာမျှနဲ့လဲ မရနိုင်ဘူး၊ ဒီလိုနှုတ်နဲ့ စိတ်နဲ့ တောင်တနေရုံမျှနဲ့ ရမယ်ဆိုယင်တော့ လောကမှာ ပြည့်စုံသူတွေချည်း ဖြစ်နေမှာပဲ။

ဒီတော့ အသက်ရှည်ခြင်းကိုတကယ်လိုချင်ရချင်ယင်အသက်ရှည်စေတဲ့ အကျင့်ကိုတကယ်ပဲ ကျင့်ကြံအားထုတ် ယူရမယ်။ ပီနည်းတူပဲ ရုပ်ရေအဆင်း လှပတင့်တယ်ခြင်း၊ ကြွယ်ဝချမ်းသာခြင်းစတဲ့ အရာတွေကိုလဲ တကယ်ရချင်၊ လိုချင်ယင်တကယ်ပဲ ရနိုင်တဲ့ နည်းလမ်းကိုရှာပြီး ကြိုးစားအားထုတ် ယူရမယ်” တဲ့။

ဗုဒ္ဓအလိုတော်အရ ကတော့... ဖြစ်ချင်တာ၊ ရချင်တာ၊ လိုချင်တာကို စိတ်ကူးယဉ်နေရုံမျှနဲ့၊ ဆုတောင်းနေရုံမျှနဲ့ မဖြစ်နိုင်၊ မရနိုင်ဘူး။ နှုတ်ကဖြစ်ချင်လိုက်တာ၊ လိုချင်လိုက်တာ၊ ဆိုနေရုံမျှနဲ့လဲ မဖြစ်နိုင် မရနိုင်ဘူး။ တကယ်ဖြစ်ချင်တာ၊ လိုချင်တာ ရချင်တာကို ဖြစ်နိုင်ရနိုင်တဲ့ နည်းလမ်းနဲ့ လုံ့လထုတ်ပြီး တကယ်တမ်း ကြိုးစားယူရမယ်လို့ ဆိုလိုတယ်။

ကြိုးစားယင်ဖြစ်မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ သိတော့ အသိသား၊ “ကောင်းတာလုပ်ဖို့အတွက် အစပြုခြင်းသည် မည်သည့်အခါမှ စောသည်ဟူ၍မရှိ” ဆိုတဲ့စကားကိုလဲ သဘောပေါက်ပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ဝိရိယအားနည်းတော့ လုပ်ရမှာကို စပဲ မ

ဖြစ်နိုင်ဘူး။ တော့တော့ ဝေဝေကြီး ဖြစ်ဖြစ်နေမိတတ်တာပဲ။ အချိန်တွေကို လိုရွှေဒီရွှေနဲ့... ရွှေနေမိ ပြန်တယ်။ သွားရမယ်မရ၊ တက်လှမ်းရမယ်ခရီးကို မသွားမိ၊ မတက်လှမ်းမိဖြစ်နေပြန်တယ်။ အဲ... မလှမ်း မတက်မိတော့လဲ ရွှေကို မဆောက်တာပဲ အဖတ်တင်တယ်။ ညည်းညူတွေဝေခြင်းတွေထဲမှာပဲ တပဲဝဲလည်ဖြစ်ပြီး အချိန်ကုန်နေတာပဲရှိတယ်။ ဒီတော့... “အဝေးဆုံးခရီး ရှိအစဟာ ပထမခြေလှမ်းဖြစ်တယ်” ဆိုတဲ့ စကားကိုသတိပြုပြီး ခြေလှမ်း ဝလှမ်းရမှာပဲ။ တလှမ်းလှမ်းမိတယ်ဆိုယင်ပဲ တလှမ်းပန်းတိုင်နဲ့နီးသွားပြီလို့ဆိုရမှာပဲ။ ဘာမှမလုပ်ပဲ ဝိရိယလျော့နေတာထက်တော့ သာသွားမှာပဲလို့ ဆိုရမှာပဲ။

ဒီနေရာမှာ စိန့်ပေါလ် St. Paul ပြောတဲ့ စကားတခုကို သတိရပါတယ်။ သူက “ငါလုပ်မယ်လို့ကြံထားတာတွေကိုတော့ မလုပ်ဖြစ်ဘူး၊ မလုပ်ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာတွေကိုတော့ လုပ်ဖြစ်တယ်” တဲ့။ ဒါ သူက သူ့ကိုယ်သူနှိမ်ချပြီး ပြောတာပါ။

သူပြောတာ ဟုတ်တယ်။ အကျိုးရှိတာ မွန်မြတ်တာကို လုပ်ရအောင်မှန်း တော်တော်တန်တန် ကျွန်တော်တို့သိပါရဲ့။ လုပ်မယ်လို့လဲစိတ်ကူးမိပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ဝိရိယ အားနည်းတော့ မလုပ်ဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် မလုပ်သင့်ဘူး၊ အကျိုးမရှိဘူး။ မမွန်မြတ်ဘူးဆိုတဲ့ အလုပ်မျိုး၊ အပြောမျိုး၊ အတော့မျိုးကို တော့ လုပ်မိ၊ ပြောမိ၊ တွေးမိတာပဲ။ ဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး မြန်မာတုန်းတော်ကြီးတပါး ပြောပြတဲ့ ကောင်းတခုကိုလဲ အမှတ်ရတယ်။ သူက “ကောင်းတာလုပ်ဖို့ကျတော့ လူတွေကချက်ချင်း စ, မလုပ်နိုင်ဘူး၊ နေ့ကောင်းရက်သာတွေ ရွေးနေရတယ်ကိုး။

မကောင်းတာ လုပ်ဖို့ ဆိုယင်တော့ ရက် မရွေး တော့ ဘူး။ မကောင်းတာပြောရမှာ၊ မကောင်းတာ တွေးရမှာကို ပြောဖို့ တွေးဖို့ဆိုယင် ပိုလို့တောင်မြန်သေးတယ်။ ဘာကြောင့်ဆိုတော့ အချိန်မရွေးပြောမိနေ၊ တွေးကြံမိနေလို့ပဲ” တဲ့။

ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့တွေဟာ စီရိယအား၊ လုံ့လအားနည်းတော့ပြုသင့်တာ၊ ပြုရမှာကိုမပြုဖြစ်။ မပြုသင့်တာ၊ မပြုရမှာကိုတော့ ပြုဖြစ်။ မလုပ်သင့်တာ၊ မလုပ်ရမှာကို လုပ်ဖြစ်။ လုပ်သင့်တာ လုပ်ရမှာကိုတော့ မလုပ်ဖြစ်နဲ့ အကျိုးမဲ့တွေဖြစ်ရတာပဲ။ ဝီရိယနည်းမှု၊ တွေဝေမှု၊ ထိုင်းမှိုင်းမှုတွေကြောင့်ပဲ အသိအမြင် အဆင်ခြင်တွေဟာလဲ ထက်မြက်စူးရှခြင်း မရှိတော့ပဲ အပြုမှား အလုပ်မှားတွေ ထပ်ဖြစ်ပြန်တယ်။

တချို့ကကြိုးစားတော့ကြိုးစားပါရဲ့၊ လုံ့လထုတ်ပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် မအောင်မြင်တဲ့အခါ မှာကိုယ်ထုတ်တဲ့ လုံ့လမမှန်တာကိုမသိမမြင်ပဲ “ငါလုပ်ပါလျက်နဲ့၊ ဒီလောက်ကြိုးစားပါလျက်နဲ့ မအောင်မြင်တာဟာကံမကောင်းလို့” ဆိုပြီး ကံကြမ္မာအပေါ် အပြစ် ပုံပြန်တယ်။ ကံကြမ္မာအပေါ် အပြစ်မပုံယင်လဲတခြား သူတွေ တခြား အခြေအနေတွေအပေါ် အပြစ်ပုံမိတတ်တာပဲ။

လုပ်ပေမယ့်၊ ကြိုးစား ပေမယ့် မအောင် မြင် တာ ဟာ လုံ့လောက်တဲ့ ဝီရိယစိုက်ထုတ်မှုမျိုးဖြစ်ဖို့ အချိန်လိုနေသေးတာလဲဖြစ်နိုင်တယ်။ ခုရေတွင်းဘူး၊ ခုရေကြည်သောက် ဆိုတာမျိုးတော့ ဘယ်ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ။ လုံ့လောက်တဲ့ဝီရိယမျိုးကို ရောက်အောင် မှန် မှန် ကြိုး မလျော့တမ်း ကြိုးစား သွားရမှာပဲ။ လုံ့လောက်တဲ့အချိန်ကိုရောက်ယင် အောင်မြင်မယ်လို့ယူဆထား

ရမှာပဲ။ သစ်ပင်ပွင့်ပွားနေရတုန်းအချိန်မှာ အသီးကိုစားချင်လို့ ဘယ်ဖြစ်နိုင်အံ့မှလဲ” “We cannot eat the fruit while the tree is in blossom” ဆိုတဲ့စကားအတိုင်း အသီးစားချင်ယင် အသီး သီးချိန်ရောက်အောင်၊ ရင့်မှည့်ချိန်ရောက်အောင် စောင့်မှ အသီးစားရတာလို အောင်မြင်ချင်ယင် အောင်မြင်နိုင်တဲ့အချိန်ရောက်သည်အထိ လုံ့လောက်တဲ့ဝီရိယကိုစိုက်ထုတ်လာရမှာပဲ။

ဒီကနေ့ ဗုဒ္ဓသာသနာမှာ နေလိုလလိုထင်ရှားတဲ့ တိပိဋကဓရအရာတော်ကြီး အသျှင်ဝိစိတ္တသာရာတိဝံသဟာ စာမျက်နှာပေါင်း (၇၉၀၀) ရှိတဲ့ ပိဋကတ်သုံးပုံကို အာဂုံဆောင်ခဲ့တယ်။ ဝါတင်မကဘူး တခြားဆရာဆရာတော်ကြီးတွေပြုစုတဲ့ ကျမ်းအမြောက်အမြားကိုလဲ အပိုအာဂုံဆောင်ထားတော်မူနိုင်တဲ့ ဆရာတော်ကြီးဖြစ်တယ်။ ဒီလို ကမ္ဘာ့ရှင် အကြီးကျယ်ဆုံးသော ပညာရှင်ကြီးတဦးဖြစ်လာတာဟာ လုံ့လောက်တဲ့ဝီရိယကို စိုက်ထုတ်ခဲ့လို့ပဲ။ စာပဲတိုးလုံ့လမျိုးနဲ့ ဘယ်မှာရမှာလဲ။ ကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာကြီး တော်လ်စတိုင်း Leo Tolstoy ဟာ စာမျက်နှာ ထောင်ကျော်တဲ့ သူ့ရှင် ‘စစ်နှင့်ငြိမ်းချမ်းရေး’ စာတုပ်ကြီး War and Peace ကို ရေးတော့ တချို့စာမျက်နှာတွေကို ၈၀ ကြိမ်လောက် အထပ်ထပ်ပြန်ရေးပြီး လုံ့လောက်တဲ့ ဝီရိယကို စိုက်ထုတ်တယ်။ တီထွင်မှုတွေ အများကြီးလုပ်နိုင်ခဲ့တဲ့ အယ်ဒီဆင်ဟာ တချို့သောတီထွင်မှုကို အကြိမ်တသောင်းလောက် အထပ်ထပ်စမ်းသပ်ပြီး လုံ့လောက်တဲ့ဝီရိယကို စိုက်ခဲ့တယ်။ ယိဟိုဠ်က မဟာသီဝဆိုတဲ့မထေရ်ကြီးဟာ ရဟန္တာဖြစ်ဖို့ အနှစ်

၃၀ ကြာ မအိပ်မနေတရားအားထုတ်ပြီးလို့ လအလုံအလောက် စိုက်ခဲ့ရတယ်။

ဒီတော့ ကြိုးစားပါလျက်နဲ့ မအောင်မြင်ခြင်းဟာ ကံကို ချည်းပုံချမနေပဲ လုံ့လကို အလုံအလောက်စိုက်ထုတ်နိုင်စွမ်းမရှိ သေးလို့ မအောင်မြင်တာပဲဆိုပြီး အထပ်ထပ်ကြိုးစားဖို့လိုမှာပဲ။

ပြီးတော့....လုပ်ပေမယ်၊ ကြိုးစားပေမယ့် မအောင်မြင်တာ ဟာ အသိအမြင် အဆင်ပြေတရားလိုနေလို့လဲ ဖြစ်နိုင်ကောင်း ပါတယ်။ အသိ သတိ၊ ဒါမှမဟုတ် ပညာမပါတဲ့ ကြိုးစားမှုဟာ လဲ အချည်းနှီးဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ အခြေအနေတွေ၊ အခါအခွင့် တွေကို ကြည့်ကြည့်လင်လင်ရှုမြင်ဆင်ခြင်နိုင်တဲ့ ပညာမပါယပ် လွဲမှားတဲ့ ဝိရိယပဲဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒီ နေ ဖာ မှာ ဒေါက်တာ Dr. Arthur P. Pereira ပြောပြတဲ့ အဖြစ်အပျက် တခုကို အမှတ်ရပါတယ်။

တခါတုန်းက သင်္ဘောသားတသိုက်ဟာ သင်္ဘောရပ်နား ခိုက် အရက်သောက်ကြမယ်လို့တိုင်ပင်ပြီး လှေကလေးတစင်း၊ ကျွန်းကလေးတကျွန်းဆီ လှော်ခတ်ထွက်လာကြတယ်။ ကျွန်းကို ရောက်တော့ လှေကိုငုတ်တခုမှာ ချည်ထားခဲ့ပြီး ကျွန်းပေါ် တက်ခဲ့ကြတယ်။ တပျော်တပါး အရက်သောက်ကြတယ်။ အပျော်ကြူးမိကြတော့ သင်္ဘောကိုပြန်ဖို့ အချိန်နောက်ကျတယ်။ နေတောင်ဝင်သွားပြီ။ ဒါနဲ့ကသောကမျော ကျွန်းပေါ် ကဆင်း၊ ကမ်းစပ်မှာထားခဲ့တဲ့ လှေပေါ်ကိုတက်၊ လှော်တက် တွေထုတ်ပြီး အပြင်းလှော်ကြတယ်။ လှော်လိုက် ခတ်လိုက်ကြ တာ တညလုံးပဲ။ ဒါပေမယ့်သင်္ဘောကြီးဆီ ရောက်ကိုမရောက်

(ပဉ္စမအကြိမ်)

နိုင်ဘူးဖြစ်နေတယ်။ နေအရုဏ်တောင် တက်လာပြီ။ ဒီအချိန် မှာ အမီးကလဲ ပြေလာပြီ။ ဒါနဲ့ ဘယ်လိုများ ဖြစ်တာပါ လိမ့်လို့ ကြည့်လိုက်တော့ သူတို့လှေက ကျွန်းဘေးကမ်းစပ်မှာ သူတို့ ကျွန်းပေါ်မတက်ခင် ထားခဲ့တဲ့ နေရာမှာပဲ ရှိနေတာ တွေ့ရတယ်တဲ့။ ဖြစ်ပုံက... မူးမူးဝေဝေနဲ့ ကျွန်းပေါ်ကဆင်း လှေပေါ်တက်ပြီး လှော်သာနေကြတယ်။ လှေကိုဆွဲချည်ထား တဲ့ သစ်ငုတ်ကကြိုးကိုတော့ မဖြုတ်မိဘူးကိုး။ ဘယ်လောက် လှော်လှော် ဘယ်ကိုမှရောက်မှာ မဟုတ်ဘူး။

ဒါကတော့ မူးမူးဝေဝေ မှီလို့ လှေကြိုးဖြုတ်ရမယ် ဆို တဲ့ အခြေအနေတွေကို မမြင်မသိခြင်းပါ။ တကယ် ကတော့ ဒီလိုဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီအဖြစ်ကိုမှီပြီး ပြောလိုတာက လုံ့လထုတ်ပြီး ဘယ်လောက်ပဲ ကြိုးစား ကြိုးစား၊ ဘဝရေ အလျဉ်မှာ ဘယ်လောက်ပဲ လှော်ခတ် လှော်ခတ်၊ လုပ်သင့်တဲ့ လုပ်ရမယ့် အခြေအနေတွေကို ကြည့်ကြည့်လင်လင် မြင်တတ် တဲ့ ပညာအမြော်အမြင် မရှိယင် မအောင်မြင်နိုင်ဘူး။ အကျိုး မရှိနိုင်ဘူး။ ဘယ်အရာက အရေးကြီးတယ်၊ ပခာနကျတယ်၊ ဘယ်အရာက အရေးမကြီးဘူး၊ ပခာနမကျဘူး ဆိုတာကိုလဲ မသိနိုင်ဘူးဆိုတာကို ပြောလိုရင်းပါပဲ။

ပညာအမြော်အမြင်မရှိယင် ဘယ်လောက်ပဲ လုံ့လ ထုတ် ထုတ် မှန်တဲ့လုံ့လ၊ အကျိုးရှိတဲ့လုံ့လ မဖြစ်နိုင်ပုံကို ရှင်မဟာ ရဋ္ဌသာရက တလှတပ စာဖွဲ့ပြထားတာ ရှိတယ်။

“ယောက်ျား မီးရှုာ၊ ညဉ့်အခါဝယ်၊ ရောင်ဝါ ထွန်းမြူး၊ ပိုးစုန်းကြူးကို၊ မူးတူးမင်တင်၊ ကယ်ကောင်း

(ပဉ္စမအကြိမ်)

ထင်၍၊ တောက်ရှင်နိုးနိုး၊ မှိုက်ကောက်ရိုးဖြင့်၊ မှိုက်ကြီးသံပါ လက်မချသို့....

“နွားမနို့ရည်၊ ချို၌တည်ဟု၊ ကြိုးရှည်များလျား၊ တိုင်ချည်ထား၍၊ ရိရူးပန်းလျှ၊ ညှစ်လှည့်ထသို့....”

ယောက်ျားတယောက်ဟာ မီးရဖို့အတွက်ပိုးစုန်းကြူးတွေကို စု၊ အပေါ်ကနေ အမှိုက်တို့ ကောက်ရိုး တို့ကို ပုံပြီး မီးမှတ်တယ်တဲ့။ မီးတောက်လာတော့မယ် အထင်နဲ့ အားကြီးမာန်တက် တဟူးဟူး မီးမှတ်တယ်တဲ့။ ပြီးတော့...နွားနို့ လိုချင်တဲ့ ယောက်ျားဟာ နွားမရဲ့ ဦးချိုကို နို့ထွက် လာလေ နို့နဲ့ တပင်တပန်းကြိုးစားပြီး နို့ညှစ်တယ်တဲ့။ အသိအမြင် မရှိယင် ဘယ်လောက်ကြိုးစား၊ ကြိုးစား၊ ဘယ်လောက်စိရိယစိုက်စိုက် အချည်းနှီး ဖြစ်နိုင်တယ် ဆိုတာကို ပေါ်လွင်အောင် တမင်ဆောင်ပြတဲ့ ဥပမာတွေပါ။ တကယ်ဘဝမှာ ပိုးစုန်းကြူးတွေကိုပုံပြီး မီးမွှေးသူ၊ နွားမရဲ့ ဦးချိုကို နို့ညှစ်သူလောက် အသိဉာဏ်ခေါင်းပါးသူတွေ ရှိဟန်တော့ မတူပါဘူး။

ဒါပေမယ့် လူဟာ အသိဉာဏ်အရှိဆုံး သတ္တဝါဆိုပေမယ့် လူသတ္တဝါလောက် အများများ အယွင်းယွင်းတွေ ပြုမိပြောမိ၊ တွေးကြံမိတဲ့ သတ္တဝါမျိုး သတ္တလောကမှာ ရှိမယ်မထင်ဘူး။ “ဒါကို ငါမပြုခဲ့ယင် အကောင်းသား၊ ဒီလိုပြောမိတာ မှားသွားခဲ့ပြီ၊ အခုတော့ ငါထင်ထားတာတွေ လွဲကုန်ပြီ” စတဲ့ ညည်းညူသံတွေ၊ နောင်တသံတွေကို လူတွေထဲမှာ အများဆုံး ကြားရတယ်။ သဘောကဲ့လို့မူတော့၊ အမြင်မတူတာတွေကိုလဲတွေ့

(ပဉ္စမအကြိမ်)

နိုင်တယ်။ မဟုတ်တာမှန်း သိသာလွန်းပါလျက်နဲ့ အဟုတ်ကြီးအနေ စွဲလမ်းခံယူထားတာမျိုးတွေလဲ တွေ့နိုင်တယ်။ အောင်မြင်သူ၊ ပြေလည်သူကနည်းပြီး မအောင်မြင်သူတွေ၊ ကျရှုံးသူတွေ၊ မပြေလည်နိုင်သူတွေ၊ အမှားကိုပြုမှုနေသူတွေ များနေတာလဲ တွေ့နိုင်တယ်။ ဒါကို ထောက်ခြင်း အားဖြင့် လူ့အသိဉာဏ်ဟာ ထင်သလောက် မမြင့်မားသေးဘူးလို့ ဆိုရမှာပဲ။

ကိုယ့်ဘဝကိုပြန်ကြည့်လိုက်ယင် ဟုတ်တာကနည်းနည်းရယ်၊ မဟုတ်တာတွေ၊ အမှားတွေကအများကြီး၊ ဒါတွေကို ပြန်မြင်ပြီး နောင်တတွေ ရနေမိတာပဲ။ ကိုယ့်အမှားတွေ၊ မပြုသင့်တာ ပြုခဲ့မိတာတွေကို ပြန်မြင်ယောင်တိုင်း စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ရလို့ ပြန်မတွေးဖို့ အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားနေရတာပဲ။

တခါတုန်းက...ဟိုရှေးရှေးတုန်းက...ဆရာကြီး စာဦးထံမှာ အနယ်နယ် အရပ်ရပ်က တပည့်တွေ လာပြီး ပညာသင်နေကြတယ်။ နွေဦးပေါက်တနေ့မှာ ဆရာကြီး အိမ်မှာ အသုံးပြုဖို့ ထင်း စုဆောင်းရအောင် ဒီတပည့်တွေ တောထဲကို ထွက်လာခဲ့ကြတယ်။ သူတို့တွေထဲမှာ အင်မတန်မှ ပျင်းတဲ့ လူငယ်တယောက်ပါတယ်။ တောထဲရောက်ကြတဲ့ အခါမှာ တခြားသူတွေ ကြိုးကြိုးစားစား ထင်းခုတ်ကြ၊ မျိုးကြ၊ ရွာကြပေမယ့် ဒီပျင်းတဲ့လူငယ်ကတော့ ကြိုးကြိုးစားစားမရွာဘူး၊ ပျင်းတာကိုး။ ဒီတော့ ဟိုယောင်ယောင် ဒီယောင်ယောင် လျှောက်နေယင်းက ပေလှမ်းလှမ်း တနေရာမှာ အရွက်တွေကြော့ကျလို့ အရိုးပြိုင်းပြိုင်းဖြစ်နေတဲ့ ရေခဲတက်ပင်ကြီးတပင်ကို မြင်တယ်။ ဒီသူငယ်က ဘယ်နှယ် တွေးသလဲဆိုတော့.... “ဒီသစ်ခြောက်ပင်ကြီးပေါ် တက်ပြီး သစ်ကိုင်း တွေကို ချိုးလိုက်ယင် ထင်

(ပဉ္စမအကြိမ်)

နောင်တ တဖန်

တစည်းလောက်တော့ ခဏနဲ့ရမှာပဲ။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့လိုက်ပြီး ငါတော့ တပင်တပန်းထင်းရှာမနေတော့ဘူး။ တရေးတမော လောက်အိပ်ပြီး အနားယူလိုက်အံ့မယ်။ ပြန်ခါနီးမှ ဟိုသစ်ပင် ပေါ်တက်ပြီး ထင်းချိုးတာပေါ့” လို့ တွေးပြီး ရေခဲတက်ပင် ကြီးအောက်ကို သွားတယ်။ ရောက်တော့ သူ့မှာ ပါလာတဲ့ ရှုံတဘက်ကိုသစ်ပင်ခြေရင်းမှာ ဖြန့်ခင်းပြီး လှဲအိပ်လိုက်တယ်။ အိပ်လိုက်တာမှ တောကျိုးကုန်းအော်သလို ဟောက်ပြီး နှစ်နှစ် ပြိုက်ခြိုက်ကြီး အိပ်နေတာတဲ့။

သူ့အိပ်နေတုန်း တခြားလူငယ်တွေကတော့ ကြီးကြီးစား စားထင်းရှာကြတယ်။ ထင်းကောင်းတွေကို ရွေးချယ်စုဆောင်း မိကြတယ်။ ညနေစောင်းတော့ ထင်းစည်းကိုယ်စီနဲ့ပြန်လာကြ တယ်။ သူတို့ အပြန်လမ်းမှာ ရေခဲတက်ပင်အောက်မှာ အိပ် မောကျနေတဲ့ လူငယ်ကိုတွေ့တော့ ခြေနဲ့ကန်ပြီး နှိုးသွားကြ တယ်။ “ဟဲ့...ပျင်းကြီး ထတော့” လို့ နှိုးသွားမှာပေါ့။

ဒီတော့မှ ပျင်းတဲ့လူငယ်ဟာ အိပ်ရာကလူးလဲထ။ စောစော ကတည်းက သူ့ကြံထားတဲ့ အတိုင်း ရေခဲတက် ပင်ကြီးပေါ် ကသောကမျော တက်ပြီး ခံတက်ကိုင်းတွေကို ချိုးတာပေါ့။ ပါပေမယ့် သူ့ထင်ထားသလို ရေခဲတက်ပင်ကြီးက သစ်ခြောက် ပင်ကြီးမဟုတ်တော့ အကိုင်းတွေကို လွယ်လွယ်နဲ့ ချိုးမရဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် အချိန်ကလဲ မရှိတော့ မရဘာချိုးရ တော့တာပဲ။ ဒီလိုမရအရကမှူးရှူးထိုးနဲ့ချိုးယင်းအကိုင်းတစ်ခုခု ဖျားစွန်းနဲ့သူ မျက်စိကိုထိုးမိပြီးမျက်စိကန်းသွားတယ်။ နာလွန်း တော့ မျက်စိတဖက်ကို လက်နဲ့ပိတ်၊ သစ်ပင်ပေါ်က ခက်ခက်

(ပဉ္စမအကြိမ်)

ခဲခဲဆင်း၊ အောက်ရောက်တော့ ချိုးချထားပြီးသလောက် ထင်းကိုပုစုဆောင်းချည်နှောင်ပြီးသွားနှင့်ကြပြီဖြစ်တဲ့သူ သူငယ်ချင်းတွေနောက် အပြေးလိုက်လာ ခဲ့တယ်။ သတ္တိကလဲ နည်းတော့တော့ထဲမှာ တယောက်ထည်းချန်ပြီးလဲမနေရဲဘူးနဲ့တူပါတယ်။

ဆရာကြီးအိမ် ပြန်ရောက်တော့ သူသူငယ်ချင်းတွေက ထင်းတွေပုံနှင့်ပြီးနေပြီ။ ဒါနဲ့ သူက သူ့ရေခဲတက်သားစို့ ထင်းတွေကို ထင်းပုံရဲ့ အပေါ်ဆုံးကနေ ထပ်ပုံလိုက်တယ်။

အဲဒီနေ့မှာပဲ ဆရာကြီးဟာ ဇနပုဒ်ရွာတရွာက မိတ်ကြားချက်တခုကို ရထားတယ်။ သူ့တပည့်တွေကို ဒီရွာကို လွှတ်ဖို့လဲ ဆရာကြီးက ကြံထားတယ်။ ဒါနဲ့ ဆရာကြီးက သူ့တပည့်တွေကို ခေါ်ပြီး “နောက်တနေ့နံနက်မှာ မိတ်ကြားထားတဲ့ ရွာကို သွားဖို့ရှိတယ်။ ရွာကသွားဖို့ နည်းနည်းလှမ်းတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မကို စောစောနိုးပြီး ယာဂုကျိုခိုင်းရမယ်။ ယာဂုသောက်ပြီးမှ သွားကြ” လို့ မှာတယ်။

ဒါနဲ့နောက်တနေ့မနက်မှာ တပည့်တွေဟာ စောစောထပြီး ကျွန်မကိုနိုးတယ်။ ဒီလိုနိုးပြီး “ယာဂုကျိုချေပါ” လို့ ခိုင်းလိုက်တယ်။ ကျွန်မက မီးမွှေးပြီး၊ ယာဂုကျိုဖို့ထင်းပုံမှာ ထင်းသွားဆွဲတယ်။ သူ့ဆွဲလာခဲ့တဲ့ ထင်းတွေက မနေက ပျင်းတဲ့ လူငယ်နောက်ဆုံးမှထပ်ပြီးပုံထားတဲ့ခဲတက်သားထင်းစို့တွေပဲ။ ဒီထင်းစို့တွေနဲ့ မီးမွှေးတော့ ဘယ်ကလာမီးတောက်နိုင်မှာလဲ။ ကျွန်မက လဲခဲတက်သားစို့ထင်းတွေချိုးလာတဲ့ လူငယ်လိုခပ်ပျင်းပျင်းခပ်ပျင်းပျင်းနဲ့ တူပါတယ်။ တကယ်ဆို ထင်းစို့နဲ့ မွှေးရမယ့် တခြားခြေခက်တဲ့ ထင်းကို သွားယူပြီး မီးမွှေးသင့်တာပေါ့။

(ပဉ္စမအကြိမ်)

ဒါပေမယ့် ပျင်းကလဲပျင်း၊ သိနားလည်မှုကလဲ မရှိတော့... ဒီခဲတက်သားစို့ ထင်းတွေနဲ့ပဲ မရအရ မီးမွှေးနေတယ်။

ဒီတော့မီးကမတောက်နိုင်၊ မီးမတောက်တော့ ယာဂုအိုးက မကျက်နိုင်နဲ့ မိုးစင်စင်လင်းသွားတယ်။ လူငယ်တွေ အချိန်မီ ယာဂု မသောက်ရတော့ဘူး။ အချိန်နောက်ကျ နေပြီဆိုတော့ တပည့်လူငယ်တွေက မိတ်ထားတဲ့ရွာကို မသွားကြတော့ဘူး။

ဒီအခါမှာ ဆရာကြီးက လာပြီး “ဘာကြောင့်မိတ်ကြားထားတဲ့ရွာကို မသွားကြတာလဲ” မေးတော့ တပည့် တွေက ပျင်းတဲ့လူငယ်ယူလာတဲ့ ခဲတက်သားထင်းစို့တွေ အကြောင်းမှစပြီး ဖြစ်ပုံပျက်ပုံ အလုံးစုံကို ပြန်ပြောပြကြတယ်။

ဒီ အခါမှာ ဆရာကြီးက လုပ်သင့် တာတွေ မလုပ်ခဲ့တဲ့ ပျင်းတဲ့ လူငယ်ကို သာခကပြုပြီး တပည့်တွေကို ဩဝါဒတခု ပေးပါတယ်။

“အမောင်တို့... ရှေးဦးစွာ ပြုလုပ်ရမယ့် အမှုကို ရှေးဦးစွာပဲ ပြုလုပ်ရတယ်။ ရှေးဦးစွာ ပြုလုပ် ရမယ့် အမှုကို နောက်မှပြုလုပ်ယင် သင်တို့ရဲ့ ခဲတက်ကိုင်းစို့ကို ချိုးတဲ့သူငယ်ချင်းလိုမဖြစ်သင့်တာတွေဖြစ်ပြီး နောင်တတဖန်နဲ့ ပူပန်ရတတ်တယ်” တဲ့။

ဒီစကားဟာ ဘဝခရီးသည် ကျွန်တော်တို့အားလုံးအတွက် အမြဲအကျိုးပြုနေမယ့် စကားဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

လုံ့လဝီရိယနည်းခြင်းဆိုတဲ့ ပျင်းရိမှု၊ ထိုင်းဖျင်းမှု၊ တွေခေမှုတွေ လူမှာရှိနေယင် အခြေအနေတွေကို မှန်မှန်ကန်ကန်မပြင်

[[ပဉ္စမအကြိမ်]]

နိုင်တော့ဘူး။ ဘယ်ဟာကို လုပ်သင့်တယ် မလုပ်သင့်ဘူးဆိုတာ လဲ မသိနိုင်တော့ဘူး။ ဒီလို အသိအမြင်မရှိပြန်တဲ့အခါ လုပ်သင့်တာမလုပ်မီ မလုပ်သင့်တာတော့ လုပ်မိတာမျိုးတွေ ဖြစ်ကုန်တယ်။ မလွဲမရှောင်သလဲ ကြိုးစားလို့ လပြုဖို့ ကြိုလာယင်လဲ အကျိုးမရှိတဲ့ ကြိုးစားလို့ လပြုခြင်းတွေဖြစ်ကုန်တယ်။ ရှေးဦးပြုသင့်တာကို နောက်မှပြုခြင်းမျိုးတွေဖြစ်ကုန်တယ်။ ကြိုတင်ပြီး လုပ်ရမှာတွေကို မလုပ်မိလိုက်တာမျိုးတွေလဲ ဖြစ်ကုန်တယ်။ ဒီအခါမှာ ဆုံးရှုံးခြင်းတွေ၊ နောင်တတွေ၊ ပူပင်သောကတွေ ဖြစ်ရတာပဲ။

ကျောင်းသားတဦးအဖို့ စာမေးပွဲ မတိုင်မီ လုပ်သင့်တာ ရှေးဦးစွာလုပ်ရမှာက ကျက်စရာ မှတ်စရာရှိတာတွေကို အပိုင်ကျက်မှတ်ထားဖို့ပဲ။ စာမေးပွဲသိပ်နီးကပ်မှ ကျက်ယင် မှတ်ယင် တော့ ရေခံတက်ကိုင်ချီးတဲ့ လူငယ်လို ကသောကမျောလုပ်ရတာဆိုတော့ မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်တတ်တာပဲ။ နေ့မအိပ် ညမအိပ် ကသောကမျော ထိတ်ထိတ် ပျာပျာနဲ့ ကြိုးစားမိလို့ ရောဂါတွေရပြီး စာမေးပွဲ မဖြေနိုင်ပဲ ကျရှုံးတာမျိုး ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ပြိုင်ပွဲဝင်မယ့် အားကစားသမားဟာလဲ ပြိုင်ပွဲမဝင်မီ စနစ်တကျ မှန်မှန်လေ့ကျင့်ထားဖို့လိုမှာပဲ။ တရားဓမ္မဘက်ကနေ ပြောယင်တော့ မအိုခင်၊ အနာရောဂါတွေမရခင် တမင်တဖိုလ်လောက်တော့ ရအောင် တရားဓမ္မအားထုတ်ထားဖို့ လိုတယ်လို့ ဆိုရမှာပဲ။ အိုမင်းလာမှ၊ သေခါနီးမှ သေရမှာကြောက်လန့်ပြီး ကသောကမျော အားထုတ်တာမျိုးဟာ မမှန်တဲ့ ကြိုးစားခြင်းမျိုးပဲ။ အသက်ကလဲအို၊ ရောဂါကလဲ ကပ်လာတဲ့ အချိန်မှာ

တရားအားထုတ်ယင် ရုပ်ခွန်အား၊ စိတ်ခွန်အားတွေနည်းနေပြီဆိုတော့ ခိုင်ခံ့တဲ့သမာဓိရဖို့ မလွယ်ဘူး။ သမာဓိမရှိယင် အမှန်တရားကို မြင်ဖို့မလွယ်ဘူး။ ဒီတော့ ရုပ်ခွန်အား၊ စိတ်ခွန်အား ရှိတုန်း၊ အခြေအနေတွေ ပေးတုန်းမှာ ကြိုးစားထားရမှာပဲ။

ဗုဒ္ဓက တနေရာမှာ ဘယ်လိုတောင် တိုက်တုန်းထားသလဲဆိုတော့ “ရင်ဝမှာ လှံစူးဝင်ခံရသူဟာ နာကျင်ခြင်း ဝေဒနာက လွတ်အောင် ချက်ချင်းနှုတ်ပယ်ဖို့ ကြိုးစားသလို၊ ဦးခေါင်းမှာ မီးလောင်သူဟာ အလျင်မြန်ဆုံး မီးလောင်မှုမှ လွတ်အောင် ကြိုးစားငြိမ်းသတ်သလို၊ ဒီဘဝမှာလဲ လွတ်မြောက်ရေးတရားကို ဆိုင်းတဲ့ မနေပဲ လျင်လျင်မြန်မြန်ပဲ ကြိုးစားအားထုတ်ရမယ်” တဲ့။ ပီပီတော့ “လို့ လကြိုးကုတ် အားထုတ်မှုကို ယနေ့ပင် ပြုအပ်၏၊ ပြုသင့်၏၊ ပြုဆိုက်၏၊ ပြုရမည်” တဲ့။

ဝီရိယအားနည်းလို့ လုပ်သင့်တာမလုပ်မိပဲ တွေဝေနေယင် အခွင့်အခါကောင်းတွေကို လက်လွတ်သွားတာပဲ။ လက်လွတ်ခဲ့တာတွေမှ အကြိမ်ကြိမ်ပါပဲ။

တခါတုန်းက ပန်းပုဆရာတဦးက ပြခန်းမှာ ပန်းပုရုပ်တွေ ထုပြီးပြထားတယ်။ သူ့ပန်းပုရုပ်တွေထဲမှာ ထူးခြားတဲ့ ပန်းပုလက်ရာတခုပါနေတယ်။ ဘာလဲဆိုတော့ ရှေးဂရိခေတ်က နတ်တပါးရဲ့ရုပ်တုပဲ။ အဲဒီနတ်ရုပ်ကို ဘယ်လို ထုလုပ်ထားလဲ ဆိုတော့ နတ်ရုပ်ရဲ့မျက်နှာကို ဆံပင်တွေနဲ့ ကွယ်ထားဟန် ထုထားတယ်။ ခြေထောက်မှာ အတောင်တပ်ထားတယ်။ နတ်ရုပ်ရဲ့အမည်ကို “အခါအခွင့်... Opportunity” လို့ ဝေါဟာရတယ်။ ပန်းပုလက်ရာတွေကို လာကြည့်ကြတဲ့ လူတွေထဲက

ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်းဟာ ဒီနတ်ရုပ်ကို “ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ အခုလို ထွင်းထုထားပါလိမ့်” ဆိုတာ တွေးမရဖြစ်နေတယ်။ “အခါအခွင့်” ဆိုတဲ့အမည်က ဘာကိုရည်ညွှန်းတာပါလိမ့်ဆိုတာကိုလဲ အဓိပ္ပာယ်ဖော်မရဖြစ်နေတယ်။ ဒါနဲ့ ဒီနတ်ရုပ်ကိုထုလုပ်တဲ့ ပန်းပုဆရာဆီ သွားပြီး....

“ဘာလို့ နတ်ရုပ်ရဲ့မျက်နှာကို ဆံပင်တွေနဲ့ကွယ်ဝှက်ထားတဲ့ဟန် ထုလုပ်ရတာပါလဲ” လို့မေးတယ်။ ဒီတော့ ပန်းပုဆရာက—

“အခွင့်အခါကောင်းဆိုတာ လူတွေဆီ ရောက်ရောက်လာတတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အခွင့်ကောင်း အခါကောင်းရောက်လာတာကို ရောက်လာတယ်ရယ်လို့ လူတွေကမသိမမြင်တတ်ကြဘူး။ ဒီလိုမသိမမြင်တတ်တာကို ရည်ရွယ်ပြီး မျက်နှာပေါ်မှာ ဆံပင်ဖုံးထားတဲ့ဟန် ထုလုပ်ထားတာပါ” လို့ရှင်းပြတယ်။

“ခြေထောက်မှာ အတောင်တပ်ထားတဲ့ သဘောကကောဗျာ” လို့ ဒီပုဂ္ဂိုလ်က ဆက်မေးပြန်တယ်။

“အခွင့်အခါကောင်းဆိုတာ ရောက်လာပြီးယင် ကြာကြာနေတာမှတ်ဘူး။ ခဏနဲ့ ပြန်ထွက်သွားတာပဲ။ ယူတတ်တဲ့သူမှ ရုတ်တရက် ဒီသဘောကို ရည်ညွှန်းပြီး အတောင်တပ်ထားတာပါ” လို့ ပန်းပုဆရာက ပြန်ဖြေတယ်။ ဒီတော့မှ “အခါအခွင့်” လို့ အမည်ပေးထားတဲ့သဘောကို ဒီပုဂ္ဂိုလ် သဘောပေါက်သွားတယ်တဲ့။

ဟုတ်တယ်။ ပျင်းပြီ၊ တွေ့ဝေပြီ၊ လေးတဲ့ ပြီဆိုယင် လုပ်သင့်တာမလုပ်ပဲ အချိန်တွေကို ဟိုရွှေ၊ ဒီရွှေ၊ ရွှေ့တယ်။ လုပ်သင့်တာ

မလုပ်ပဲ အချိန်တွေကို ရွှေရွှေပစ်ခြင်းဟာ ဝင်လာတဲ့အခါ အခွင့်ကောင်းတွေကို ရွှေရွှေပစ်ရာ၊ ဖယ်ဖယ်ပစ်ရာ ရောက်တယ်။ ကျော့ခိုင်းပစ်ရာရောက်တယ်။ နောင်အချိန်လွန်သွားတဲ့အခါကျတော့မှ “ငါ့နယ် ဒါကိုမလုပ်လိုက်မိလေခြင်း”၊ “ဒါကို ယူလိုက်မိယင် အကောင်းသား” စတဲ့ နောင်တတွေ ရတော့တာပဲ။

ငယ်ရွယ်ချိန် စာပေသင်နိုင်ခွင့်၊ ဆည်းပူးနိုင်ခွင့်ရပါလျက် မသင်ခဲ့ မဆည်းပူးခဲ့မိတာတွေ၊ ကိုယ့်အနီးအနားမှာ သက်ဆိုင်ရာ ပညာရပ်တွေမှာ ကျွမ်းကျင်တတ်မြောက်ကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ အသက်ထင်ရှားရှိနေပါလျက် ယူသင့်ယူထိုက်၊ ဆည်းပူးသင့် ဆည်းပူးထိုက်တဲ့ပညာကို မဆည်းပူးလိုက်မိခြင်းတွေ၊ ကိုယ့်အပေါ်မှာ ဘယ်သူမှ မချစ်နိုင်တဲ့ ချစ်ခြင်းမျိုး၊ ဘယ်သူမှ မထားနိုင်တဲ့ စေတနာမျိုး၊ ဘယ်သူမှမလုပ်နိုင်တဲ့ ပြုစုစောင့်ရှောက်ခြင်းမျိုးနဲ့ချစ်ခဲ့၊ စေတနာထားခဲ့၊ ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့တဲ့ မိခင်အို၊ ဖခင်အိုတွေရှိနေပါလျက် တုံ့ပြန်ပြီး မပြုစု မစောင့်မရှောက်မိခဲ့တာတွေကို နောင် အချိန်လွန်တဲ့အခါ နောင်တကြီးစွာရတာပဲ။ စိတ်ကောင်းစေတနာနဲ့ ကောင်းတာ ပုန်ပြုတ်တာတွေကိုမလုပ်ခဲ့မိတာတွေ၊ တိုးတက်အောင်မြင်ဖို့အခြေအနေကောင်းတွေရခဲ့ပါလျက် (ရလို့ ရနေမှန်းကလဲ မသိတော့) တိုးတက်အောင်မြင်အောင် မလုပ်ခဲ့မိတာတွေကို အချိန်လွန်အရွယ်လွန်ပြီး အခွင့်အခါကောင်းတွေ လွန်ကုန်တဲ့ အခါမှာ နောင်တတွေရပြန်တာပဲ။ တိုးတက်အောင်မြင်ဖို့ အခြေအနေရှိတုန်း၊ တိုးတက်အောင်မြင်အောင် ကြိုးစားနိုင်တဲ့စိတ်ပူန်အား

ရုပ်ခွန်အားရှိတုန်းမှာ တိုးတက်အောင်မြင်အောင်၊ ဒါမှမဟုတ် ပြည့်စုံသင့် ပြည့်စုံထိုက်တာကို ပြည့်စုံအောင် မကြိုးစားခဲ့သူဟာ အရွယ်လွန်တဲ့အခါ ဘဝနေရေး မလှမပနိုင်ပုံကို ဗုဒ္ဓစာပေမှာ ကြိုးကြာငှက်ဆိုကြီးနဲ့ ဥပမာနှိုင်းပြထားတာရှိတယ်။

ကြိုးကြာကြီးဟာ အသက်ကလဲအို၊ အတောင်ကလဲ ကျွတ် ကုန်ပြီဆိုတော့... အစာပေါ်တဲ့ချောင်းမြောင်း အင်းအိုင်တွေဆီ ပျံသန်းပြီး အစာမရှာနိုင်တော့ဘူး။ ဒီတော့... အနီးအနားက ရေခမ်းနေတဲ့ငါးလဲကုန်နေပြီဖြစ်တဲ့ အိုင်ဘေးမှာ ငါးတကောင် တလေ ရလေခိုးနဲ့ ညှိုးညှိုးငယ်ငယ်မှိုင့်မှိုင့်တွေတွေ့အစာစောင် နေတာလိုပဲတဲ့။ အချိန်ရှိတုန်း၊ အခါအခွင့်ရတုန်း၊ သန်သန် မာမာရှိတုန်း အောင်မြင်ဖြစ်ထွန်းသင့်တာကို အောင်မြင်ဖြစ် ထွန်းအောင် စိစိစစ်စစ် စည်းကမ်းတကျ စုဆောင်းသင့်တာ စုဆောင်းမိအောင် မကြိုးစားခဲ့ပဲ အသက်ကြီးမှ အပန်းတကြီး ဝမ်းစာရှာနေတဲ့ အဖြစ်မျိုးဟာ ကြေကွဲဖို့ကောင်းတယ်။ ဘယ် လောက် အပန်းတကြီး ရှာဖွေပေမယ့်လဲ အားအင်ချိနဲ့တဲ့ ခန္ဓာ၊ ရိုဝေတဲ့မျက်လုံး၊ ကျဆင်းနေတဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေနဲ့ဆိုတော့ ဘယ်နေရာမှာမှအောင်မြင်တယ်ရယ်မရှိပဲ မှိုင်တွေချနေရတာက များနေမှာပဲ။ ဘဝရှဲ့ဆည်းဆာညနေချိန်မှာ တခြား အားကိုးရ မယ့်သူလဲမရှိပဲ ကြေကြေကွဲကွဲနဲ့ ငေးဝိုင်တွေဝေနေရတဲ့ အထီး ကျန်ဘဝမျိုးဟာ သိပ်ကိုဆွေးမြည့်ဖွယ် ကောင်းမှာပဲ။

ဒီတော့အခါအခွင့်ရခိုက်မှာလုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာကို လုပ်ဖို့ လုပ်နေဖို့၊ ကြိုးစားသင့် ကြိုးစားထိုက်တာကို ကြိုးစားဖို့၊ ကြိုး

((ပဉ္စမအကြိမ်))

စားနေဖို့ လိုမှာပဲ။ လူ့ဘဝသက်တန်းဟာ တကယ် တော့ ထိုတောင်းလွန်းပါတယ်။ တိုတောင်းတဲ့ဘဝတာမှာ စောစော ကပြောခဲ့တဲ့ ပန်းပုရုပ် ဥပမာလိုပဲ၊ ရလာတဲ့အခါအခွင့်တွေဟာ လဲ သိပ်ကြာကြာနေမှာမဟုတ်ဘူး။ မကြာမတင်ကုန်သွားတတ်၊ လွန်သွားတတ်၊ ထွက်ခွာသွားတတ်တာပဲ။ အချိန်တွေရွေ့ပြီး ပျင်းရိနေလိုက်ယင် အခွင့်အခါကောင်းတွေ အများကြီး လွန် ကုန်နိုင်တယ်ဆိုတာသတိထားပြီး မှန်မှန်ကြိုးကြိုးစားနေရမှာပဲ။

မှန်မှန်ကြိုးကြိုးစားနေသူဟာ အခါအခွင့်ကောင်းနဲ့ရင်ဆိုင် တိုးမိမှာပါပဲ။ လွဲချော်သွားဖို့ သိပ်မရှိပါဘူး။

ဒီတော့ ဘဝမှာ ရသင့်ရထိုက်တဲ့ အခွင့်အခါကောင်းတွေကို ရဖို့ “ဝိရိယရှိလျှင် လောက၌ မထမြောက် မအောင်မြင်နိုင်တာ ဟူသည်မရှိ” လို့ အားမာန်တင်းပြီး ကြိုးစားရမှာပဲ။ ကြိုးစား နေရမှာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

((ပဉ္စမအကြိမ်))

လိုက်ပါ ထောက်ကူမှုမပြုဘူးပေါ့။ ဒီသဘောတွေကို သက်ဆိုင်ရာသဘာဝက ကလေးတွေပြုပြီး ဘဝခရီးသည်အချင်းချင်း၊ ဘဝခရီးသွားအချင်းချင်း အားပေးတဲ့အနေနဲ့... အမှတ်တမဲ့ဖြစ်နေယင်လဲ ပြန်ပြီးသတိရအောင် သတိပေးတဲ့အနေနဲ့... ကျွန်တော်ပြောခဲ့ပါပြီ။ ပြောသူကလဲ ပြောပြီးလို့ နားထောင်သူတွေကလဲ နားထောင်လို့ ပြီးပါပြီ။ ပြောပြီး နားထောင်ပြီးတဲ့အခါမှာ ပြောသူရော နားထောင်ကြတဲ့သူများပါ အရေးတကြီးလိုအပ်ချက်ကတော့... “အောင်မြင်ပြီးစီးခြင်း အခြေခံတရားတွေ” မိမိတို့မှာ ကိုယ်စီကိုယ်ငှ ရှိဖို့ပါပဲ။

ဒီနေရာမှာ အဖြစ်အပျက်ကလေးတခုကိုပဲ သာကေပြုပြီး အဆုံးသတ်အနေနဲ့ပြောပါရစေ။

တခါတုန်းက ရွာတရွာမှာ ပညာရှိတဦးရှိတယ်။ ဒီပညာရှိဟာ လူတွေရဲ့အခက်အခဲတွေ၊ ပြဿနာတွေကို ဖြေရှင်းပေးနိုင်တော့ သူ့ရဲ့ကျော်စောသတင်းက သိပ်ကြီးနေတယ်။ ရပ်ဝေးရပ်နီးကလူတွေဟာ သူ့ဆီလာပြီး မေးကြ၊ မြန်းကြ၊ အကြံဉာဏ်ယူကြရတယ်။ လာဘ်သပဏာတော့ကလဲ ဒီပညာရှိမှာ သိပ်ပေါများတယ်။ ဒါကိုရွာမှာရှိတဲ့ “လူရမ်းကား” တသိုက်က သိပ်ကိုမနာလို ဖြစ်နေကြတယ်။

ဒါနဲ့ တနေ့မှာ ဒီလူရမ်းကားတွေကို ခေါင်းစောင်လုပ်တဲ့လူက “ဒီပညာရှိကို တို့တတွေ အရှက်ခွဲကြရအောင်” လို့ပြောပြီး သူ့အပေါင်းအဖော်တွေနဲ့ ဘယ်ပုံဘယ်နည်းအရှက်ပုံပယ်ဆိုတာ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြတယ်။ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးပြီးတော့ အပျားသဘောကျ အစီအစဉ်တွေဆွဲတယ်။ ရမ်းကားတဲ့သူတွေဆိုတော့

အခန်း [၇]

ကိုယ်သာလျှင် ကိုယ့်ဘဝရဲ့ပဲကိုင်

ကျွန်တော်ပြောခဲ့တာတွေကို ပြန်ပြီးချုံးလိုက်ယင် လောကမှာ လူတဦးအတွက် ဖြစ်ချင် လိုချင် အောင်မြင်ချင်ရာကို ဖြစ်နိုင်၊ ရနိုင်၊ အောင်မြင်ပြီးစီးနိုင်တဲ့ အခြေခံအကြောင်းတရား ၄ မျိုးရှိတယ်။ ဒါတွေကတော့ (၁) အခြေအနေတွေကို မှန်မှန်ကန်ကန် ကြည်ကြည်လင်လင် မြင်နိုင်တဲ့အမြင်၊ (၂) ခိုင်ခံ့တည်ကြည်တဲ့စိတ်ဓာတ်၊ (၃) မြင့်မြတ်တဲ့ဆန္ဒ၊ သို့မဟုတ် ရည်မှန်းချက်၊ (၄) မြဲမြံတဲ့ ဝီရိယဇွဲလုံ့ လဆိုတဲ့အခြေခံအကြောင်းတရား ၄-မျိုးပါပဲ။ ဒီအခြေခံ ၄-မျိုးထဲက တခုခုက ဦးဆောင်ယင်လဲ ကျန်တဲ့အခြေခံတရားတွေဟာ အတူတကွလိုက်ပါပြီး ထောက်ကူမှုပြုမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဦးမဆောင်ယင်လဲ ဦးမဆောင်သလို

(ပဉ္စမအကြိမ်)

(ပဉ္စမအကြိမ်)

ရမ်းကားတဲ့အစီအစဉ်တွေပဲ ဆွဲကြတာပေါ့။ သူတို့အစီအစဉ်က ဘယ်လိုလဲဆိုတော့....

လူရမ်းကားခေါင်းဆောင်ရဲ့လက်ထဲမှာငှက်ငယ်တကောင်ကို အရှင်ဆုပ်ကိုင်ထားမယ်။ ဒီလိုဆုပ်ကိုင်ပြီး ပညာရှိ လာတတ်တဲ့ လမ်းက စောင့်မယ်။ ဒီလမ်းကလာလို့ သူတို့အနားကို ပညာရှိ ရောက်လာတဲ့အခါမှာခေါင်းဆောင်လုပ်တဲ့လူကသူ့လက်ထဲမှာ ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ငှက်ကို ပညာရှိကိုပြပြီး....

“ပညာရှိကြီး...ဟောဒီ ကျုပ်လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ငှက် ဟာ အသေလား၊ အရှင်လား” ကိုမေးမယ်။ ဒီလိုမေးတဲ့အခါ ပညာရှိက “ငှက်ဟာ အရှင်ပါ” လို့ ဖြေချင်ဖြေမယ်။ ဒီလိုဖြေ ယင် ငှက်ကို လက်နဲ့ချက်ချင်းညှစ်သတ်ပြီး “ဘယ်ကလာ အရှင် ရမှာလဲ၊ ဟောဒီမှာကြည့်...အသေပါ” လို့ ပြမယ်။ တကယ်လို့ ပညာရှိက “ငှက်ဟာအသေပါ” လို့ ဖြေပြန်ယင်လဲ “ဘယ်ကလာ ဟုတ်ရမှာလဲ၊ ဟောဒီမှာကြည့်...အရှင်ပါ” လို့ပြောပြီး ဆုပ်ကိုင် ထားတဲ့ငှက်ကို လှုတ်ပြမယ်ဆိုတဲ့ အစီအစဉ်ပဲ။ ဒါဆိုယင် ပညာရှိဟာ ဘယ်လိုပဲ ဖြေဖြေ သူ့အဖြေဟာ မှားမှားပဲ။ ဒီအခါမှာ ပညာရှိကို “ဒါလားကွာပညာရှိတဲ့၊ ငှက်ကို အရှင် မှန်း အသေမှန်းတောင် မသိတဲ့သူပဲ” လို့ ဝိုင်းပြီး ဟစ်အော် ပြောင်လှောင်ယင်း သိက္ခာချလှုတ်လိုက်တာပေါ့လို့လဲ အစီ အစဉ်လုပ်ထားတယ်။ သူတို့အစီအစဉ်တွေအပေါ်မှာလဲ သိပ်ကို ထဘောကျ ကျေနပ်နေကြတယ်။

ဒါနဲ့ တနေမှာ သူတို့ကြိုတင်စီစဉ်ထားတဲ့အတိုင်း ပညာရှိ လာမယ့်လမ်းကနေစောင့်နေကြတယ်။ မကြာခင်မှာပဲ ပညာရှိ

ဟာ သူတို့စောင့်နေတဲ့လမ်းအတိုင်း လျှောက်လာတယ်။ သူတို့ အနားကို ပညာရှိ ရောက်လာတော့ လူရမ်းကား တွေရဲ့ ခေါင်းဆောင်က....

“ပညာရှိကြီး...ခဏရပ်ပါအုံး” လို့ ပြောတယ်။ ပညာရှိက ရပ်နေတယ်။

ဒီအခါမှာ လူရမ်းကား ခေါင်းဆောင်က....

“ပညာရှိကြီး-အသင်ပညာရှိကြီးဟာပညာရှိပါပေတယ်လို့ ရပ်ခိုးရပ်ဝေးမှာ သတင်းကြီးနေသူပဲ၊ တကယ်ပဲ ပညာရှိ တယ် မရှိဘူးဆိုတာ ကျုပ်တို့သိချင်လို့ပါ။ ကျုပ် ဓာရမေးတဲ့ ပြဿနာလေးကို ဖြေစေချင်ပါတယ်” လို့ ခန့် တဲ့လေ ထံနဲ့ သူ့လက်ထဲမှာ ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ ငှက်ကိုလဲ ပညာရှိရဲ့မျက်နှာ အနားမှာပြပြီးတော့ မေးတယ်။

“ကဲ...ပညာရှိကြီး၊ ကျုပ်မေးတာကို ဖြေစမ်းပါ။ ကျုပ် လက်ထဲမှာရှိတဲ့ငှက်ဟာ အသေလား အရှင်လား”

လူရမ်းကားခေါင်းဆောင်နဲ့ သူ့အဖွဲ့ကတော့ ပညာရှိဟာ တခုခုတော့ဖြေမှာပဲလို့ ထင်နေကြတယ်။ ဖြေတိုင်းလဲများများပဲ။ ဒီလိုများယင်တော့ “ဒါတဲ့လားကွာပညာရှိ၊ ဒီလောက်ပြဿနာ ကလေးကိုတောင် မှန်အောင် မဖြေနိုင်ဘူး” ဆိုပြီး ဟားတိုက် ရယ်မောဖို့၊ ပြောင်လှောင်ကြဖို့ ဟန်ပြင်ထားကြတယ်။

ဒါပေမယ့် ပညာရှိရဲ့အဖြေက သူတို့ထင်ထား၊ ပျော်လင့် ထားတဲ့အဖြေမျိုးထွက်မလာတော့ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ လူရမ်းကားခေါင်းဆောင်ရဲ့ လက်ထဲမှာဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ ငှက် ငယ်ကိုကြည့်ပြီး ပညာရှိဖြေလိုက်ပုံက....

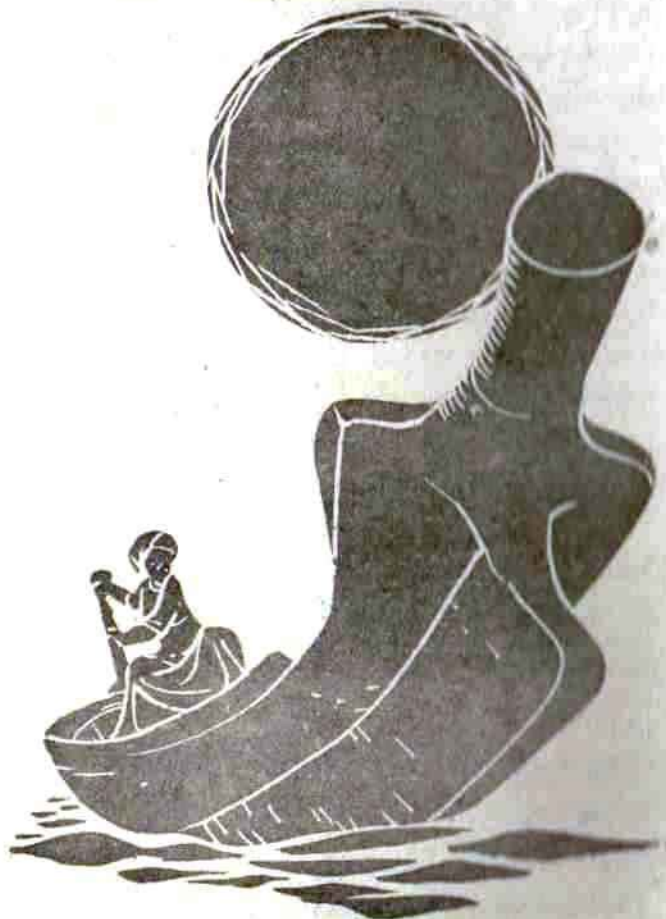
“မောင့်သဘောအတိုင်းပါပဲ” တဲ့။

ပညာရှိဆိုတော့ သူ့အဖြေစကားထဲမှာ ပညာအပြည့်ပါနေတယ်။ အမြော်အမြင်တွေလဲ အများကြီးပါနေတယ်။ လူရမ်းကားတွေအပေါ် ဂရုဏာသက်ခြင်းတွေလဲ ပါနေတယ်။ ငှက်ငယ်ရဲ့ သေမှု၊ ရှင်မူဟာ လူရမ်းကားရဲ့လက်ထဲမှာပဲရှိနေတယ်။ သူက အရှင်ပါလို့ ဖြေလိုက်ယင် လူရမ်းကားက ငှက်ငယ်ကို ညှစ်သတ်ပစ်မှာသိတယ်။ ငှက်ငယ်ဟာ အသေပါလို့ပြောယင်လဲ လူရမ်းကားက ငှက်ငယ်ကိုလွှတ်ပြုမှာကို သူသိတယ်။ ငှက်ငယ်ရဲ့ သေမှု ရှင်မူ နဲ့ မှားမှု မှန်မှု ဟာ လူ ရမ်း ကား ရဲ့ လက်ထဲမှာ ရှိနေတယ်။ လူရမ်းကား ပြုတဲ့အတိုင်း၊ လူရမ်းကားရဲ့ ဆန္ဒ သဘောထားအတိုင်း ဖြစ်ဖို့ရှိနေတယ်ဆိုတာ ပညာရှိဟာ မြင်နေတယ်။ ဒါလောက်တွင်မကသေးဘူး။ လူတိုင်းဟာ မိမိဘဝကို ကောင်းအောင် ဆိုးအောင် လူမိုက်ဖြစ်အောင်၊ လူလိမ္မာဖြစ်အောင်၊ တိုးတက်အောင်မြင်သူဖြစ်အောင်၊ ကျရှုံးသူဖြစ်အောင် ပဓာနအားဖြင့် မိမိကိုယ်တိုင်ဖန်တီးနိုင်တယ်။ မိမိဘဝဟာ မိမိလက်တွင်းမှာ ပဓာနအားဖြင့် ရှိနေတယ်ဆိုတာကိုလဲ ပညာရှိဟာ မြော်မြင်ဆင်ခြင်နေမိတယ်။ ဒါကြောင့် “မောင့်သဘောအတိုင်းပါပဲ” လို့ ဖြေလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

လူရမ်းကားတွေဟာ ပညာရှိရဲ့အဖြေကို ဘယ်လိုမှအပြစ်ရှာမရနိုင်တော့ဘူး။ တွက်ခွာသွားတဲ့ ပညာရှိကို ငေးကြည့်ယင်၊ ပါးစပ်တွေအဟောင်းသားနဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြတယ်တဲ့။

ဒီအဖြစ်အပျက်ကလေးမှာ ပညာရှိပြောသွားတဲ့ စကားအတိုင်းပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ဘဝဟာ ပဓာနအားဖြင့် ကျွန်တော်တို့

(ပဉ္စမအကြိမ်)

ကိုယ်သာလျှင် ကိုယ့်ဘဝ ရှဲ့့ကိုယ်

လက်ထဲမှာပဲ ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဘဝကို ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်တိုင် မှန်တဲ့အသိအမြင်၊ ခိုင်ခံ့တဲ့စိတ်ဓာတ်၊ မြင့်မြတ်တဲ့ ဆန္ဒ၊ မြဲမြံတဲ့ဝီရိယတွေနဲ့ ကောင်းအောင်၊ တိုးတက်အောင် အခက်အခဲတွေကနေ ကျော်လွှားနိုင်သူတွေ ဖြစ်အောင် ဖန်တီး ရမှာပဲ။ ကိုယ့်ဘဝကို မမြင်နိုင်တဲ့ အတိတ်ကြံ့မာရဲ့ လက်ထဲ ပုံအပ်မထားသင့်ပါဘူး။ သူတပါးတွေအပေါ်မှာလဲ ယုံစား အားကိုးမထားသင့်ပါဘူး။ တန်ခိုးတော်ရှင်တွေရဲ့ ဆန္ဒအတိုင်း ကိုယ့်ဘဝဖြစ်ရမှာပဲ ဆိုပြီးလဲ ကိုယ့်ဘဝကို သူများရဲ့ အပိုင် မခံသင့်ပါဘူး။ ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ်တိုင်သာ ပဲ့ကိုင်ပြုပြီး ကျွန်တော်တို့တတွေ ခရီးဆက်ကြရမှာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော့် စေတနာကတော့ ဒီမှာရှိကြတဲ့သူတွေ အားလုံး ဒုက္ခအန္တရာယ်တွေနဲ့ မတွေ့၊ မဆုံး၊ မကြုံရသူတွေ ဖြစ်စေလိုတာ ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် တွေ့နေရယင်၊ တွေ့လာရယင်လဲ ဆိုခဲ့တဲ့ ပြီးစီးအောင်မြင်နိုင်တဲ့ အခြေခံ အကြောင်းတရားတွေနဲ့...

“အကျွေးအကောက်တွေ၊ မောင်မိုက်ချီဝေခြင်းတွေ၊ ရေ အဆန်၊ လေအထန်၊ မှန်တိုင်းဒဏ်တွေ အရှေ့တဲ့ အခက်အခဲနဲ့ ဒုက္ခအန္တရာယ်တွေကို...”

တန်းလှန်နိုင်၊ ပယ်ရှင်းနိုင်၊ ဖြတ်ကျော်နိုင်ပြီး...
အောင်မြင်ကျေနပ်ခြင်း အထွေထွေနဲ့
ပန်းခင်းတဲ့လမ်း၊ ဘဝစမ်းမှာ
ချမ်းချမ်းမြမြ၊ ကြည်ကြည်သာသာ နေနိုင်ကြသူတွေ ဖြစ် လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။

(ပဉ္စမအကြိမ်)

အခန်း [၈]

ငြိမ်းအေးခြင်းဟူသော အဆုံးပန်းတိုင်*

လောကမှာ ပြည့်စုံမှု၊ အောင်မြင်မှုတွေ အပျိုးပျိုးရုံကြပါ တယ်။ တချို့ကလဲ ရာထူးဌာနနန္ဒရနဲ့ပတ်သက်လို့ ပြည့်စုံအောင် မြင်တယ်။ တချို့ကလဲ စက်မှုပညာရှင်ကြီးအဖြစ်၊ သိပ္ပံပညာ ရှင်ကြီးအဖြစ် အောင်မြင်ပြည့်စုံမှုကိုရကြတယ်။ တချို့ကတော့ လဲ ပစ္စည်းဥစ္စာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြည့်စုံအောင်မြင်မှု ရကြတယ်။ တချို့ကတော့လဲ နိုင်ငံကျော်၊ ကမ္ဘာကျော် စာပေအနုပညာရှင်

* ၂၇-၉-၇၀ နေ့ ဘုရားကြီးလမ်း၊ ပေါင်းတည်မြို့ ဟောပြော ဆွေးနွေးပွဲမှ ဖြစ်ပါသည်။

(ပဉ္စမအကြိမ်)

အဖြစ် အောင်မြင်မှုရကြတယ်။ လောကမှာ အောင်မြင်ပြည့်စုံမှုတွေ အမျိုးမျိုးပါပဲ။

ဒါပေမယ့်လောကီအောင်မြင်မှုတွေအားလုံးထက် သာလွန်မွန်မြတ်တဲ့ အောင်မြင်မှုရှိသေးကြောင်းကို အရှေ့တိုင်းက ဗုဒ္ဓတို့လို အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တွေ တွေ့ခဲ့ကြတယ်။ သူတို့တွေ့ရှိတဲ့ အောင်မြင်မှုကတော့ သုခဒန္တာခံစားမှုဝေဒနာတွေက လုံးဝကျော်လွှားနိုင်တဲ့ အောင်မြင်မှုမျိုးပါပဲ။

လူသတ္တဝါ အများဟာ ချမ်းသာသူ့ကို ခံစားလိုကြပါတယ်။ မျက်စိက ကောင်းတာတွေကို ကြည့်ချင်တယ်။ မြင်ချင်တယ်။ သာယာချမ်းသာမှုမရှိတဲ့အမြင်ကို မကြည့်ချင်၊ မမြင်ချင်ပါဘူး။ ထို့အတူပဲ နား၊ နှာခေါင်း၊ လျှာ၊ ကိုယ်ကလဲ သာယာဖွယ် ချမ်းသာဖွယ် အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အထိ အတွေ့တွေကို ကြားချင်၊ အနံ့ခံချင်၊ စားသောက်ချင် ထိတွေ့ခံစားချင်ကြပါတယ်။ မသာယာ၊ မချမ်းသာတဲ့ ဒုက္ခဖြစ်ဖွယ် အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အထိအတွေ့တွေကိုတော့ နည်းနည်းမှ မကြားလဲ မကြားချင်ဘူး။ အနံ့လဲမခံနေလိုဘူး၊ စားသောက်လဲမနေလိုဘူး၊ ထိတွေ့လဲ မနေလိုပါဘူး။

လူသတ္တဝါတွေဟာ ဒီလို သာယာ ခံစားဖို့ ပျော်ရွှင်မှု သုခရရှိအတွက် အမြဲပဲ တောင့်တ နေကြတယ်။ တောင့်တတဲ့ အတိုင်းလဲ ရရှိခံစားနိုင်ဖို့အတွက် ကြိုးစားလုံးပန်းနေကြတယ်။ အင်္ဂလိပ်ဒဿနပညာရှင် စတူးဝပ်မီးလဲ Stuart Mill ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က “လူဟာပျော်ရွှင်ချမ်းသာမှုသုခကိုပဲလိုချင်တောင့်တတယ်”တဲ့

ချမ်းသာသုခပျော်ရွှင်မှုသုခကို ခံစားချင်ကြတဲ့ လူအများပဲ တောင့်တစိတ်တွေကို ခြုံပြီး ဒီနိဂုံးကို သူက ဆွဲယူလိုက်တာပဲ။ မီးလဲအလိုအရာ “လိုချင်တောင့်တခြင်းဟာ လိုချင်တောင့်တစရာကောင်းလို့ပဲ”တဲ့။ ဟုတ်တယ်ပေါ့။ လိုချင်တောင့်တစရာ မကောင်းပဲနဲ့တော့ လူဟာ လိုချင်တောင့်တမှုဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ မီးလဲက ဆက်ပြီး ဆင်ခြင်တယ်။ “သုခသဘောစောင်တဲ့ ချမ်းသာပျော်ရွှင်မှုဟာ လူတွေ တကယ်ပဲ လိုချင်တောင့်တတဲ့ တကယ်ပဲ လိုချင်တောင့်တစရာကောင်းတဲ့ အရာဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် လူတွေဟာ ပျော်ရွှင်ချမ်းသာမှု သုခကိုပဲ လိုချင်တောင့်တတယ်” လို့ နိဂုံးဆွဲခဲ့တာပဲ။

ဒါပေမယ့် ဝေဖန်တဲ့သူတွေက လူဟာ ပီးလဲပြောသလို ပျော်ရွှင်ချမ်းသာမှု သုခကိုသာ တောင့် တ တာ မဟုတ်ဘူး။ တခြားသော ဗဟုသုတရှိရေး၊ အများအကျိုး သယ်ပိုးနိုင်သူ ဖြစ်ရေးစတဲ့ အရာတွေအတွက်လဲ လိုလားတောင့်တမှုတွေရှိနိုင်သေးတယ်လို့ ဝေဖန်ကြတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ လူဟာ ပျော်ရွှင်မှုတခုတည်းကိုသာ မတောင့်တတာတော့ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဝေဖန်သူများ အပါအဝင် လူသတ္တဝါအမြောက်အမြားဟာ ချမ်းသာသုခကိုတော့ လိုချင်တောင့်တကြမှာပဲ။ ရင်မှာ တသိမ်သိမ်ခံစားရခြင်းကို နှစ်သက်ကြမှာပါပဲ။ တဏှာလောတဏှမှာ မကုန်ခန်းသရွေ့တော့... သုခဝေဒနာကို ခံစားဖို့ တောင့်တနေအုံးမှာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီတဏှာလောတဏှာပဲ ကယ်လောက်ပဲတိုးတက်ပြည့်စုံမှုတွေ၊ အောင်မြင်မှုတွေကို ရနေ ရနေ လူဟာ ချမ်းသာခံစားရမှုကို ကျေနပ်ပြီရယ်လို့ မရှိနိုင်ပါဘူး။

ထပ်၍ ထပ်၍ လိုနေဦးမှာပါပဲ။ ထပ်၍ထပ်၍ တောင့်တနေဦး မှာပဲ။ မီးပုံကြီးဟာ ဘယ်လောက်ပဲ လောင်စာတွေကို ရနေ ရနေ၊ အတောက်အလောင်ရပ်သွားတယ်။ ငြိမ်းသွားတယ်ရယ် လို့ မရှိသလို လောဘဟာလဲ ဘယ်လောက်ပဲ ကာမဂုဏ်တွေကို ခံစားသုံးဆောင်နေရပေမယ့် ဝသွားတယ် ကျေနပ်သွားတယ် ရယ် မရှိဘူးတဲ့။

ဒါကို ပြောယင်းနဲ့ ကြားစူးတဲ့အဖြစ်အပျက်တခုကို အမှတ် ရပါတယ်။

တညမှာ ကုန်သည် တရဟာ မြင်းကိုယ်စီ စီးပြီးတော့ ကန္တာရတခုကို ဖြတ်လာကြတယ်။ ဒီလိုဖြတ်လာယင်းက ရေခန်း နေတဲ့ ရေမရှိတဲ့မြစ်တခုကို ရောက်လာကြတယ်။ ရေမရှိတဲ့မြစ် ဆိုတော့ ကုန်သည်တွေဟာ မြင်းပေါ်ကမဆင်းတော့ပဲ မြင်း ဇက်သတ်ပြီး ခပ်ဖြည်းဖြည်းပဲ ဖြတ်လာကြတယ်။

သူတို့ ဒီလိုဖြတ်နေတုန်းမှာ “အားလုံးရပ်လိုက်!” လို့ အပိန် ပေးလိုက်တဲ့အသံကြီးတသံမှောင်ထဲက ပေါ်လာတယ်။ သူတို့လဲ ကြောက်ကြောက် ရှိန်နှဲ ရပ်လိုက်ကြတယ်။ “မြင်းပေါ်ကအား လုံးဆင်း!” ဆိုတဲ့ အသံပေါ်လာပြန်တယ်။ သူတို့တွေအားလုံး ပဲ ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်နဲ့ မြင်းပေါ်က ဆင်းလိုက်ကြတယ်။ “သင်တို့အောက်မှာရှိတဲ့ အရာတွေကို ကောက်ယူပြီး အိပ်ထဲ ထည့်!” ဒီလိုခိုင်းတဲ့အမိန့်ပေါ်လာပြန်လို့ကြောက် ရှိန်တုန်ယင်ထဲ လက်တွေ့နဲ့ကောက်ယူဖို့ သူတို့ခြေထောက်တွေအနားစမ်းလိုက် တဲ့အခါမှာ မာကျောတဲ့ကျောက်တုံးတွေကျောက်စရစ်ခဲတွေလို

လောဘ မရပ်နိုင်ကြသူတွေ

(ပဉ္စမအကြိမ်)

အရာတွေ့ ကို စမ်းမိကြတယ်။ သူတို့ စိတ်ထဲ မှာတော့ ကျောက်စရစ်ခဲတွေ့လို့ ထင်ကြတာပဲ။ ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နဲ့ ဆိုတော့ အမိန့်သံအတိုင်း လက်နဲ့ ဆုပ်ကိုင်မိရာမှ ခဲတွေ့ကို ကောက်ယူပြီး အိတ်ထဲထည့်ကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ “သင့်တို့ အားလုံးမြင်းပေါ်တက်! သွားကြတော့!” လို့အမိန့်သံပေါ်လာ ပြန်တယ်။ ဒီအခါမှာ မြင်းပေါ်ကို ကျောက်သီသူတို့တက်ကြပြီး မြစ်ကို ခပ်မြန်မြန်ဖြတ်၊ ဖြတ်ပြီးတာနဲ့တပြိုင်နက် မြင်းတွေ့ကို အပြင်းစိုင်းကြတယ်။

အရက်တက်လို့ မိုးလင်းလာတဲ့အခါမှာ ဒီကုန်သည်တွေဟာ ရပ်နားကြပြီးတော့ ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နဲ့ သူတို့ကောက်လာ ခဲ့ရတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို အိတ်တွေထဲကထုတ်ပြီး ကြည့်ကြတယ်။ သူတို့တွေ့ရတာကတော့ စိန်တုံးတွေနဲ့ ပတ္တမြားတွေဖြစ်နေတာ တွေ့ရတယ်တဲ့။ ဘယ်နှယ်လဲ ဒီကုန်သည်တွေဟာ ဒီလောက် အဖိုးထိုက်တန်တဲ့ ပစ္စည်းတွေရလို့ ဘယ်လောက်ပျော်လိုက်ကြ မလဲလို့ထင်မှာပဲ။ ဒါပေမယ့် ကုန်သည်တွေဟာ မပျော်နိုင်ကြ ဘူးတဲ့။ ဘာကြောင့်ဆိုတော့ ကုန်သည်တွေဟာ “ဖြစ်မှဖြစ်ရ လေတို့တတွေ အဲဒီတုန်းက များများစားစား ကောက်ခဲ့ရယင် အကောင်းသား” လို့ နောင်တတွေ ရနေကြလို့ပဲတဲ့။

ဒါဟာ လောဘကြောင့် မချမ်းသာနိုင် ဖြစ်ရတာပဲ။ မကျေနပ်နိုင်ခြင်း တရားကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရတာပဲ။ လောဘ ရှိနေသမျှတော့ ဘယ်လောက် တိုးတက် ပြည့်စုံ ချမ်းသာနေ ပေမယ့် ကျေနပ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အသစ်အသစ် ထပ်ထပ်ပြီး လိုချင် တောင့်တနေအုံးမှာပဲ။ အသစ်အသစ် ထပ်ထပ်ပြီး

(ပဉ္စမအကြိမ်)

ခံစားချင်နေအုံးမှာပဲ။ ဇာတက စာပေတနေရာမှာ တဏှာ လောဘကြောင့် ကိုယ့်တိုင်းပြည်တပြည်နဲ့ မင်းစည်းစိမ်ကိုခံစား နေရတာကို မကျေနပ်အားမရနိုင်လို့ တခြားတိုင်းပြည်သုံးပြည် ကိုပါသိမ်းယူပြီးချမ်းသာသုခခံစားလိုတဲ့မင်းတပါးအကြောင်း ပေါ်ပြထားတာရှိတယ်။ ဒီမင်းက တခြားတိုင်းပြည်တွေကို သိမ်းယူရရှိဖို့ကြံနေတုန်း မမျှော်လင့်ပဲ ဒီအခွင့်အရေး လွတ် သွားတယ်။ ဒီအခါမှာ “ဒီတိုင်းပြည်တွေကို ငါမရလိုက်လေ ခြင်း” ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ စားမဝင်အိပ်မပျော်နိုင်ဖြစ်တယ်။ ပူလောင် သောကတွေနဲ့ ဆောက်တည်ရာမရဖြစ်တယ်။ ဒါနဲ့အဆုံးမှာ အိပ်ရာထဲလဲတော့တာပဲ။ လောဘလွန်ရောဂါနဲ့ပဲသေတော့မယ့် အခြေအနေဆိုက်ရောက်လာတယ်။ ဘယ်သမားတော်မှလဲ ကုသ လို့ မရဘူး။ အဆုံးမှာ ဒီဘုရင်ရဲ့ “လောဘလွန်စိတ်ရောဂါ” ကို ကုသဖို့ ပညာရှိသမားတော်ငယ်ကလေးတဦး နန်းတော်ကို ရောက်လာတယ်။ အမှန်က သူဟာ စိတ်ရောဂါကု ပညာရှင် အဖြစ် ရောက်လာတာပါ။

စိတ်ရောဂါကု ပညာရှင်လေးက ဘုရင်ကြီးကို....

“အရှင်မင်းကြီး၊ အရှင်မင်းကြီးအလိုရှိနေတဲ့ သုံးပြည် ထောင်ကို သိမ်းယူရရှိပြီးပဲ ဆိုပါစို့။ ဒီလိုရရှိတဲ့ အခါမှာ “ငါဟာဖြင့် တိုင်းပြည်လေးပြည်ကို အစိုးရတဲ့မင်းဖြစ်ပြီ၊လေး ပြည်ထောင် မင်းစည်းစိမ်တွေကို ငါသုံးဆောင် ခံစားနိုင်ပြီလို့ အရှင်မင်းကြီး ထင်ပါသလား။ ဒီလို တိုင်းပြည်ကြီး လေးပြည် ကို အစိုးရတဲ့မင်းဖြစ်တဲ့အတွက် အရှင်မင်းကြီးဟာပူတော်တော်

(ပဉ္စမအကြိမ်)

လေးအုပ်ကို တချိန်တည်းမှာသုံးဆောင်ခံစားနိုင်ပါ့မလား” လို့ မေးတယ်။

မဖြစ်နိုင်တာကို ဘုရင်မင်းမြတ်ဟာ မြင်လာတယ်။ လေး ပြည်ထောင်လုံးသိမ်းယူလိုတဲ့ သူ့လောဘရဲ့ အချည်းနှီးဖြစ်နိုင်ပုံ ကိုလဲ ဆင်ခြင်မိတယ်။

ပညာရှိလူငယ်ကဆက်ပြုံး....

“အရှင်မင်းကြီးဟာ တိုင်းပြည်လေးပြည်ကို အစိုးရသူဖြစ် ပေမယ့် အိပ်ရာသလွန်လေးခုကို တပြိုင်နက် အိပ်စက်လို့ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ လေးပြည်ထောင်ကိုပိုင်သော မင်းဖြစ်ပေမယ့် မင်းဝတ်တန်ဆာ လေးခုကို တပြိုင်တည်းမှာ ဝတ်လို့မဖြစ်နိုင် ပါဘူး” လို့ ပြောပြတယ်။ လောဘရဲ့ အပြစ်တွေကိုလဲ ထင်အောင်ရှင်းပြတယ်။ ဒီတော့မှ ဘုရင်မင်းမြတ်ဟာ “လော ဘလွန်ရောဂါ” က ထမြောက်သွားတယ်။

လောဘမကုန်သမျှ ဒီလောဘကိုသတိသမ္ပဇဉ်ယှဉ်ပြီးမထိန်း သိမ်းသမျှတော့ ဘယ်လိုတိုးတက်ပြည့်စုံမှုအပေါ်မှာမှ ကျေနပ် မှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဘယ်လောက် ချမ်းသာ ခံစားနေရပေမယ့် ကျေနပ်သွားတယ်၊ ဝသွားတယ်ရယ်လို့တော့ မရှိနိုင်ပါဘူး။ အသစ်အသစ် ခံစားဖို့ တောင့်တနေဦးမှာပဲ။ အသစ်အသစ် ခံစားနိုင်တဲ့ အဖြစ်မျိုးကိုရအောင် တိုးတက် ကြီးပွားရေးတွေ လုပ်ကြရဦးမှာပဲ။

ဒါပေမယ့် ဗုဒ္ဓလို အရိယာပုဂ္ဂိုလ်မျိုးတွေကတော့ လှုပ်ရှား ခြင်းသဘောရှိတဲ့ တသိမ့်သိမ့်ခံစားရတဲ့ သာယာမှုသူတွေထက်

(ပဉ္စမအကြိမ်)

သာလွန်တဲ့အောင်မြင်မှုမျိုးကို ရခဲ့ကြတယ်။ ဒီအောင်မြင်မှုဟာ ဘာလဲဆိုတော့ ဘာခံစား လှုပ်ရှားခြင်းမှ မဖြစ်တဲ့ “ပကတိ ငြိမ်းနေတဲ့သဘော” ကိုဆောင်တဲ့ “နိဗ္ဗာန်သဘာဝ” ကိုရရှိခြင်း ပါပဲ။ ဒီနေရာမှာ နိဗ္ဗာန်ရဲ့သဘာဝကို ပေါ်လွင်အောင် ဗုဒ္ဓနဲ့ မာဂဏ္ဍိယ တွေဆုံပြောဆိုခန်းကို ပြောပြချင်ပါတယ်။

“အခါတပါးမှာ ဂေါတမဗုဒ္ဓဟာ ကုရုတိုင်းကမ္မာ သဓမ္မနိဂုံးမုဒရိတဲ့ ဘာရဒ္ဒာဇဂေါတ္ထလီခေါ်တဲ့ပုဏ္ဏားရဲ့ မီးတင်းကုပ်မှာ လာရောက်ပြီး သီတင်းသုံးတယ်။ ဘာရ ဒ္ဒာဇ ပုဏ္ဏားက မီးကိုရှိခိုး ပူဇော်ကိုးကွယ်တဲ့ ပုဏ္ဏား ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူက မီးတင်းကုတ်လုပ်ထား တာပဲ။

“ဗုဒ္ဓဟာ ဆိုခဲ့တဲ့ ဘာရဒ္ဒာဇရဲ့ မီးတင်းကုပ်အတွင်း မှာ အင်မတန် ခြိုးခြံစွာနဲ့ မြက်ဖျာကလေးကိုပဲ အိပ်ရာ နေရာအဖြစ် အသုံးပြုပြီး သီတင်းသုံးတယ်။ မနက် ဆွမ်းခံ ထွက်တော့မယ့်အခါမှာ မြက်ဖျာ ကလေးကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်လိပ်ပြီး မီးတင်းကုပ်အမိုးမှာ ထိုးထား ခဲ့တယ်။ ပြန်ရောက်တဲ့အခါ ဒီမြက်ဖျာကို ထားပုံတဲ့နေ ရာကမူ၊ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြန့်ခင်းပြီး သီတင်းသုံးတယ်။

ဒီလိုနေလို့ သုံးရက် မြောက်တဲ့နေ့မှာ အကြောင်း တခုရှိလို့ ဗုဒ္ဓက အခါတိုင်းရက်တွေလို မြက်ဖျာကလေး ကို သိမ်းဆည်းမပစ်ခဲ့တော့ပဲ ကမ္မာသဓမ္မနိဂုံးကို ထွမ်းမိ ထွက်လာခဲ့တယ်။

(ပဉ္စမအကြိမ်)

ဆွမ်းခံပြီးလို့ သင့်တင့်တဲ့နေရာမှာ ဆွမ်းစားပြီးတဲ့ အခါမှာ တောအုပ်တခုအတွင်းဝင်၊ သစ်ပင်ရင်းတခုမှစ ကိုယ်တိုင်ပဲ ထိုင်စရာအခင်းကို ဖြန့်ခင်းပြီး သမာပတ် ဝင်စားနေတယ်။

ဒီလိုသစ်ပင်ရင်းမှာ ဗုဒ္ဓနေတော်မူချိန် လောက်မှာ မာဂဏ္ဍိယလို့ အမည်ရှိတဲ့ပရိပိုဇ်ဗာ အညောင်းအညာ ပြေလမ်းလျှောက်ယင်းက ဘာရဒ္ဒာဇပုဏ္ဏားရဲ့မီးတင်း ကုပ်ကိုရောက်လာတယ်။

ရောက်လာပြီးတော့.... ဘာရဒ္ဒာဇနဲ့ စကားစမြည် ပြောနေကြတယ်။

ဒီလို ပြောနေယင်းက မာဂဏ္ဍိယရဲ့ မျက်စိက မီး တင်းကုပ်ထဲမှာ ခင်းထားတဲ့ မြက်အခင်းဆီကို ရောက် သွားတယ်။ မာဂဏ္ဍိယက ပြောလက်စ စကားကို ဖြတ် လိုက်ပြီးတော့....

“အဆွေ ဘာ ရ ဒ္ဒာ ဇ.... သင့်မီးတင်းကုပ်ထဲက ဟောဟိုမြက်အခင်းဟာ ဘယ်သူ့အတွက်ခင်းထားတာ လဲ၊ ရဟန်းတဦးဦးရဲ့ အိပ်ရာထင်ပါရဲ့” လို့ သူ့ထင်မြင် ချက်ကို ပေးပြီး စုံစမ်းတယ်။

“မှန်ပါတယ် မာဂဏ္ဍိယ၊ အဲဒီ မြက် အ ခင်း ဟာ ရဟန်းဂေါတမအတွက် ခင်းထားတာပဲ” လို့ ဘာရဒ္ဒာ ဇက ပြောပြတယ်။

(ပဉ္စမအကြိမ်)

ဒီတော့ မာဂဏ္ဍိယက....

“ရဟန်းဂေါတမဟာ အညွန့်တုံးနေသူပဲ၊ အညွန့် တုံးနေတဲ့ ရဟန်းဂေါတမရဲ့ နေရာအခင်းကို မြင်ရတာ အမြင်ဆိုးရွားလိုက်တာ ဘာရဒ္ဒာဇ” လို့ ဆိုတယ်။

ဒီလိုဆိုတာကို ဘာရဒ္ဒာဇက အထိတ်တလန့်နဲ့ ဟန့် တားတယ်။

“မာဂဏ္ဍိယ ဒီလိုမဆိုလိုက်ပါနဲ့၊ ရဟန်းဂေါတမကို ဒီလိုမဆိုပါနဲ့၊ ရဟန်းဂေါတမဟာ နှယ်နှယ် ပုဂ္ဂိုလ် မဟုတ်ဘူး။ ရဟန်းဂေါတမကို မင်းပညာရှိ၊ ပုဏ္ဏား ပညာရှိ၊ သူကြွယ်ပညာရှိ၊ ရဟန်းပညာရှိတွေ အများ ကြီး ကြည်ညို လေးစားကြတယ်။ ရဟန်းဂေါတမရဲ့ အကျင့်၊ လမ်းစဉ်ကိုလဲ သိပ်ကို ယုံကြည် လေးစားကြ တယ်။ ဒီလို လေးစားကြည်ညိုခြင်းကို ခံရတဲ့ ရဟန်း ဂေါတမလို ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို အညွန့်တုံးနေတဲ့သူလို သင် မပြောပါနဲ့၊ သင် ဒီလို ပြောတာကို ရဟန်းဂေါတမ များ ကြားသွားခဲ့ယင်....”

“အဆွေ ဘာရဒ္ဒာဇ၊ ရဟန်းဂေါတမကိုကိုယ်တိုင် တွေ့ယင်လဲ သူ့ရှေ့မှာ အညွန့်တုံးနေတဲ့သူလို ငါပြောရဲ ပါတယ်။ ဘာကြောင့် ပြောရဲသလဲဆိုတော့ ငါတို့ရဲ့ ကျမ်းဂန်မှာ ရဟန်းဂေါတမလိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို ဖောက

(ပဉ္စမအကြိမ်)

တိုးတက်ရေးမရှိသူ အညွန့်တုံးသူလို့ ဆိုတားတာရှိလို့

“ဒါဖြင့် ရဟန်းဂေါတမလာတဲ့အခါ အခု သင် ပြောတဲ့အတိုင်း အညွန့်တုံးနေတဲ့သူလို့ ပြောမိမ်းပါဇာ”

“ပြောပါမယ် ဘာရဒ္ဒာဇ စိတ်ချပါ”လို့ မာဂဏ္ဍိယ က ကတိပေးတယ်။

ဒီလိုကတိပေးပြီးတော့ ဘာရဒ္ဒာဇရဲ့ မီးတင်းကုပ်ကို ရဟန်းဂေါတမရောက်လာမယ့် ညနေချိန်လောက်မှာ သူ တခေါက်ပြန်လာခဲ့မယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ပြောပြီး ထွက်ခွာသွားတယ်။

အခုလို ဘာရဒ္ဒာဇနဲ့ မာဂဏ္ဍိယတို့ အချီအချပြော

* မာဂဏ္ဍိယရဲ့ ဘဝအမြင် ကတော့.... လောကမှာ လူဟာဖြင့် ပစ္စည်းဥစ္စာကအစ အဘက်ဘက်ကပြည့်ပြည့်စုံစုံနဲ့ နေနိုင်ရေးအတွက် ကြိုးစားရမယ်။ ချို့ချို့နဲ့နဲ့ ဆင်းဆင်းနဲ့နဲ့ မဟုတ်ပဲ ကြည့်ချင်တာ ကြည့်နိုင် ခံစားနိုင်သူ၊ နားထောင်ချင်တာ နားထောင်နိုင် ခံစားနိုင်တဲ့သူ၊ စားချင်တာကို စားနိုင် ခံစားနိုင်တဲ့သူ၊ ကာမဂုဏ်အာရုံကို ခံစားချင်ယင် ခံစားနိုင် တဲ့သူဖြစ်မှ လောကမှာ ဒီလူဟာဖြင့် အောင်မြင်သူ၊ အညွန့် တလူလူနဲ့ တိုးတက်သူဖြစ်တယ်။ ဂေါတမလိုပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ ဒီလို လောကတိုးတက်ရေးတွေကို ကျောခိုင်းနေသူ၊ အား မပေးသူ၊ အညွန့်ချီးနေတဲ့သူ၊ မျက်စိ၊ နား၊ နှာ၊ လျှာ၊ ကိုယ် တို့မှာလဲ ဘာမျှသာယာခံစားမှုမရှိသူဆိုတော့ လူညွန့်တုံးနေ တဲ့သူပဲလို့ ဆိုချင်တာပဲ။

(ပဉ္စမအကြိမ်)

နေတဲ့ စကားတွေကို ဗုဒ္ဓက ဒီဗုဒ္ဓသောတနဲ့ ကြားနေ တယ်။ အမှန်က... မြက်ဖျာကိုအကြောင်းပြုပြီး အခုလို ဘာရဒ္ဒာဇနဲ့ မာဂဏ္ဍိယတို့ အချီအချ စကားပြောဆိုမှု ဖြစ်ပြီး မာဂဏ္ဍိယနဲ့ မိမိတွေ့ဆုံမယ်အကြောင်းကိုသိလို့ ဗုဒ္ဓက တမင်ပဲ အဲဒီနေ့မနက်မှာ မြက်ဖျာကို မသိမ်း ဆည်းပဲ ထားခဲ့တာပဲ။

ညနေချမ်းအချိန်ရောက်တဲ့အခါမှာ ဗုဒ္ဓဟာ တော အုပ်မှထွက်ပြီး ဘာရဒ္ဒာဇရဲ့ မီးတင်းကုပ်ကို ပြန်လာခဲ့ တယ်။

ရောက်လို့ မသိမ်းပဲ ခင်းထားခဲ့တဲ့ မြက်ဖျာပေါ် ဗုဒ္ဓထိုင်မိတဲ့အခါမှာ ဘာရဒ္ဒာဇကဗုဒ္ဓထံချည်းကပ်လာ တယ်။ နှုတ်ဆက်စကားပြောတယ်။ ပြီးတော့ သင့်တင့် လျှောက်ပတ်တဲ့နေရာမှာထိုင်ပြီး သူနဲ့မာဂဏ္ဍိယပြောခဲ့ ဆိုခဲ့တဲ့အကြောင်းကိုပြောဖို့ ကြံလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာရဒ္ဒာဇ မပြောခင်မှာပဲ ဗုဒ္ဓက...

“ဘာရဒ္ဒာဇ...ငါ အခု ထိုင်နေတဲ့ မြက်အခင်းကို အကြောင်းပြုပြီး သင်နဲ့မာဂဏ္ဍိယ အချီအချ စကား ပြောရတယ် မဟုတ်လား” လို့ မေးလိုက်တယ်။

ဘာရဒ္ဒာဇဟာ....ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သွားတယ်။

“ဒီလို စကားပြောခဲ့ရတဲ့အကြောင်းကိုပဲ အကျွန်ုပ် က ပြောမယ်ကြံကာရုံသေး....အရှင်ဂေါတမ ပြောနှင့်

(ပဉ္စမအကြိမ်)

နေပြီကော”လို့ တအံ့တဩနဲ့ ဘာရခွာဇကပြောလိုက် တယ်။

ဘာရခွာဇက နောက်ထပ်စကားဆက်ပြီး ပြောမလို့ လုပ်တုန်းမှာပဲ မာဂဏ္ဍိယဟာ ဗုဒ္ဓနှင့်ဘာရခွာဇတို့ရှိရာ မီးတင်းကုပ်ထဲကို ဝင်လာတယ်။

မာဂဏ္ဍိယက ဗုဒ္ဓကိုနှုတ်ဆက်ပြီးတော့ သင့်လျော် ရာမှာ ထိုင်လိုက်တယ်။ ဒီအခါမှာ ဗုဒ္ဓက မာဂဏ္ဍိယဆီ လှမ်းပြီး....

“မာဂဏ္ဍိယ....ဗျက်စိဟာ သာယာဖွယ် အဆင်း ရူပါရုံမှာ မွေ့လျော် ပျော်ပိုက် နှစ်ခြိုက်တတ်တယ်။ နားဟာလဲ အသံ သဒ္ဓါရုံမှာ မွေ့လျော် ပျော်ပိုက် နှစ်ခြိုက်တတ်တယ်။ နှာခေါင်းဟာလဲ အနံ့မှာ၊ လျှာ ဟာလဲ အရသာမှာ၊ ကိုယ်ဟာလဲ ကာမဂုဏ် အစရှိတဲ့ အတွေ့အာရုံတွေမှာ မွေ့လျော်ပျော်ပိုက် နှစ်ခြိုက်တတ် တယ်။ စိတ်ဟာလဲ ဓမ္မာရုံမှာ မွေ့ လျော် ပျော် ပိုက် နှစ်ခြိုက်တတ်တယ်။မာဂဏ္ဍိယ....ငါဟာ မွေ့လျော်ဖွယ် အဆင်းအာရုံတွေမှာ မွေ့လျော်ပျော်ပိုက်မှုမဖြစ်အောင် ဗျက်စိကို ဆုံးမ ထားပြီးပြီ။ စောင့်ရှောက်ထားပြီးပြီ။ လိုအောင် ပြုထားပြီးပြီ။ စောင့်ရှောက်ထားပြီးပြီ။ မွေ့လျော်ပျော်ပိုက်မှုဆိုလို့ ဘာမျှမဖြစ်အောင် အစတုံး ဖြစ်သွားအောင် ငါပြုထားပြီးပြီ။ ထိုနည်းတူပဲ နား၊ နှာခေါင်း၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ် စသည်တို့ကိုလဲ ဆုံးမ ထားပြီးပြီ။ စောင့်ရှောက်ထားပြီးပြီ။ မွေ့လျော်ပျော်

ပိုက်မှုဆိုလို့ ဘာမျှမဖြစ်အောင်အစတုံးဖြစ်သွားအောင် ငါပြုထားပြီးပြီ။ ငါဟာ.... ဗျက်စိ၊ နား၊ နှာ၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ်တွေကိုဆုံးမဖို့ရန်၊ စောင့်ရှောက်ဖို့ရန်၊ ပိတ် ဆို့ဖို့ရန်လဲ တရားဟောတယ်။ ဒါကို ရည်ရွယ်ပြီး.... ‘ရဟန်းဂေါတမသည် အညွန့်တုံးသူ၊ အညွန့်တုံးနေတဲ့ သူ၊ လောကတိုးတက်ရေးမရှိတဲ့သူ ဖြစ်တယ်’လို့ သင် ပြောခြင်းလား မာဂဏ္ဍိယ”

“မှန်ပါတယ် အရှင်ဂေါတမ....ဒါကိုသာ ရည်ရွယ် ပြီး ရဟန်းဂေါတမဟာဖြင့် အညွန့်တုံးသူ ဖြစ်တယ်လို့ ကျွန်ုပ်ပြောခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ဘာကြောင့် ဒီလိုပြောရ သလဲဆိုတော့ ကျွန်ုပ်တို့ ကျမ်းဂန်မှာ အရှင်ဂေါတမ ဆိုခဲ့သလို ဗျက်စိ၊ နား အပူရှိသည်တို့ကို ဆုံးမထားသူ၊ စောင့်ရှောက်ထားသူ၊ ပိတ်ဆို့ ထားသူကို လောက တိုးတက်ရေးဆိုလို့ ဘာမျှမရှိသူ၊ အညွန့်တုံးသူရယ်လို့ ဆိုထားတဲ့အတွက်ကြောင့်ဖြစ်ပါတယ်”

“မာဂဏ္ဍိယ ပုဂ္ဂိုလ်တဦးဟာ တပ်မက်ဖွယ်၊ ချစ်ခင်နှစ်သက်ဖွယ်ရှိတဲ့ အဆင်းရူပါရုံတွေ၊ ကာမဂုဏ် စိတ်တွေ ယိုမိတ်နိုင်စေတဲ့အဆင်းအာရုံတွေနဲ့ မွေ့လျော် ပျော်ပီး ခံစားဖူးတယ်။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ နောင်အခါ မှာ အဆင်းရူပါရုံတို့ရှိအပြစ်ကို မြင်လာတယ်။မြင်လာ တော့ အဲဒီအဆင်းရူပါရုံတို့ရှိအပြစ်၊အနှောင်အယှက်တို့မှ လွတ်မြောက်ရာကို ရှာတယ်။ ထိုနည်းတူ တပ်မက် နှစ်သက်ဖွယ်အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အတွေ့အထိ၊ စိတ်

ကူးတို့ရဲ့ အပြစ်ကိုလဲ မြင်လာတယ်။ တပ်မက်နှစ်သက် ဖွယ်အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ အစ ရှိသည် တို့ရဲ့ အပြစ် အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်မြောက်ရာကိုလဲ ရှာတယ်။ လွတ်မြောက်မှုအမှန်ကို ရတဲ့အခါ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အဆင်းအနံ့ အစရှိသည်တို့ကို တပ်မက်ခြင်း၊ မှတ်သိပ်ခြင်း၊ နှစ်သက် စွဲလန်းခြင်းတွေ ကင်းသွားတယ်။ အဆင်းအသံ၊ အနံ့ စတဲ့ အာရုံတွေကြောင့် ဖြစ်ပေါ်ရတဲ့ တပ်မက်မှု၊ ပူလောင်မှုတို့လဲ ကင်းသွားတယ်။ တပ်မက်ပူလောင်မှုတွေ ကင်းသွားလို့ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ အတွင်းသန္တာန်မှာ ငြိမ်းအေးတဲ့စိတ် ဖြစ်နေတယ် ဆိုပါစို့ရဲ့။ မာဂဏ္ဍိယ....တပ်မက်ခြင်းတဏှာ အလုံးစုံကင်းပြီး ဘာခံစားမှုမျှ မဖြစ်ပဲ ငြိမ်းအေးတဲ့စိတ်နဲ့ နေနေတဲ့ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကိုတော့ ဘယ်လို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးလို့ သင်ဆိုမလဲ”

“ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုး ဖြစ်တယ်ဆိုတာ အတိအကျ မပြောတတ်ပါ အသျှင်ဂေါတမ”

“မာဂဏ္ဍိယ....ငါ့ဟာ လူအဖြစ်နဲ့ နေ့စဉ်တုန်းက နှစ်သက်တပ်မက်ဖွယ်ရှိတဲ့ အဆင်းအာရုံတွေ၊ ကာမဂုဏ်စိတ်ယိုဖိတ်ဖွယ်အဆင်း ရှုပါရုံတွေနဲ့ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ လုံလုံလောက်လောက် ခံစားနေခဲ့ဖူးတယ်။ တပ်မက်နှစ်သက်ဖွယ်ရှိတဲ့အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အတွေ့အထိ တွေ့နဲ့လဲ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ခံစားပြီးနေခဲ့ဖူးတယ်။ ငါ့မှာ....မိုးဥတုအခါ စံနေဖို့ ပြဿဒ် တဆောင်၊ ဆောင်းဥတုအခါ စံနေဖို့ ပြဿဒ် တဆောင်၊ နွေဥတု အခါ စံနေဖို့

(ပဉ္စမအကြိမ်)

ပြာဿဒ် တဆောင်ရှိခဲ့တယ်။ မာဂဏ္ဍိယ....ငါ့ဟာ မိုးဥတုအခါ စံနေရာဖြစ်တဲ့ ပြာဿဒ်ပေါ်မှာ မိုးလေးလကာလပတ်လုံး ပြာဿဒ်ပေါ်ကမဆင်းပဲ၊ ကာမဂုဏ်မှုအမျိုးမျိုးနဲ့ ခံစား၊ ခံစားနေခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါပေမယ့် နောင်အခါမှာ....သာယာတပ်မက်ဖွယ်ကာမဂုဏ်အာရုံတို့ရဲ့အပြစ်ကိုမြင်ပြီး စွန့်ခွာခဲ့တယ်။ အဲဒီနောက်....ကာမဂုဏ် အာရုံတို့မှ လွတ်မြောက်ရာကို ဟုတ်တိုင်း မှန်စွာ ငါ့ရရှိခဲ့တယ်။ ဒီလိုရရှိခဲ့လို့ ငါ့မှာ ကာမဂုဏ် အာရုံတို့ကို တပ်မက်နှစ်သက်ခြင်း၊ ခံစားခြင်းမရှိတော့ဘူး။ ကာမဂုဏ် အာရုံတို့ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်တဲ့ ပူလောင်မှုလဲ မရှိဘူး။ ကာမဂုဏ် အာရုံတွေကို တောင့်တမှု၊ အာလောင် မှတ်သိပ်မှုလဲ မရှိတော့ဘူး။ ငါ့မှာငြိမ်းအေးနေတယ်။ ငါ့အတွင်းသန္တာန်မှာ ဘာခံစားမှုမှ မဖြစ်ပဲ ငြိမ်းတဲ့စိတ်ဖြစ်နေတယ်။ မာဂဏ္ဍိယ....ကာမဂုဏ် အာရုံမှာ တပ်မက်နှစ်သက်ခြင်း မကင်းနိုင်တဲ့အတွက် ကာမဂုဏ်ကြောင့် ပူလောင်ခြင်းဖြစ်ရသူတွေ၊ ကာမဂုဏ်ကို နှစ်သက်ဖွယ်အဖြစ် မှီဝဲကြသူတွေကို ငါမြင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီသူတွေလို ကာမဂုဏ်ကို ငါမတောင့်တတော့ဘူး။ မတပ်မက် မသာယာတော့ဘူး။ မဗွေလျော် မမှီဝဲတော့ဘူး။ မခံစားတော့ဘူး။ မာဂဏ္ဍိယ....တာကြောင့်လဲဆိုတော့ အဲဒီကာမဂုဏ်တွေထက် သာလွန်တဲ့ ကျော်လွန်တဲ့ ချမ်းသာ ခြင်းမျိုးကို ငါ့ရနေလို့ပဲ။ မာဂဏ္ဍိယ....သင့်ကို ဥပမာတခုနဲ့ ငါပြောမယ်....။

(ပဉ္စမအကြိမ်)

ပစ္စည်းဥစ္စာ ကြွယ်ဝတဲ့ သူကြွယ် တဦးဟာ အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အတွေ့၊ အရရှိတဲ့ ကာမဂုဏ် ငါးပါးတို့နဲ့ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ခံစားပျော်ပါးဖူးတယ်။ အဲဒီ သူကြွယ်ဟာ ဒုရိက္ခိယတွေကို ရှောင်ပြီး၊ သုရိက္ခိယ တွေကို ပြုကျင့်တယ်ဆိုပါစို့။ ဒီလိုပြုကျင့်ပြီး သေလွန် တဲ့အခါ တာဝတိံသာ နတ်လောကကို ရောက်တယ် ဆိုပါစို့။ တာဝတိံသာ နတ်လောကမှာ ဆိုခဲ့တဲ့ သူကြွယ်ဟာ နတ်သမီး အပေါင်းခြံရံပြီး ကာမဂုဏ် ငါးပါးနဲ့ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ခံစားနေရတယ်ဆိုပါစို့။ နတ် တို့ရဲ့ ကာမဂုဏ်တွေကို ခံစားနေရတဲ့ သူကြွယ်နတ်သား ဟာ လူလောက၊ ကကာမဂုဏ်တွေကို တောင့်တပါဦး မလား။ လူလောကမှာရှိတဲ့ ကာမဂုဏ်တွေနဲ့ ပြန်ပြီး နေလိုပါဦးမလား မာဂဏ္ဍိယ”

“နေတော့မှာ မဟုတ်ပါ အသျှင်ဂေါတမ”

“ဘာကြောင့်လဲ မာဂဏ္ဍိယ”

“လူ ကာမဂုဏ်တွေထက် နတ်ကာမဂုဏ် တွေက သာလွန်နေတဲ့ အတွက်ကြောင့် ဖြစ်ပါတယ် အသျှင် ဂေါတမ”

“မာဂဏ္ဍိယ... ဒီဥပမာ အတိုင်းပဲ၊ ငါ့ဟာလဲ လူ အဖြစ်နဲ့ နေခဲ့စဉ်တုန်းက ချစ်ခင်ဖွယ် နှစ်သက်ဖွယ် တပ်မက်ဖွယ်အဆင်း၊ အသံအစရှိတဲ့ ကာမဂုဏ်ငါးပါးနဲ့ ပြည့်ပြည့် စုံစုံ လုံလုံ လောက်လောက် မွေ့လျော် ပျော်ပါးခံစားခဲ့ဖူးပါတယ်။ နောင်အခါမှာ ကာမဂုဏ်

(ပဉ္စမအကြိမ်)

တို့ရဲ့အပြစ်ကိုမြင်ပြီး ကာမဂုဏ်အပူလောင် အနှောင် အဖွဲ့ထိုက်က လွတ်မြောက်ရာကို ရှာခဲ့တယ်။ လွတ်မြောက် ရာအမှန်ကို ရခဲ့တဲ့အတွက် ငါ့အတွင်းသန္တာန်မှာ ကာမ ဂုဏ် အပူအလောင်တွေ၊ ကာမဂုဏ်အတွက် တပ်မက် မွတ်သိပ်မှုတွေ မရှိတော့ဘူး။ ငါ့မှာ ငြိမ်းအေးနေ တယ်။ ငါ့အတွင်းသန္တာန်မှာ ငြိမ်းအေးတဲ့စိတ် ဖြစ်နေ တယ်။ ကာမဂုဏ်ကို တပ်မက်ကြတဲ့ မွတ်သိပ်ကြတဲ့ သူတွေကို ငါမြင်ပါတယ်။ ကာမဂုဏ် ဆာလောင် မွတ်သိပ်မှုကို ဖြေဖျောက်ဖို့ ကာမဂုဏ်တွေကို သူတို့မှီဝဲ ကြတယ်။ ခံစားသုံးဆောင်ကြတယ်။ မာဂဏ္ဍိယ... အဲဒီလူတွေ ခံစားသုံးဆောင် မှီဝဲကြတဲ့ ကာမဂုဏ်မျိုး တွေကို ငါကတော့မခံစား မသုံးဆောင်လိုတော့ဘူး။ မမှီဝဲချင်တော့ဘူး။ ဘာကြောင့်ဆိုတော့ ကာမဂုဏ် တပ်မက် ဆာလောင်မှု ဟူသမျှက ကျော်လွန်ပြီး နတ်ချမ်းသာထက်လဲ သာလွန်တဲ့ ငြိမ်းအေးခြင်းကို ရနေလို့ပဲ။ နတ်ချမ်းသာထက် သာလွန်တဲ့ ငြိမ်းအေး ခြင်းကို ရနေတဲ့ ငါ့အဖို့ ယုတ်ညံ့တဲ့သူတွေရဲ့ ကာမဂုဏ် တွေမှာ မမွေ့လျော်တော့ဘူး။...

“မာဂဏ္ဍိယ.. တခြား နောက် ဥပမာ တခုကို ပြောဦးမယ်၊ နန္ဒာရုံနေတဲ့ ယောကျ်ားတယောက်ဟာ နန္ဒာပိုးတွေ ထကြွ ကိုက်ခဲခံရတဲ့အခါမှာ မဝံ့မရပ်နိုင် အောင် ယားယံနေတယ်။ ဒီအခါ အနာဝတေ့ကို လက် သည်းနဲ့ကုတ်ဖဲ့ယင်းကိုယ်ကို မီးကျီးရမုာကင်ပြီ။ အယား

(ပဉ္စမအကြိမ်)

ပျောက်ရတယ်။ အဲဒီနန္ဒာရှိတဲ့ယောက်ျားဆီကို ဆွေမျိုး
 သာချင်းတွေက နန္ဒာကုစားတတ်တဲ့ ဆေးဆရာကို ပင့်
 လာပြီး ဆေးကုပေးကြတယ်။ ဆေးကုစားခံရလို့ အဲဒီ
 ယောက်ျားဟာ နန္ဒာ ပျောက်ကင်းသွားတယ်။ နန္ဒာ
 ပျောက်ကင်းသွားပြီးဖြစ်လို့ အဲဒီယောက်ျားဟာ ကိုယ်
 အလိုရှိရာကိုသွားနိုင်ပြီ။ ကိုယ်နေချင်ရာမှာ နေနိုင်ပြီ။
 ကိုယ်လုပ်ချင်ရာကို အစိုးတရ လုပ်ကိုင်နိုင်ပြီ ဆိုပါစို့။
 အဲဒီနန္ဒာ ပျောက်ကင်းသွားတဲ့ ယောက်ျားဟာ... နန္ဒာ
 ပိုးတွေထကြွကိုက်ခဲခံရလို့ အနာဝတွေကို လက်သည်းနဲ့
 ကုတ်ဖဲ့ပြီး ကိုယ်ကို မီးကျိုးစုမှာကင်ယင်း အယား
 ပျောက်နေရတဲ့ အခြားနန္ဒာရှိသူ ယေဘကျားတဦးကို
 မြင်တယ်ဆိုပါတော့။ မာဂဏ္ဍိယ... နန္ဒာပျောက်ကင်း
 နေတဲ့ ယောက်ျားဟာ သူမြင်နေရတဲ့ အနုယောက်ျား
 လို့ အနာဝတွေကို လက်သည်းနဲ့ ကုတ်ယင်းဖဲ့ယင်း
 ကိုယ်ကို မီးကျိုးစုမှာကင်ပြီးအယားပျောက်ချင်သေးရဲ့
 လား... မာဂဏ္ဍိယ၊ နန္ဒာပျောက်အောင် ဆေးဝါးမှီဝဲ
 ကုစားဖို့ကော တောင်တသေးရဲ့လား။”

“မဖြစ်နိုင်တော့ပါ အသျှင်ဂေါတမ”

“ဘာကြောင့်လဲ မာဂဏ္ဍိယ”

“နန္ဒာရောဂါ ပျောက်ကင်းနေတဲ့အတွက် ဖြစ်ပါ
 တယ်။ ရောဂါမပျောက်ကင်းသေးလျှင်သာ မီးမှာကင်
 လို့မှ ဆေးဝါးမှီဝဲလို့မှအတွက် တောင်တမှာ ဖြစ်ပါ
 တယ် အသျှင်ဂေါတမ”

(ပဉ္စမအကြိမ်)

“ဒီနည်းအတိုင်း မာဂဏ္ဍိယ၊ ငါဟာ ဟိုအယင်
 လူအဖြစ် (မင်းသားဘဝ) တုန်းက နှစ်သက်ဖွယ်၊
 တက်မက်ဖွယ် ကာမဂုဏ် ငါးပါးတို့နဲ့ ပြည့်ပြည့် စုံစုံ
 လိုလိုလောက်လောက် နေခဲ့ဖူးတယ်။ နောင်အခါ
 ကာမဂုဏ်တို့ရဲ့ အပြစ်ကို ငါ မြင်ခဲ့တယ်။ ကာမဂုဏ်
 အနှောင်အဖွဲ့ အပူအလောင်တွေကနေ လွတ်မြောက်
 ရာကို ငါရှာခဲ့တယ်။ ကာမဂုဏ် အနှောင်အဖွဲ့၊ အပူ
 အလောင်တွေကနေ လွတ်မြောက်ရာအမှန်ကို တွေ့ခဲ့တဲ့
 ငါ့မှာ ကာမဂုဏ်အာရုံတို့ကို တပ်မက် စွဲလမ်းမှု ကင်း
 သွားခဲ့တယ်။ တပ်မက်စွဲလမ်းမှု ကင်းသွားတဲ့အတွက်
 ငါ့မှာ ငြိမ်းအေးခြင်းဖြစ်လျက်ရှိပါတယ်။ ငါ့အတွင်း
 သန္တာန်မှာ ငြိမ်းအေးတဲ့စိတ်ဖြစ်နေပါတယ်။ မာဂဏ္ဍိ
 ယ... ကာမဂုဏ်အာရုံတွေမှာ တပ်မက် စွဲလမ်းမှု မကင်း
 နိုင်ကြတဲ့လူတွေဟာ ကာမဂုဏ်မှာ တပ်မက်မှု၊ ပုတ်သိပ်
 မှု၊ ဆာလောင်မှုတွေဖြစ်ကြတယ်။ ကာမဂုဏ်ကြောင့်
 ပူလောင်မှုတွေ ဖြစ်ကြရတယ်။ ကာမဂုဏ်ကို တပ်မက်
 စော လောင် မွတ် သိပ် မှု၊ ကာမဂုဏ်ကြောင့် ဖြစ်ရတဲ့
 ပူလောင်မှုတွေကို (နန္ဒာရှိတဲ့ ယောက်ျားဟာ နန္ဒာ
 ပိုးလောက်တို့ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်တဲ့ ယားယံမှုကို ဖြေ
 ပျောက်ရတာလို) ဖြေပျောက်ဖို့ ကာမဂုဏ်တို့ကို မှီဝဲ
 သုံးဆောင် ခံစားကြရတဲ့ လူတွေကို ငါမြင်ပါတယ်။”

(ပဉ္စမအကြိမ်)

မာဂဏ္ဍိယ.... ငါကတော့ (နန္ဒာ ပျောက်ကင်းပြီးတဲ့ ယောက်ျားဟာ အနာဝတွေကို ကုတ်ဖဲ့ယင်း မီးမှာ ကင်ပြီး အယားဖျောက်ရန် မလိုတော့တာလို့) ကာမ ဂုဏ်တွေကို မတပ်မက် မခံစားလိုတော့ဘူး။ တောင်တ မှုလဲ မရှိတော့ဘူး။

“မာဂဏ္ဍိယ....အားရှိတဲ့ ယောက်ျားနှစ်ယောက်က နန္ဒာရောဂါ လုံးလုံးပျောက်ကင်းနေတဲ့ ယောက်ျားရဲ့ လက်မောင်း တဘက်တချက်ကို ကိုင်ပြီး နန္ဒာရှိတုန်းက ကင်တဲ့ မီးကျီးစုဆီ (နန္ဒာ အယားဖျောက်ရအောင် မီးကင်ဖို့) ဆွဲခေါ်တယ်ဆိုပါတော့။ နန္ဒာပျောက်ကင်း နေတဲ့ယောက်ျားဟာ ဘယ်နှယ်နေမလဲ။ မီးမကင်ချင် ပါတူးဆိုပြီး ရုန်းကန်ခြင်းပယ်မယ် မဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ် အသျှင်ဂေါတမ”

“ဘာကြောင့် ရုန်းကန်ခြင်းပယ်တာတဲ့လဲ”

“အသျှင်ဂေါတမ....မီးဟာ ပြင်းစွာပူလောင်ခြင်း ရှိပါတယ်။ဆင်းရဲတဲ့အတွေ့ရှိပါတယ်။နန္ဒာပျောက်နေ သူအဖို့ ပြင်းစွာ ပူလောင်ခြင်းရှိတဲ့မီးမှာ အရင်ကလို အကင် မခံနိုင်တော့တဲ့အတွက် ရုန်းကန် ငြင်းပယ်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်”

“မာဂဏ္ဍိယ...မီးဆိုတဲ့ အရာဟာ အခုအခါမှ ပူလောင်ခြင်းသဘောရှိတာလား၊ ဟို အရင် ကတော့ ကော ပူလောင်ခြင်းသဘော မရှိဘူးတဲ့လား”

“အသျှင်ဂေါတမ.... မီးဆိုတဲ့ အရာဟာ အခုလဲ ပူလောင်ခြင်းရှိပါတယ်။ ဟိုအရင်ကလဲ ပူလောင်ခြင်း သဘောရှိပါတယ်”

“မီးဟာပူလောင်တဲ့သဘော၊ဆင်းရဲတဲ့ အတွေ့ရှိတဲ့ အရာဖြစ်ပါလျက်နဲ့ ဘာကြောင့် နန္ဒာရှိတဲ့ ယောက်ျား ဟာ သူ့ကိုယ်ကို မီးမှာကင်ရတာလဲ။ နန္ဒာပိုးတွေထတဲ့ အခါ ပြည်တွေစိုနေတဲ့ အနာဝတွေကို လက်သည့်နဲ့ ကုတ်ယင်း ဖဲ့ယင်း သူ့ကိုယ်ကို ပူလောင်ပါတယ် ဆိုတဲ့ မီးမှာ လိုလိုချင်ချင် ဘာကြောင့် ကင်နေရတာတဲ့လဲ”

“နန္ဒာစွဲနေတဲ့ ယောက်ျားမှာ ကိုယ်ဣန္ဒြေ ပျက်စီး နေတဲ့အတွက် ပူလောင်တဲ့ ဆင်းရဲတဲ့ အတွေ့ရှိတဲ့မီးမှာ ကင်ရခြင်းကိုပဲ သက်သာရာ၊ ချမ်းသာရာလို့ ထင်မှား ခံစားနေရလို့ဖြစ်ပါတယ် အသျှင်ဂေါတမ”

“ဒီအတိုင်းပဲ မာဂဏ္ဍိယ....ကာမဂုဏ်ဆိုတာဟာလဲ အရင်ကလဲ ပူလောင်ခြင်းသဘောရှိတယ်။ ဆင်းရဲတဲ့ သဘောကိုလဲ ဆောင်တယ်။ အခုလဲ ကာမဂုဏ်တို့ဟာ ပူလောင်ခြင်း သဘော ရှိတယ်။ ဆင်းရဲတဲ့ သဘော ရှိတယ်။ နောင်ကိုလဲ ကာမ ဂုဏ် ဟာ ပူ လောင် တဲ့ သဘော၊ဆင်းရဲတဲ့သဘောရှိနေမှာပဲ။ကာမဂုဏ်ဆိုတာ ပူလောင်တဲ့သဘော၊ ဆင်းရဲတဲ့သဘောရှိနေပါလျက်နဲ့ ရာဂတွေ တဏှာတွေ စွဲကပ်နေတဲ့ သတ္တဝါတွေဟာ

ကာမဂုဏ်တို့ကို မှီဝဲနေကြတယ်။ ခံစားနေကြတယ်။ နန္ဒာပိုးတွေထဲတွဲ ယောက်ျားဟာ မီးမှောက်ကို ကပ်ပြီး အယားအယံ ပျောက်နေရတာလိုပဲ။ သူတို့မှီဝဲရတဲ့ ကာမဂုဏ်မှာလဲ သာယာချမ်းသာဖွယ်လို့ ထင်မှတ်နေကြတယ်။ နန္ဒာစွဲနေတဲ့ကိုယ်ကို မီးမှောက်နေခြင်းဟာ သက်သာရာ-ချမ်းသာရာလို့ ထင်မှတ်နေတာလိုပဲ....

“မာဂဏ္ဍိယ....နန္ဒာစွဲနေတဲ့ ယောက်ျားဟာနန္ဒာပိုးလောက်တွေ ထကြွကိုက်ခဲခံရလို့ ပြည်တွေစိုနေတဲ့ အနာဝတွေကို လက်သည်းနဲ့ ကုတ်ယင်းဖဲယင်းကိုယ်ကိုမီးမှောက်ပြီး အယားပျောက်တယ်။ ဒါပေမယ့်မီးမှောက်နေခိုက် ခဏမှာသာ အယားသက်သာသလို ရှိတယ်။ ခဏချမ်းသာသလို ရှိတယ်။ နောက်တော့လဲ ယားယံမြဲယားယံတာပဲ။ ကာမဂုဏ်မှာ တပ်မက် မှတ်သိပ်ဆာလောင်လို့ ကာမဂုဏ်ကိုမှီဝဲခံစားရာမှာလဲ ထိုအတူပဲ။ မှီဝဲခံစားမှုအခိုက်အတန့်မှာ ခေတ္တခဏ သက်သာရာ၊ ချမ်းသာရာဖြစ်တယ်လို့ထင်တယ်။ နောင်ကျတော့လဲ ကာမဂုဏ်ကို တပ်မက်ဆာလောင်မှု မှတ်သိပ်မှုတွေက ဖြစ်မြဲပဲ....

“ငါမေးမယ် မာဂဏ္ဍိယ၊ ကာမဂုဏ် ငါးပါးကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ လုံလုံလောက်လောက်စိတ်တိုင်းကျ ခံစားမှီဝဲနေရလို့ ကာမဂုဏ်တို့မှာ ကျေနပ်သွားပြီ၊ ဝလင်သွားပြီ၊ ချမ်းသာ ငြိမ်းအေးသွားပြီ ဆိုတဲ့ အဖြစ်ကို

(ပဉ္စမအကြိမ်)

ရောက်နေကြတဲ့ မင်း၊ ဒါမှမဟုတ် အမတ်....ဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး အယင်က ရှိခဲ့တယ်လို့ သင် ကြားကော ကြားဖူးသလား။ ဒါမှမဟုတ်....ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးအခုရှိတာကို သင် တွေ့ကောတွေ့ဖူးရှိလား။ ဒါမှမဟုတ်....နောင်မှာ ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုး ရှိလိမ့်မယ်လို့ သင် ကြားကော ကြားဖူးရှိလား။”

“မဖြစ်နိုင်ပါ အသျှင်ဂေါတမ... ကာမဂုဏ်ငါးပါးကို စိတ်ကြိုက်ခံစားရလို့ ကာမဂုဏ်တို့မှာ တပ်မက်မှုကင်းသွားသူ၊ ဝလင်ကျေနပ်သွားတဲ့အဖြစ်ကို ရောက်သွားသူရယ်လို့ မရှိနိုင်ပါ အသျှင်ဂေါတမ”

“ဟုတ်တယ် မာဂဏ္ဍိယ....ကာမဂုဏ်တွေကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံလုံလုံလောက်လောက် စိတ်ကြိုက်မှီဝဲခံစားရလို့ ကာမဂုဏ်တွေမှာ တပ်မက်ဆာလောင်ခြင်း ကင်းသွားပြီး ငြိမ်းအေး ချမ်းသာခြင်းကို ရကြတဲ့ မင်း၊ အမတ်လို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို ငါမြင်လဲ မမြင်ဖူးဘူး။ ကြားလဲမကြားဖူးဘူး....။ ဒါပေမယ့် ကာမဂုဏ်တွေမှာ မှတ်သိပ် ဆာလောင်မှုကင်းပြီး ငြိမ်းအေးတဲ့အဖြစ်ကို ရရှိနေကြတဲ့ ရဟန်း၊ ပုဏ္ဏားတွေတော့ ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ အခုလဲရှိတယ်။ နောင်လဲရှိနိုင်တယ်။ မာဂဏ္ဍိယ.... လာဘ်ဟူသမျှမှာ အနာ ကင်း ခြင်း သည် အချမ်းသာဆုံး ဖြစ်တယ်။ ချမ်းသာဟူသမျှမှာ နိဗ္ဗာန်သည် အသာဆုံးဖြစ်တယ်။ နိဗ္ဗာန်ကို သိမြင်ရရှိရာ လမ်းခရီးတွေ အနက်မှာ အင်္ဂါရှစ်ပါးရှိတဲ့ အရိယမဂ်လမ်းဟာ ဘေး အကပ် မှား

(ပဉ္စမအကြိမ်)

အမြတ်ဆုံးဖြစ်တယ်”

“အသျှင်ဂေါတမ... အသျှင်ဂေါတမရဲ့ စကားဟာ အံ့ဖွယ်ရှိပါတယ်။ ‘လာဘ်ဟူသမျှမှာ အနာကင်းခြင်းသည် အချမ်းသာဆုံးဖြစ်တယ်။ ချမ်းသာဟူသမျှမှာ နိဗ္ဗာန်သည် အသာဆုံးဖြစ်တယ်’လို့ ပြောဆိုလာကြတဲ့ ရှေးပရိပိုင်တို့စကားကို ကြားဆူးပါတယ်။ သူတို့စကားနဲ့အသျှင်ဂေါတမ အခုပြောတဲ့စကားဟာတထပ်တည်းပါပဲ။”

“မာဂဏ္ဍိယ... သင်ကြားဘူးတယ်ဆိုတဲ့ ပရိပိုင်တွေ စကားထဲက အနာကင်းခြင်းဆိုတာ ဘယ်လိုဟာလဲ။ နိဗ္ဗာန်ဆိုတာကကော ဘယ်လိုဟာလဲ”

ဒီလို ဗုဒ္ဓက မေးတဲ့အခါမှာ မာဂဏ္ဍိယက သူ့ကိုယ်သူ လက်နဲ့သုံးသပ်ပြပြီးတော့...

“အသျှင်ဂေါတမ... အနာကင်းခြင်းဆိုတာ အခုလို အကျွန်ုပ် ကျန်းကျန်းမာမာ ဖြစ်နေခြင်းကို ဆိုလိုပါတယ်။ ကျန်းမာနေလို့ အနာရောဂါမရှိတဲ့ အကျွန်ုပ်မှာ ဆင်းရဲဆိုလို့ ဘာမျှမရှိပါ။ ဆင်းရဲမရှိတာဟာပဲ နိဗ္ဗာန်လို့ ဆိုလိုပါတယ် အသျှင်ဂေါတမ”

“မာဂဏ္ဍိယ... သင့်ကို ဥပမာတခု ငါပြောမယ်။ မွေးကတည်းက မျက်စိ မမြင်တဲ့ ဝမ်းတွင်းကန်း ယောက်ျားတဦးကို အခြားယောက်ျားတဦးက ‘အညစ်အကြေးကင်းတဲ့ အဆင်းလဲလှတဲ့ အဖြူရောင် ပုဆိုးဟာ သိပ်ကိုကောင်းတယ်’လို့ ပြောတယ်ဆိုပါတော့။ ဒီအခါ

(ပဉ္စမအကြိမ်)

ဝမ်းတွင်းကန်း ယောက်ျားဟာ ပုဆိုးဖြူကို လိုချင်စိတ် ရှိလာတယ်။ ဒီလိုချင်စိတ်နဲ့ ပုဆိုးဖြူကိုလိုက်ရှာတယ်။ ပုဆိုးဖြူရှာနေတဲ့ အဲဒီ ဝမ်းတွင်းကန်းကို လူတဦးက အင်မတန်မူညစ်ညမ်းတဲ့ဆီချေးတွေ ပေကျံနေတဲ့ ပုဆိုးကြမ်းတထည်ကို ပေးပြီး ‘ဒါဟာဖြင့် ပုဆိုးဖြူပါပဲ’ လို့ ဝမ်းတွင်းကန်းကို လိမ်လည်ပြီး ပြောတယ်။ ဒီအခါ ဝမ်းတွင်းကန်းက ဆီချေးတွေ ပေကျံညစ်ညမ်းနေတဲ့ ပုဆိုးကြမ်းကို သိပ်ကို ကောင်းမွန်ဖြူစင်တဲ့ ပုဆိုးဖြူ ထင်ပြီး နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ဝတ်ရုံထားတယ်။ ဝတ်ရုံပြီး သူများတွေကိုလဲ အချင်းတို့...စင်ကြယ်ဖြူစင်တဲ့ ဟောဒီ ပုဆိုးဟာ သိပ်ကိုကောင်းမွန်တာပဲ’ လို့ နှစ်နှစ်သက်သက်ကြီး လိုက်ပြောနေတယ်ဆိုပါတော့။ မာဂဏ္ဍိယ ...ငါမေးမယ်။ ဝမ်းတွင်းကန်းဟာ ‘ဟောဒီပုဆိုးဖြူ’ဟာ ကောင်းလိုက်လေတယ်’လို့ပြောနေတာဟာ သူ့တကယ် မြင်လို့ သိလို့ ပြောနေတာလား။ ဒါမှမဟုတ် သူ့ကို လိမ်လည်လှည့်စားပြီး ပုဆိုးပေးလိုက်တဲ့ မျက်စိမြစ်တဲ့ ယောက်ျားရဲ့ စကားကို ယုံပြီး ပြောနေတာလား”

“လိမ်လည် လှည့်စားပြီး ပုဆိုး ပေး လိုက်တဲ့ ယောက်ျားရဲ့စကားကို ယုံပြီး ပြောနေတာပါ အသျှင်ဂေါတမ”

“ဒီနည်းအတူပဲ မာဂဏ္ဍိယ... အယူတပါးရှိတဲ့ ပရိပိုင်တွေဟာ ကန်းကြတယ်။ မျက်စိအမြင်မရှိကြတူး။

(ပဉ္စမအကြိမ်)

အနာကင်းတယ်ဆိုတဲ့ အဖြစ်ကို အသေအချာ မသိကြဘူး။ နိဗ္ဗာန်ဆိုတာကို အမှန်မမြင်ကြဘူး။ အမှန်မသိမြင်ပါလျက်နဲ့ လာဘ်ဟူသမျှမှာ အနာကင်းခြင်းသည် အချမ်းသာဆုံးဖြစ်တယ်။ ချမ်းသာဟူသမျှမှာ နိဗ္ဗာန်သည် အသာဆုံးဖြစ်တယ်လို့ ပြောနေကြတယ်။ မာဂဏ္ဍိယ....ရှေးဘုရားတွေဟာ.... လာဘ် ဟူသမျှမှာ အနာကင်းခြင်းသည် အချမ်းသာဆုံး ဖြစ်တယ်။ ချမ်းသာဟူသမျှမှာ နိဗ္ဗာန်သည် အသာဆုံးဖြစ်တယ်။ နိဗ္ဗာန်ကို ရောက်ကြောင်း ဖြစ်တဲ့ လမ်း တို့ အနက် အင်္ဂါရှစ်ပါးရှိတဲ့အရိယာမဂ်လမ်းသည်ဘေးအကင်းဆုံး အမြတ်ဆုံးဖြစ်တယ်လို့ ပြောခဲ့ကြတယ်။ ရှေးဘုရားရှင်တွေပြောခဲ့တဲ့ ဒီစကားဟာ အခုတော့ သာမန်ပုထုဇဉ်တွေဆိုမှာ သုံးနှုန်းနေတဲ့ စကားဖြစ်နေတယ်။ မာဂဏ္ဍိယ....စင်စစ် ခန္ဓာကိုယ်ဟာ ရောဂါတုံးကြီးပဲ။ အိုင်းအမာတုံးကြီး၊ ဆူးငြောင့်တုံးကြီး၊ ဆင်းရဲတုံးကြီးပဲ။ အနာတုံးဆင်းရဲတုံးကြီးဖြစ်တဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကို သင်က အနာကင်းခြင်းဆိုတာ ဒီလိုပါ။ နိဗ္ဗာန်ဆိုတာ ဤသို့ပါနဲ့ ဆိုနေတယ်။ တကယ်တော့ အနာကင်းခြင်းဆိုတာရဲ့ သဘောအမှန်၊ နိဗ္ဗာန်ရဲ့ သဘောအမှန်ကို သိမြင်နိုင်တဲ့ ဉာဏ်မျက်စိ သင့်မှာမရှိဘူး။

“ အနာကင်းခြင်း ရဲ့ သဘောအမှန်၊ နိဗ္ဗာန်ရဲ့ သဘောအမှန်ကို အမှန်အတိုင်းသိမြင်အောင် ကျွန်ုပ်ကို

(ပဉ္စမအကြိမ်)

အသျှင်ဂေါတမ ဟောပြန်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ပါတယ်-အသျှင်ဂေါတမ”

“မာဂဏ္ဍိယ... ဝမ်းတွင်းကန်း ယောကျ်ားကို ဆေးဆရာက မျက်စိအမြင်ရအောင်ဆေးကုပေးတယ် ဆိုပါတော့။ ဆေးကုပေးပေမယ့် မျက်စိ အမြင် မရယပ် ဆေးဆရာဟာ ပင်ပန်းရုံပဲ မဟုတ်လား။”

“မှန်ပါတယ် အသျှင်ဂေါတမ”

“ဒီအတိုင်းပဲ။ ငါကသင့်ကို အနာကင်းခြင်းဆိုတာ ဤသို့ဖြစ်တယ်၊ နိဗ္ဗာန်ဆိုတာ ထိုသို့ဖြစ်တယ်လို့ အမှန်သိမြင်အောင် ဟောပြတယ်ပဲထား။ သင်က အမှန် မမြင်ယင် ငါ ပင်ပန်းရုံပဲ ရှိမှာပေါ့။”

“ အမှန် ကို မြင် နိုင် အောင် ကျွန်ုပ်ကို အသျှင်ဂေါတမ ဟောပြန် နိုင် လိမ့်မယ်လို့ ယုံ ကြည် ပါတယ် အသျှင်ဂေါတမ”

“မာဂဏ္ဍိယ ဝမ်းတွင်းကန်းကို ဆေးဆရာက ကုစားပေးလို့ မျက်စိအမြင်ကို ရသွားတယ် ဆိုပါပြီ။ အဲဒီအခါ သူ့အမြတ်တန်း ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ ပုဆိုးဟာ တကယ်ကောင်းမွန်စင်ကြယ်တဲ့ ပုဆိုးမဟုတ်ဘူးဆိုတာ မြင်လာတယ်။ ဆီချေးတွေ ပေကျံမည်းညစ်နေတဲ့ပုဆိုးကြမ်းကြီးပဲလို့ အမှန် သိမြင် လာတယ်။ ‘ပွဲညစ်တဲ့ ပုဆိုးကို စင်ကြယ်ဖြူလွင်တဲ့ ပုဆိုးရယ်လို့ လိမ်ညှာပြီး ငါ့ကိုပေးခဲ့တာဖြစ်တယ်’ လို့ သိမြင်လာတယ်။ ‘ပွဲညစ်တဲ့

(ပဉ္စမအကြိမ်)

ပုဆိုးကို မမဲ့ညစ်တဲ့ပုဆိုးလို့လိမ်ညာပြီး ငါ့ကိုပေးခဲ့တာ ဖြစ်တယ်လို့သိမြင်လာတယ်။ ‘မဲ့ညစ်တဲ့ပုဆိုးကိုမဲ့ညစ်တဲ့ ပုဆိုးရယ်လို့ မသိမြင်နိုင်တော့ ငါက ဖြူစင်တဲ့ ပုဆိုး ရယ်လို့ ထင်မှတ်ပြီး မြတ်နိုးစွဲလမ်းခဲ့မိတာပဲ’လို့ မျက်စိ အမြင်ရလာတဲ့ ဒီယောကျာ်းဟာ သိမြင်လာနိုင်တယ် မဟုတ်လား မာဂဏ္ဍိယ”

“မှန်ပါတယ် အသျှင်ဂေါတမ”

“အမှန်ကို အမှန်အတိုင်း သိလာတဲ့အခါမှာ မည်း ညစ်တဲ့ပုဆိုးကြမ်းကို မျက်စိအမြင်ရလာတဲ့ဒီယောကျာ်း ဟာ စွဲလမ်းသေးသလား။ စွဲလမ်းပါသုံးမလား”

“မစွဲလမ်းတော့ပါ အသျှင်ဂေါတမ”

ဒီအတိုင်းပဲ မာဂဏ္ဍိယ....သင့်ကိုငါက ‘အနာကင်း ခြင်းဆိုတာ ဤသို့ဖြစ်တယ်။ နိဗ္ဗာန်ဆိုတာ ဤသဘော ဖြစ်တယ်’ လို့ ပြောပြတဲ့ အခါမှာ အနာကင်းခြင်းရဲ့ သဘောအမှန်၊ နိဗ္ဗာန်ရဲ့ သဘောအမှန်ကို သင် သိနိုင် တန်ရာပါတယ်။ အနာကင်းခြင်းရဲ့သဘောအမှန်၊ နိဗ္ဗာန် ရဲ့သဘောအမှန်ကို သင်သိမြင်တဲ့ ဉာဏ်မျက်စိဖြစ်တာနဲ့ တပြိုင်နက် ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးမှာ တပ်မက်စွဲလမ်းမှု ပျောက်မှာပဲ။ ‘ခန္ဓာငါးပါးကို စွဲလမ်းစရာ အနေနဲ့ ငါ့စိတ်က ငါ့ကိုလှည့်စားခဲ့တယ်။ ငါ့ဟာခန္ဓာငါးပါး မှာ စွဲလန်းတဲ့ဥပါဒါန်ကြောင့် ဘဝဖြစ်ရတယ်။ ဘဝ ကြောင့် ဇာတိ ဖြစ်ရတယ်။ ဇာတိကြောင့် အိုခြင်း။

[(ပဉ္စမအကြိမ်)]

နာခြင်း၊ သေခြင်းတွေ၊ ပူးဆွေးသောကရောက်ခြင်း၊ ငိုကြွေးခြင်း၊ ကိုယ်ဆင်းရဲ စိတ်ဆင်းရဲခြင်း၊ ပြင်းစွာ ပူပန်ခြင်းဆိုတဲ့ ဒုက္ခတွေဖြစ်ရတာပဲ’ လို့ အမှန်သိမြင်မှု သင့်မှာ ဖြစ်နိုင်ရာပါတယ်”

“အသျှင်ဂေါတမ... အသျှင် ဂေါတမဟာ ကျွန်ုပ် ကို ဒီနေရာမှာတွင်ပဲ၊ ဉာဏ်မျက်စိအမြင်ရသွားသူ အဖြစ် ရောက်အောင် တရား ဟောပြ နိုင်တယ်လို့ ယုံကြည် ပါတယ် အသျှင်ဂေါတမ”

“မာဂဏ္ဍိယ... ဒီလိုဆိုယင် သူတော်ကောင်းတွေကို သင် မှီခဲဆည်းကပ်ပါ။ သူတော်ကောင်းတွေကို မှီခဲ ဆည်းကပ်ယင် သူတော်ကောင်း တရားတွေကို ထပ် ကြားရ၊ နာရမယ်။ သူတော်ကောင်းရဲ့ ဉာဏ်မျက်စိကို ရစေနိုင်တဲ့နည်းလမ်းမှန်ကို လိုက်နာအားထုတ်နိုင်မယ်။ အားထုတ်တဲ့အခါမှာ သင့်ခန္ဓာကိုယ်ကို ဒုက္ခတဲ့ကြီး အဖြစ်မြင်ပြီး၊ ဒုက္ခသစ္စာကို သိလာ လိမ့်မယ်။ ခန္ဓာ ငါးပါးကို ဒုက္ခရယ်လို့ သိလာယင် ခန္ဓာ ငါးပါးမှာ စွဲလမ်းမှု၊ ဥပါဒါန် ကင်းသွား လိမ့်မယ်။ ဈာန်တရား လိမ့်မယ်။ ဥပါဒါန်ချုပ်သွားယင် ဘဝလဲ ဈာန်တရား တယ်။ ဘဝတဖန်ဖြစ်ခြင်း ဇာတိလဲ ဈာန်တရားတယ်။ ဇာတိချုပ်ယင် အိုခြင်း၊ သေခြင်း၊ ပူဆွေးသောက ရောက်ခြင်း၊ ငိုကြွေးရခြင်း၊ ကိုယ်ဆင်းရဲစိတ်ဆင်းရဲဖြစ် ရခြင်း၊ ပြင်းစွာပူပန်ခြင်းစတဲ့ ဒုက္ခတွေအကုန်ချုပ်ပြီး၊ တယ်လို့ သင်သိလာမယ်။ ဒီလို သိလာခြင်းဟာ အနာ

(ပဉ္စမအကြိမ်)

ကင်းခြင်းရှဲ အမှန်သဘာဝကို သိလာခြင်းပဲ။ ဒီလို သိလာခြင်းဟာ ဒုက္ခသစ္စာကို သိခြင်းပဲ။ ဒီလိုဒုက္ခသစ္စာ ကို သိယင် ဒုက္ခအလုံးစုံချုပ်တယ်။ ဒီလို ဒုက္ခ အလုံးစုံ ချုပ်တာဟာပဲ နိဗ္ဗာန်ရှဲ အမှန်သဘာဝဖြစ်တယ်။ ဒီလို နိဗ္ဗာန်သဘာဝအမှန်ကိုသိဖို့ရရှိ အားထုတ်ရတဲ့ကျင့်စဉ် နည်းလမ်းဟာ အမြတ်ဆုံးဖြစ်တဲ့ မဂ္ဂင်လမ်းစဉ် ဖြစ် တယ်ဆိုတာကိုလဲ သင်သိလာမယ် မာဂဏ္ဍိယ....

မာဂဏ္ဍိယဟာ ဗုဒ္ဓရှဲစကားကို နှစ်သက်ခြင်း ဖြစ်ပြီး တော့....

“အသျှင်ဂေါတမ....အသျှင်ဂေါတမရှဲ တရားတော် ဟာ အလွန်နှစ်သက်ဖွယ်ရှိပါပေတယ်။ ဥပမာတင်စား ပြီး ပြောရယင် မောက်ထားတဲ့အရာကို လွန်၍ ပြုလိုက် သလို၊ ဖုံးလွှမ်းထားတဲ့အရာကိုပွင့်လှစ်ပြုလိုက်သလိုရှိပါ ပေတယ်....အသျှင်ဂေါတမ။ မျက်စိလည် လမ်းမှားနေ သူကို လမ်းမှန်ပြုလိုက်သလို၊ အမိုက်မှောင်မှာ ဆီမီး တန်ဆောင်ကို ဆောင်ပြု လိုက်သလိုလဲ ရှိပါတယ်။ အသျှင်ဂေါတမ ကျွန်ုပ်ဟာ အသျှင် ဂေါတမကို ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်ရာ အဖြစ် ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ပါ တယ်။ အသျှင်ဂေါတမရှဲရဟန်းသံဃာ၊ အသျှင်ဂေါတမ ရှဲ တရား ဓမ္မတို့ကိုလဲ ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်ရာ အဖြစ် ကိုး ကွယ် ဆည်း ကပ် ပါ တယ်။ ကျွန်ုပ်ဟာ အသျှင် ဂေါတမထံမှာ ရှင်အဖြစ် ရဟန်းအဖြစ် ရလိုပါတယ်” လို့ လျှောက်ထားတယ်။

((ပဉ္စမအကြိမ်))

“မာဂဏ္ဍိယ....အမှန်အားဖြင့် ငါ့ရှဲသာသနာတော် မှ အပဖြစ်တဲ့ အယူဝါဒကို လက်ခံယုံကြည်ဖူးတဲ့သူဟာ တကယ်လို့ ငါ့သာသနာမှာ ရှင်အဖြစ်၊ ရဟန်း အဖြစ် ရလိုယင် လေးလမျှ ဆိုင်းငံ့ရပါတယ်။ ဆိုင်းငံ့နေတဲ့ ကာလမှာ ငါ့သာသနာကရဟန်းတော်တွေဟာ သင့်ကို ရဟန်းအဖြစ်ပေးရန် သင့်မသင့်စောင်ကြည့်ရပါတယ်။ သင့်တော်တယ်လို့ ယုံကြည်မှု ရှိလာပြီဆိုယင် ရဟန်း တော်တွေက သင့်ကို ရှင်အဖြစ် ရဟန်းအဖြစ်ကို ပေးကြ ပါလိမ့်မယ်”

“အသျှင်ဂေါတမ.... အသျှင်ဂေါတမရှဲ သာသနာ မှာ ရဟန်းအဖြစ်ရမယ်ဆိုပါက လေးလပဟုတ်ပါဘူး၊ လေးနှစ်အထိ စောင်နိုင်ပါတယ်။ လေးနှစ်လွန်တဲ့အခါ သာ ကျွန်ုပ်ကို ရဟန်း ပြုပေးကြ ပါစေ.... အသျှင် ဂေါတမ”

မာဂဏ္ဍိယဟာ လေးလအလွန်မှာ ရဟန်း အဖြစ်ကို ရပါ တယ်။ ရဟန်းဖြစ် ပြီးတဲ့နောက် ဗုဒ္ဓရှဲ အရိယပရိနည်းလမ်း အတိုင်း အားထုတ်တဲ့အတွက် မကြာမြင့်မီမှာပဲ ဉာဏ်ပျက်မိ ဖြစ်ပေါ်ပြီး ရဟန္တာအဖြစ်ကို ရောက်သွားခဲ့ပါတယ်။

ဗုဒ္ဓဝါဒမှာတော့ ဘယ်လိုလှုပ်ရှား ခံစားမှုပမရှိတဲ့ “ပကတိ ငြိမ်းနေတဲ့အဖြစ်” ကို ရခြင်း၊ ရောက်ခြင်းဟာ အောင်နိုင်ခြင်း တကာတိုထက် မြင့်မြတ်သော အောင်နိုင်ခြင်း မည်ပါတယ်။

((ပဉ္စမအကြိမ်))

ဒီလိုအဖြစ်မျိုးကိုရခြင်း၊ ရောက်ခြင်းကိုပဲ လူ့ဘဝရှိ အမြတ်ဆုံး ပန်းတိုင်လို့ ဆိုပါတယ်။ ဒီပန်းတိုင်ကို ရောက်ဖို့ သွားရမယ့် လမ်းကတော့ အင်္ဂါရှစ်ပါးရှိတဲ့ “မဂ္ဂင်လမ်း” ဖြစ်တယ်လို့ ဖော်ပြထားပါတယ်။ ဒီလမ်းစဉ်အတိုင်း လုံလောက်တဲ့ ဝီရိယ စိုက်ထုတ်ပြီး လှမ်းလျှောက်ယင် တကယ်ပဲ “ပကတိငြိမ်းခြင်း” ဆိုတဲ့ အဆုံးပန်းတိုင်ကို ရောက်နိုင်တယ်ဆိုတဲ့ အာမခံချက်တွေ လဲ ပေးထားတာရှိတယ်။ မယုံယင် တကယ်စမ်းသပ်ကြည့်၊ တကယ် လျှောက်လှမ်းကြည့်ဖို့ ဖိတ်ခေါ် ထား ချက်တွေလဲ ရှိတယ်။ ဒီတော့ “တစ်စုံတစ်ဦးသောသူသည် အကယ်၍ ပကတိ ငြိမ်းနေသောအဖြစ်ကို ရနိုင်တဲ့ အဆုံးပန်းတိုင်ကို ရောက်လို သည်ဆိုအံ့” အင်္ဂါရှစ်ပါးရှိတဲ့ မဂ္ဂင်လမ်းကို တကယ်တမ်း ကြိုးပမ်းလှမ်းလျှောက် ကြည့်ဖို့ လိုမည် ဖြစ်ပါတယ်။

ဆန္ဒပြင်းထန်သူ...
စိတ်ဓာတ်ခိုင်ခံ့သူ...
ဝီရိယမြဲသူ...
အသိ အမြင် အဆင် ခြင်ဉာဏ် ရှိသူကို
အဘယ်သို့သော အခက်အခဲသည်ဟန့်တားနိုင်အံ့နည်း။

လှိုင်းသစ်စာပေမှ နန္ဒာသိန်းဇံ၏

ထွက်ပြီး စာအုပ်များ

- ၁။ ဘဝအဓိပ္ပာယ်နှင့် ဘဝသစ္စာ (ဒုတိယအကြိမ်)
- ၂။ ဘဝအဓိပ္ပာယ်နှင့် ဘဝသစ္စာ (တတိယအကြိမ်)
- ၃။ ကိုယ်ကျင့်တည်ကြည်ခြင်းနှင့် အဆင့်မြင့် ခရီးစဉ် (ပထမအကြိမ်)
- ၄။ စိတ်အဆင့်ဆင့်မြင့်တက်ခြင်းသဘာဝ (ပထမအကြိမ်)
- ၅။ ခရောင်းလမ်းကို ဖြတ်ကျော်ခြင်း (ပထမအကြိမ်)
- ၆။ ဘဝအဓိပ္ပာယ်နှင့် ဘဝသစ္စာ (စတုတ္ထအကြိမ်)
- ၇။ ခရောင်းလမ်းကို ဖြတ်ကျော်ခြင်း (ဒုတိယအကြိမ်)
- ၈။ ကိုယ်ကျင့်တည်ကြည်ခြင်းနှင့် အဆင့်မြင့် ခရီးစဉ် (ဒုတိယအကြိမ်)
- ၉။ ခရောင်းလမ်းကို ဖြတ်ကျော်ခြင်း (တတိယအကြိမ်)
- ၁၀။ ဘဝအဓိပ္ပာယ်နှင့် ဘဝသစ္စာ (ပဉ္စမအကြိမ်)
- ၁၁။ ကိုယ်ကျင့်တည်ကြည်ခြင်းနှင့် အဆင့်မြင့် ခရီးစဉ် (တတိယအကြိမ်)
- ၁၂။ ခရောင်းလမ်းကို ဖြတ်ကျော်ခြင်း (စတုတ္ထအကြိမ်)
- ၁၃။ ဘဝအဓိပ္ပာယ်နှင့် ဘဝသစ္စာ (ဆဋ္ဌမအကြိမ်)
- ၁၄။ ခရောင်းလမ်းကို ဖြတ်ကျော်ခြင်း (ပဉ္စမအကြိမ်)

နန္ဒာသိန်းဇံ - အတွေးအခေါ်တို့ လွင့်မျောခြင်း နှင့် လူ၏ဆောက်တည်ရာ.... ထွက်တော့မည်

(ပဉ္စမအကြိမ်)

နန္ဒာသိန်းဇံ

ခရောင်းလမ်းကို ဖြတ်ကျော်ခြင်း

